

Giới thiệu Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?

Cô tên là Thiên Anh một cô nhóc dễ thương tình nghịch không kém phần quậy phá. Anh hai cô luôn là người thay mặt gia đình để giải quyết những chuyện rắc rối của cô trên trường, luôn bị giáo viên bắt họp phụ huynh vì tội quậy phá, đánh nhau. Nhưng cô luôn được anh hai che chở.

Mặc dù hai anh em thân thiết với nhau từ nhỏ, nhưng anh là con kế, sau khi cha mẹ cô kết hôn thì người mẹ kế dẫn anh hai về trình diện. Cú sốc khiến cho mẹ cô qua đời, nên từ nhỏ cô đã sống với người mẹ kế luôn tỏ ra hiền dịu trước mặt chồng nhưng đầy mưu mẹo.

Một ký ức đầy đau buồn nhưng được tình yêu bù đắp cho cô, cái tình yêu tuổi học trò khiến cho con người ta có sức sống lạ thương, nhưng khi lớn, định nghĩa về tình yêu lại khác hẳn, nhiều mưu mô, tính toán, tiền bạc vật chất khiến cho tâm hồn trong sáng của cô thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hôm nay trời nắng đẹp, nó tung tăng từ trường về nhà sau khi la cà hàng quán với đám bạn. Chưa bước vào nhà đã nghe giọng nói lạnh lót của nó vọng vào rồi.

-Hai oi, em về rồi nè.

Không nghe tiếng trả lời, sao nhà hôm nay im ắng lạ lùng, bình thường nghe tiếng nó anh hai sẽ rất vui vẻ đệm vào mấy câu như là “Về rồi hả Mon”, “hai để nước cam trong tủ lạnh, Mon thay đồ rồi xuống uống”, hay là “hôm nay được xoi mấy trứng ngỗng hả?”. Hình như có gì không ổn, hay là anh hai chưa đi làm về?

Vừa đẩy cửa bước vào, nó nhìn thấy gương mặt ba mẹ hình sự như là đang chờ nó, còn anh hai thì ngồi nhìn nó buồn buồn. Nó linh tính có chuyện chẳng lành.

-Thưa ba mẹ con mới đi học về, thưa hai em đi học về. Sao hôm nay ba mẹ về sớm thế ạ?.

-Mày học hành kiểu gì vậy hả? Con gái con nứa học không lo học, suốt ngày tụ tập đám bạn hư hỏng chơi bời. Mày nhìn con người ta kia, bao nhiêu gương vượt khó học giỏi, ai như mày không, ba mẹ lo đầy đủ chẳng thiếu thốn gì mà học cũng không nên thân. Ông Vương, ba nó tức giận. Đáng lẽ vài ngày nữa mới xong chuyển công tác bên Nhật, nhưng vô tình biết được thành tích học tập của con mình, ông tức tối quay về liền.

-Con,...con... Nó nhìn sang anh hai chờ giúp đỡ.

-Ba mẹ, Mon nó mới đi học về, ba mẹ có chuyện gì ăn trưa xong rồi hẵng nói được không? Anh hai nó lên tiếng giúp.

-Cũng tại con chiều hư nên nó mới như vậy. Con giấu ba mẹ, dám lên lút đi họp phụ huynh thay cho nó, có đứa con gái nào suốt ngày bị mồi phụ huynh vì tội đánh nhau, trốn học, chọc phá thầy cô như nó không? Ba nó lại tiếp tục bài ca vọng cổ.

Nhìn mặt nó thảm thối rồi, tình hình này chắc phải chịu trận mấy tiếng đồng hồ là tệ. Mẹ nó thì vô cùng hả hê, nói là mẹ cho thân mật vậy thôi, chứ bà ta là vợ kế của ba, ba nó bắt gọi bằng mẹ cho tình cảm. Anh hai là con của bà ta và ba nó, vì trước khi cưới mẹ, ba nó quen bà ta rồi có anh, nhưng lại không hay biết. Đến khi cưới mẹ rồi bà ta mới dẫn con về nhận ba. Mẹ sức khỏe yếu khi sinh nó, lại biết được tin này nên bệnh mà chết khi nó mới 6 tháng tuổi. Vì vậy, anh hai rất thương nó, hơn nhau 7 tuổi nên có gì anh cũng chiều chuộng nó. Trong mắt nó, anh hai là nhất, ba mẹ đi công tác xa thường xuyên nên chỉ có anh hai chăm sóc nó. Nó không cần ba, không cần mẹ nhưng không thể không có anh hai. Nói chung nhà nó phức tạp lắm.

-Là do con quậy phá, ba đừng có la anh hai. Nó bênh vực anh.

-Mày cũng mạnh miệng lắm, ba phải tách mày ra khỏi đám bạn hư hỏng kia mới mong mày thay đổi.

-Ba có làm gì cũng không tách nổi tui con. Nó ngang bướng cãi lại.

Ông Vương đập bàn cái rầm làm cả ba giật mình.

-Mất dạy, mày dám cãi lời ba mày hả? Từ ngày mai mày chuyển vào Thành Phố học nội trú, ở đó sẽ có người quản lý mày.

-Thành Phố? Con không đi đâu, con muốn ở đây.

Thấy nó sắp khóc, Khắc Nhân, anh hai nó thấy tội nghiệp. Từ nhỏ nó có xa anh bao giờ đâu, bây giờ nó đi học xa chắc buồn lắm, nó lại không biết chăm sóc cho mình, lỡ bị bệnh phải làm sao? Với lại anh cũng không muốn xa nó xíu nào, anh đã quen với cái miệng chí chóc của nó rồi, bây giờ thật sự không nỡ.

-Ba, ba suy nghĩ lại đi ba. Bé Mon không đi học xa được đâu, từ giờ con sẽ kèm em nó học, ba đừng bắt Mon đi nha. Anh nó nói đỡ.

-Chuyện này ba đã quyết định rồi, con đừng nói giúp nó nữa. Mau lên chuẩn bị đồ đi, sáng mai ba chở đi.

-Ba, con không đi đâu, ba đừng bắt con đi mà.hức hức. Nó ôm tay ba nó vừa khóc vừa nài nỉ.

Mặc dù có chút xót xa, nhưng ông Vương cũng phải cứng rắn, ở đây con bé lúc nào cũng tụ tập ăn chơi với đám bạn, chỉ có gửi đi học nội trú có người giám sát ông mới yên tâm thôi.

-Đừng có năn nỉ vô ích, mày lên xếp đồ nhanh đi, sáng mai đi sớm.

-Con ghét ba.

Nói xong nó chạy thật nhanh lên lầu, Khắc Nhân cũng chạy theo an ủi nó. Bà Linh, mẹ kế lúc này mới lên tiếng, bà vốn không ưa gì nó, nhưng trước mặt chồng con bà luôn tỏ ra tử tế.

-Anh đừng lo, con bé sẽ quen thôi mà. Với lại Thành Phố với đây đâu có xa xôi gì, mình có thể thường xuyên đi thăm con bé mà. Anh hãy nghĩ cho tương lai của nó.

-Anh biết rồi, cảm ơn em. Ông Vương choàng tay ôm lấy bà ta, trong mắt ông bà luôn là người vợ giỏi giang, giúp đỡ ông trong công việc, lại là một người mẹ chăm sóc con cái đúng mực mà không biết rằng đằng sau đó là những mưu tính khó lường.

.....

-Mon ơi, Mon đừng buồn nha, anh hai sẽ thường xuyên tới thăm Mon nha.

-Hai nhớ nha, nhà này ai cũng ghét Mon, chỉ có hai là thương Mon thôi. Nó gục đầu vào vai anh thút thít.

-Không có đâu, ai cũng thương nên muốn tốt cho Mon đó. Mon tới đó phải ngoan, chăm chỉ, ăn uống đầy đủ, phải biết chăm sóc cho mình biết chưa. Nhớ hai thì gọi cho hai nha.

-Dạ, hai ở nhà cũng giữ gìn sức khỏe nha, đừng có làm quá sức kéo ốm. Mon không thèm về đâu, Mon ghét ba lắm, hai nhớ lên thăm Mon nha. Mon thương hai nhất.

-Hai nhớ mà. Nhớ chăm chỉ học nha bé Mon của anh.

Hai anh em tí tê tâm sự, dặn dò nhau đủ thứ. Khắc Nhân không đành lòng xa cô em gái bé bỏng, đối với anh nó như là một phần không thể thiếu trong cuộc sống rồi. Từ giờ, cuộc sống của anh chắc sẽ rất tẻ nhạt, chẳng còn nhiều tiếng cười như trước nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mất 4 tiếng đồng hồ chạy xe, cuối cùng nó cũng đến trường. Ba giúp nó làm thủ tục nhập học, sắp xếp chỗ rồi dặn dò xong mới ra về.

Nó bước vào trường với bộ mặt đờ đẫn, một người hành tẩu giang hồ như nó mà bây giờ phải theo sự sắp xếp của ba đến đây, thật là mất mặt chết được. Cái trường gì đâu mà rộng chết được, đi mỗi cả chân mà chả biết lớp 11A3 ở đâu, bực bội quá. Đang lang thang không biết đi đâu, nó nhìn thấy vị cứu tinh đang trước, đó là một nam sinh rất cá tính với mái tóc dựng đứng, tay vác cái balo kiểu bất cân đối. Nó chạy lại nở một nụ cười rất ư là nài:

-Bạn ơi cho mình hỏi lớp 11A3 ở đâu vậy bạn?

Hắn quay lại nhìn nó như thể nó là người ngoài hành tinh, nhìn xong chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

-Bạn này ơi,... Nó chạy theo í ới nhưng hắn chẳng chút phản ứng.

Nó điên tiết, chắc tên đó bị điên, hay ba gửi nhầm mình vô trường dành cho người khiếm thính? Thôi đành tự lực cánh sinh vậy. Đi hoài, đi mãi cuối cùng

nó cũng tìm được lớp học, nó bước vào lớp, lại dùng bộ mặt nai tơ đó mỉm cười thật tươi.

-Em chào Thầy. Em là học sinh mới đến ạ.

-Em là Trịnh Thiên Anh?

-Dạ vâng ạ.

-Cả lớp, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến, các bạn cho một tràng vỗ tay. Ông thầy quay xuống lớp.

Sau màn vỗ tay nồng nhiệt, nó được nhét xuống ngồi bàn cuối. Về chỗ ngồi mới có dịp nhìn kỹ ông thầy dạy Hóa lớp nó, phải nói đẹp trai hết chỗ nói, từ đầu đến cuối buổi không biết cười là gì, cho nên lớp học im thin thít, hình như ai cũng sợ thầy thì phải. Hóa là môn học nó chẳng biết chữ nào, nghe giảng cứ như vịt nghe sấm, cũng may còn có thầy đẹp để ngắm cũng vớt vát.

Giải lao, nó tranh thủ úp mặt lên bàn ngủ, đối với nó ngủ là sở thích duy nhất. Hồi nhỏ ham ngủ nên thân hình nó tròn vo, anh hai mới gọi là Doremon, và cái biệt danh Mon của nó cũng ra đời từ đó.

Đang thiu thiu ngủ, tiếng gõ gõ vào bàn làm nó tỉnh giấc. Trước mặt nó là một tên con trai khá kute nhưng cũng rất men, chắc cũng tầm 1,8m.

-Bạn mới, lên lau bảng. Cái giọng ra lệnh phát ra từ cái miệng của nên con trai kute đó làm nó mất cảm tình ngay từ ngày đầu đi học.

-Sao phải là tôi? Nó cũng vênh không thua kém.

-Đó là quy định của lớp, ai mới vào cũng phải lau bảng 1 tuần.

Cái mặt láo cá của hắn nhìn muốn đâm cho một cái, nó điên tiết.

-Đừng có mơ, quy định đâu? Móc ra tôi xem. Đừng có mà ma cũ ăn hiếp ma mới, tôi đây không có sợ đâu nhá. Nói xong nó đẩy tên kute đó ra rồi bước ra ngoài.

Cả lớp được một phen bất ngờ, trước giờ có ai dám cãi lại lớp trưởng Quốc An đâu, chỉ có con nhỏ này dám cãi tay đôi với cậu ấy, kỳ này tiêu đời rồi. Cả lớp nhìn nó với ánh mắt e dè, còn nó thì tỉnh như không, nó từng thuần phục bao nhiêu tên đồ đệ rồi, tên này có gì đáng sợ chứ. Gì chứ nó ghét nhất cái kiểu bắt nạt phái yếu, trường này hình như là nơi tập hợp những động vật quý hiếm thì phải.

.....

Tan học, nó mò về ký túc xá ngủ một giấc cho đã, đang lết thết với cái balo to đùng, nó bị trái bóng ở đâu bay đến đập vào đầu cái BỐP. Nó đau muốn khóc, nhưng vẫn cố gắng giữ cái mặt lạnh tanh để tìm ra cái tên to gan nào phạm tội tày đình này.

-Xin lỗi nhé bạn mới, lần sau đi đứng để ý xú.

Lại là tên lớp trưởng, chắc lại trả thù vụ chống cậu ta lúc sáng đây.

-Là cậu cố tình?

-Cậu sẽ yên bình nếu ngừng chống đối tớ. Haha. Nói xong cậu ta ôm trái banh biến mất.

Cái đồ tâm thần, thù hôm nay nhất định bà sẽ trả, để xem ngươi còn vênh vào được bao lâu. Đồ điên.

Về đến ký túc xá, nó vứt balo vào một góc rồi lăn đùng ra ngủ.

-Thiên Anh, dậy đi ăn tối nào.

Bị một giọng nói trong trẻo đánh thức, nó neho neho mắt nhìn cô bạn trước mặt, cô ấy ấy đeo một cặp kính dày cộm, vầng trán cao để lộ sự thông minh, chắc là một sách.

-Cậu là ai thế? Nó vừa ngáp vừa hỏi.

-Minh là Thanh Ngân, ở cùng phòng với bạn. Lúc nãy có gặp nhau trên lớp chắc tại bạn không để ý. Ngân cười thân thiện.

-Ồ, chào bạn.

-Dậy đi ăn tối thôi nào. À mà lúc chiều bạn đã đắc tội với Quốc An rồi đó, cậu ấy sẽ đi bạn không ngóc đầu được đâu, nên cậu đừng gây chiến với lớp trưởng nữa nhé.

-Tên lớp trưởng đó dám ăn hiếp lính mới, có ai làm lớp trưởng mà lạ vậy không? Minh không sợ cậu ta đâu. Nhớ lại chuyện lúc chiều nó càng tức.

-Nhiều người phải chuyển trường vì gây chuyện với cậu ấy đó, bạn nhìn xú đi.

-Ừm

Nó ừ cho qua chuyện, chứ nó dễ gì chịu ức hiếp mà bỏ qua được, cứ chờ đi tên hồng hách.

....

Ăn tối xong, Ngân cấm đầu học bài, còn nó thì lao vào nghe nhạc, chợt thấy anh hai gọi, nó mừng rỡ.

-Hai ơi, nhớ hai quá. Nó nũng nịu.

-Ngày đầu tiên đi học sao rồi Mon?

-Cũng tạm ổn, nhưng mà Mon không thích ở đây, hai tìm cách cứu Mon với. huhu.

-Mon cố gắng đi, để từ từ hai thuyết phục ba nha.

-Dạ, hai ăn tối chưa?

-Ăn rồi, mà không có Mon hai ăn không ngon.

-Hai ăn nhiều vô, mai mốt gặp mà thấy ốm đi là chết với Mon đó.

-.....

-.....

Hai anh em nói chuyện cả buổi như lâu lắm rồi chưa gặp nhau vậy, làm Thanh Ngân cũng tò mò.

-Bạn nói chuyện với ai thế?

-Anh hai mình.

-À, mà ở nhà bạn tên Mon à?

-Ừm

-Vậy từ giờ mình gọi bạn là Mon nha.

-Ok.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sáng nó với Thanh Ngân đi học chung, vẫn cái bộ dạng bất cần đời của nó làm Quốc An nóng mặt. Cậu ta bước tới nói nhỏ vào tai nó làm mấy đứa con gái trong lớp ghen tỵ. Đúng thời, bọn chúng thích cái tên quái gỡ này, mà lại đâu có nghe cậu ta nói gì với nó đâu mà.

-Này, nhớ lau bảng nếu không muốn ăn bóng nữa nhé.

Nhìn cái mặt cười đều của cậu ta mà nó tức điên. Nó hét lớn làm cả lớp giật mình.

-NEVERRRRRRR.

Vậy mà sắc mặt cậu ta lại hết sức bình thường, làm nó thấy hơi rùng mình, chắc tên đó lại sắp bày ra trò gì đây.

Giờ nghỉ trưa, nó với Ngân xuống canteen ăn cơm. Chưa hết sung sướng vì sau một hồi chen lấn để lấy cơm, nó bị ai đó đẩy trúng và nguyên một khay cơm đổ ập lên người.

-Xin lỗi nhé, lần sau nhớ cẩn thận nhìn trước nhìn sau nhé.

Lại là tên Quốc An quái gở đó nữa, không phá nó cậu ta sẽ chết à. Nó tức tối, mặt đỏ bừng, định bay tới xử tội thì Ngân kịp chạy tới kéo tay nó.

-Mon, bạn không sao chứ? Thôi mình về nhà thay quần áo, đừng đụng đến cậu ấy nữa.

-Nhưng cậu ta mới là người gây chuyện trước mà. Nó ầm ức.

-Bỏ qua đi, quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà. Mon, tớ với cậu về ký túc xá.

-Ừm.

Nó liếc tên kia một cái rồi hậm hực trở về, hãy đợi đấy, không lẽ bà không có cách trị nhà người.

Bọn họ đi khỏi, Quốc An mỉm cười. “Mon” cái tên cũng thú vị đó chứ, con nhỏ này càng ngày càng thú vị rồi đó.

.....

Những ngày sau đi học, nó lại luôn được chiếu cố bởi cậu ta, ngoài môn Toán ra, thì đối với nó môn nào cũng khó nuốt hết. Nắm được điểm yếu của nó, nên cậu ta mở miệng ra là

-Mời bạn Thiên Anh đi Thầy, bạn ấy chuẩn bị bài ở nhà rồi đó Thầy.

-Bạn Thiên Anh đọc Tiếng Anh chuẩn lắm, mời bạn ấy đi cô.

-Cô ơi, bạn Thiên Anh ngủ trong giờ học.

-Thầy bạn Thiên Anh ồn ào quá tui em không tập trung được.

-.....

Lớp trưởng gương mẫu đã lên tiếng thì giáo viên nghe răm rắp, báo hại nó làm trò cười cho cả lớp mỗi khi đứng lên. Lâu lâu đến giờ về thì mất cây bút chì, giờ Toán thì mất cái máy tính, giờ Hóa thì mất Bảng nguyên tố, cuối giờ lại xuất hiện trong hộp bàn với tờ giấy “Chị Mon, lần sau đừng vút em lung tung nữa nhé”, “Có một anh tốt bụng đẹp trai đã nhặt được em về, chị Mon nhớ cảm ơn anh ấy nhé”. Cái kiểu vừa ăn cướp vừa la làng làm nó điên kinh khủng, đã vậy còn làm nó mất mặt trước lớp nữa chứ. Nếu Ngân không can ngăn thì nó chắc đã cho quả bom vô cặp tên đó để hấn banh xác rồi. Điện thật.

.....

Hôm nay chủ nhật, Ngân cũng về thăm nhà, ở phòng một mình, buồn quá, nó quyết định ra ngoài đi dạo., dù gì từ lúc ở đây đến giờ nó có biết đường xá là gì đâu. Nó lang thang trên đường, cái gì cũng mới, cái gì cũng lạ làm nó thích thú. Đến khi mỏi chân định quay về thì nó bắt đầu sợ. Sao đường nào cũng giống đường nào vậy nè, rốt cuộc đi đường nào mới đúng đây? Đang ngơ ngác thì nó nhìn thấy có đám người mặt mày hung tợn đứng ở góc đường. Tò mò, nhiều chuyện thì đứng hơn nó chạy tới rình nghe thử chuyện gì. Nó nhận ra tên tóc dựng hôm trước nó gặp khi mới đặt chân tới trường, trước mặt hắn có 4 to con đeo kính đen trông rất bặm trợn. “Tên này không lẽ nọ nần gì bọn cho vay nặng lãi, hay là đắc tội gì với xã hội đen?” Nó về ra tùm lùm chuyện nhưng chẳng có cái nào hợp lý. Vẫn quyết định nghe lén là tốt nhất.

Vì không dám lại gần nên nó chỉ nghe loáng thoáng câu được câu mất, nào là “nếu cậu không đi thì chúng tôi đành phải bắt cậu”, “xin hãy hợp tác”, đại loại là vậy, nhưng nhìn mặt hắn hình như không hài lòng chút nào.

Tùng hành hiệp trọng nghĩa, nó quyết định giải vây cho hắn, giữa đường thấy chuyện bất bình thì ra tay tương trợ thôi. Nói rồi, nó xông vào đứng trước mặt hắn, giăng hai tay ra như anh hùng thứ thiệt:

-Ê này, 4 người các người ăn hiếp một người không thấy nhục à?

Hắn bất ngờ gặp lại người quen, nhìn nó như người ngoài hành tinh lần hai, nhưng lại im lặng xem nó làm trò gì.

-Xin lỗi cô là ai? Mời cô tránh ra. Tên áo đen vẫn lịch sự.

-Không cần biết, nếu các người đụng đến hắn thì mấy người tiêu đời rồi. Nó dọa làm hắn buồn cười.

-Nếu cô còn can thiệp vào chuyện này thì đừng trách chúng tôi không khách sáo.

-À ha, dám ra tay với phụ nữ luôn à? Bây giờ chúng ta đánh tay đôi, trong số các anh chọn một người ra đánh với tôi, nếu thắng tôi thì các anh muốn làm gì hắn thì làm, còn nếu thua thì trả tự do cho hắn.

Thấy mấy tên này phân vân, nó quay sang hỏi hắn tỉnh như ruồi:

-Sao? Anh đồng ý không?

Cái cô này đúng là trơ trên mà, ở đâu ra mà bắt ép hần tình queo vậy nè, làm như hần là người của cô ta vậy đó. Nghĩ vậy nhưng hần cũng gật đầu đồng ý, để xem cô ta muốn làm gì.

Thấy tình hình có vẻ dễ xoi, tên áo đen cũng đồng ý, bọn chúng chọn một tên to con nhất đấu với nó. Nó nhìn tên này có hơi lo lắng, nhưng không sao, nó nổi tiếng là nhiều mưu mẹo mà, sao mà để thua bọn chúng được chứ.

Hần nhìn con kiến đấu với con voi mà hơi lo, tưởng nó như vậy thì làm gì được tên to con đó chứ, hần cũng lên dây cót chuẩn bị tinh thần để kịp ứng phó giúp nó.

-Ba người còn lại lui về sau đi, ngộ nhờ người của mấy người thua rồi mấy người ăn gian nhào vô đánh tôi thì sao.

Nó cũng thông minh đó chứ, phải nói có tầm nhìn mới đúng. Hần nhếch mép cười.

Ba người kia cũng lùi theo ý nó.

-Chưa đủ xa, tốt nhất là lùi thêm 10 bước đi.

Khi nhìn thấy bọn người kia lùi đủ xa, nó cúi xuống cõ một chiếc giày ra, tên kia nghĩ người chưa hiểu thì đã ăn trọn chiếc giày của nó vào mặt. Nó chạy tới kéo hần chạy thật nhanh, một tên thì còn đang ôm mặt nhăn nhó, ba tên còn lại đứng ở xa nên đuổi không kịp. Hai đứa nó tấp vào con hẻm vắng rồi cuối cùng cũng thoát được.

-A... thoát rồi. Nó vừa thở hỏn hên vừa nói. Mặt nó đỏ như quả gấc chín.

-Cô cũng lắm trò thật ha, tưởng cô anh hùng dám chiến với bọn chúng, thì ra cũng chỉ dùng chiêu bỏ chạy. Hần cũng thở hỏn hên, thấy nó chạy vậy cũng có chút tội nghiệp, nhưng cũng muốn trêu nó.

-Tôi vừa mới cứu anh đó, biết chưa hả? Không cảm ơn mà còn mĩa mai. Nó tức tối.

-Tôi có nói nhờ cô giúp sao?

-Đồ hâm, biết vậy để bốn tên đó xử anh cho biết mặt. Nó phải đi thôi, chứ đứng đây chắc nổi điên với tên khiếm thính này quá.

-Ồ, lần sau đừng có mà nhiều chuyện nữa. Nói xong hần quay lưng đi về.

Nó giận mình tại sao lại đi cứu cái tên vong ân bội nghĩa như hần, nó cũng đâu phải dạng mê trai đẹp đâu mà cứu hần chứ, lần sau bà sẽ để yên cho biết mặt. Mãi suy nghĩ hần đã đi mất tiêu ra đầu ngõ, nó bắt đầu hốt hoảng. Đây là đâu? Sao lạ hoắc vậy nè? Lần đầu tiên ra đường mà bị lạc hai lần rồi.hix.. Chỉ còn một cách là bám theo hần hỏi đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nó chạy bỏ hơi tai mới kịp hần, đúng là chân dài có khác, đi cũng nhanh hơn bình thường nữa.

-Chạy theo tôi làm gì? Tôi hấp dẫn vậy à? Hần nhếch mép.

“Anh chỉ hấp dẫn với lũ ong thôi chứ tôi đây không cần nhá”, nghĩ vậy thôi chứ nó không dám nói, dù gì cũng là nhờ vả, hạ mình một xíu cũng không sao.

-Tôi bị lạc đường, anh giúp tôi về ký túc xá được không? Nó nói với mặt ngây thơ vô số tội để hần động lòng.

-À, ra là lạc đường à, thôi kệ, xem như tôi tích đức, đi theo tôi là về tới trường.

Nhìn cái mặt phách lối mà nó tức kinh khủng, phải chi bà mà không lạc đường thì đã khắc dấu X lên mặt tên này rồi.

Nó lê bước đi theo hần trông thật tội nghiệp, thấy nó đi chậm, hần bực bội quay lại quát

-Đi gì mà chậm như rùa vậy, không nhanh được một chút à?

-Không biết chân người ta đau à? Nó cũng quát lại lớn không kém.

Đúng là chân nó đau thiệt mà hấn không để ý, lúc nãy lấy giày ném tên kia nên một bên chạy chân không một quãng xa vậy không đau mới lạ. Nhìn thấy bàn chân rướm rướm máu hấn thấy có chút động lòng, cũng là nó có ý tốt giúp hấn thôi.

-Lên tôi cõng.

-Không cần, đồ xấu xa. Nó giận dữ, mắt nó rơm rớm, chắc tại chân đau đó mà.

Không nói không rằng, hấn cúi xuống xốc nó lên lưng đi, mặc cho nó giãy dụa đánh bồm bộp vào lưng hấn.

-Bỏ tôi xuống.

-Cô không thể yên 5 phút à?

Hấn gất lên làm nó im thin thít. Thôi kệ, ở trên lưng hấn cũng thoải mái mà, không tốn công sức đi bộ về, càng khỏe.

-Cô biết đánh nhau sao?

Nhớ lại chuyện nó thách đấu với tên kia hấn tò mò.

-Không.

-Sao liều thế? Hấn hơi bất ngờ.

-Thấy người gặp nạn thì cứu thôi, lúc trước tôi có mấy thằng đệ đi cùng nên chẳng sợ ai, bây giờ có một mình mới phát hiện là mình liều mạng quá.

Hấn bất ngờ với cái kiểu nói chuyện “chợ búa” của nó, quen biết nó chắc cũng không tệ như hấn nghĩ.

-Mà nè, sao anh lại đắc tội với bọn xã hội đen đó chứ?

-Tôi thiếu nợ không có tiền trả nên chúng muốn xử thôi. Hấn bịa chuyện.

-Anh làm gì mà nợ?

-Nhiều chuyện, hỏi gì mà lắm thế?

-Không nói thôi, anh đừng đến bọn chúng là không yên đâu, tốt nhất là bây giờ anh trốn cho đến khi đủ tiền trả bọn chúng.

-Ừm.

Đúng là ngại thẹn, nói vậy mà cũng tin được, bó tay với nó rồi.

-Cô tên gì?

-Thiên Anh.

-Còn anh?

-Thiên Lôi.

-Tâm thần.

Hấn không trả lời chỉ mỉm cười thú vị, chúng ta còn gặp nhau dài dài nhóc con à.

Hấn cõng nó tới cổng ký túc xá, cũng may chủ nhật học sinh về thăm nhà nhiều nên không ai nhìn thấy. Nó khập khiễng bước lên cầu thang, mới leo được vài bậc đã gặp tên lớp trưởng đáng ghét.

Quốc An đã quen chọc nó, không có nó cảm thấy có chút buồn buồn. Chỉ cần nhìn gương mặt nhăn nhó hung dữ của nó là cậu ta vui vẻ lập tức. Nhưng hôm nay thấy nó khập khiễng, cậu có chút lo lắng.

-Sao thế? Cậu vẫn dùng bộ mặt khó ưa thường ngày.

Nó không thèm trả lời, tiếp tục đi lên cầu thang. Nhìn cái vẻ mặt không quan tâm của nó, cậu tức giận bước tới vác nó về phòng.

-Cậu làm cái gì vậy hả? Thả tôi xuống. Nó hét ầm ĩ.

-Cậu muốn cả ký túc xá nhìn thấy cảnh này thì cứ tiếp tục la.

Công nhận chiều này của cậu thành công dễ sợ, nó im lặng ngay lập tức, nó chẳng dại dột gì trở thành kẻ thù của bọn con gái trong lớp đâu.

Quốc An mở cửa phòng ném nó xuống giường, rồi đến tủ y tế lấy bông băng thuốc đỏ băng bó cho nó.

-Chân sao lại đau? Cậu lạnh lùng hỏi.

-Đánh nhau.

Cậu đè tay mạnh lên vết thương làm nó la oai oái, nước mắt nước mũi tèm nhem.

-Sợ đau thì mai một đừng có mà chơi trò của con trai nữa. Vẫn cái kiêu lạnh lùng như đang giận dỗi ai đó.

-Cậu chẳng phải rất vui khi nhìn thấy tôi bị vậy sao?

-Hâm

Nói xong cậu đứng lên bỏ đi. Tên này ngộ thật, sao tự nhiên lại giận dỗi cơ chứ, cậu mới đúng là hâm

.....

ndent:-18.0pt;mso-list:l0 level1 lfo1; tab-stops: list 18.0pt'>-Đồ hâm, biết vậy để bốn tên đó xử anh cho biết mặt. Nó phải đi thôi, chứ đứng đây chắc nổi điên với tên khiếm thính này quá.

-Ồ, lần sau đừng có mà nhiều chuyện nữa. Nói xong hắn quay lưng đi về.

Nó giận mình tại sao lại đi cứu cái tên vong ân bội nghĩa như hắn, nó cũng đâu phải dạng mê trai đẹp đâu mà cứu hắn chứ, lần sau bà sẽ để yên cho biết mặt. Mãi suy nghĩ hắn đã đi mất tiêu ra đầu ngõ, nó bắt đầu hốt hoảng. Đây là đâu? Sao lạ hoắc vậy nè? Lần đầu tiên ra đường mà bị lạc hai lần rồi.hix.. Chỉ còn một cách là bám theo hắn hỏi đường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sáng thứ hai, nó đi học với tâm trạng cực kỳ uể oải, thời khóa biểu toàn mấy môn khắc tinh với nó không thôi.

-Mon, chân bị sao mà đi cà nhấc thế? Thanh Ngân quan tâm.

-Ồ, chuyện dài dòng lắm, khi nào rảnh kể bạn nghe.

Không hiểu chuyện gì nhưng nhìn con bạn không có vẻ gì muốn nói chuyện nên Ngân cũng im lặng không hỏi nữa.

Tối lớp, nó phát hiện chỗ mình xuất hiện một tên động vật quý hiếm. Tóc nhuộm vàng, gương mặt baby, da trắng nõn như con gái. Mấy ngày nay đã quen độc chiếm bàn cuối một mình rồi, bây giờ xuất hiện thêm một tên nữa, nó khó chịu đi xuống, dùng bộ mặt hết sức giang hồ lên tiếng:

-Xin lỗi, chỗ này đã có người ngồi, mời cậu vui lòng nhích cái mông của cậu đi chỗ khác.

Tên kia ngược lên nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc

-Câu này tôi nói bà mới đúng hơn, chỗ này của tôi. Tôi chưa đuổi bà ra là may rồi đó.

Tên này vừa nói vừa vuốt tóc làm nó nổi da gà, đúng là bóng chính hiệu rồi, hèn gì nó thối mồm sao lớp còn nguyên bản trắng, thì ra là không ai dám ngồi chung với hắn. Thấy tình hình không ổn, Ngân chạy xuống giải hòa:

-Mon, chỗ này là của Hoàng, mấy ngày trước cậu ấy nghỉ nên bạn không biết thôi.

-Được ngồi chung bàn với tôi là diễm phúc lắm đó, thấy cả lớp này có ai được không? Tên Hoàng bóng hãnh diện.

-Mới sáng sớm đã gặp toàn âm binh, chắc cả ngày xui xẻo.

Nó lăm bắm trong miệng rồi ngồi xuống ghế, nhìn cái mặt tên Hoàng bóng mà nó tức tối, nhưng mà tốt nhất không nên gây thù chuốc oán thêm nữa. Nó nghĩ đến tiết Anh văn mà ngán ngấm, môn nó đại dốt, đã vậy còn bị tên lớp trưởng chơi què hoài mới tức, hi vọng hôm nay không bị gọi tên đã là hạnh

phúc rồi.

-Chào các em.

Cô Hiệu Phó bước vào với nụ cười tươi rói, cả lớp vẫn còn đang thắc mắc không biết có việc gì thì cô đã lên tiếng:

-Cô giáo chủ nhiệm có việc đột xuất nên cần chuyển công tác, vì vậy lớp chúng ta sẽ có giáo viên chủ nhiệm mới và sẽ phụ trách môn Anh văn của lớp luôn.

Lớp học bắt đầu nhao nhao đủ thứ câu hỏi, nào là “Thầy hay Cô vậy cô?”, “Hiền không cô?”, “Đẹp không cô?”.bla..bla... Nó nghe mà nhức cả đầu, đối với nó ai cũng như nhau, thầy hay cô thì nó cũng đốt hết, cho nên tranh thủ úp mặt xuống bàn ngủ một chút cho khỏe.

-Các em trật tự, đây là thầy Duy Minh, các em làm quen với thầy nhé. Nói xong cô hiệu phó đi mất nhường sự vinh quang cho Thầy.

Duy Minh bước vào lớp trước sự trầm trồ ngưỡng mộ của mấy đứa nữ. Woa, đẹp trai phong độ quá, mặt mũi đura nào cũng sáng rờ, làm như lần đầu tiên mới thấy người đẹp vậy đó.

-Chào các em, Thầy tên là Duy Minh, sau này sẽ dạy môn Anh kiêm chủ nhiệm lớp mình. Vì vậy mong các em hợp tác.

Giọng nói của Thầy vừa cất lên đã làm cho nó tỉnh ngủ ngay lập tức, sao giọng này thấy quen quen vậy nhỉ. Ngược mặt lên nhìn, nó như không tin vào mắt mình, sao lại là tên Thiên Lôi đó chứ, không lẽ câu “Ghét của nào trời trao của đó” là sự thật hay sao? Kỳ này nó chết chắc rồi, nó dám chửi cả thầy giáo luôn mới ghê, nó chỉ đọc kinh niệm phật mong tên Thầy này không nhớ ra nó thôi.

Thấy mặt nó nhăn nhó khó coi, Hoàng bóng lay lay nó:

-Ê, bà sao thế? Sao mặt xanh mét vậy? Đừng nói thầy thầy đẹp trai quá rồi kiêu lòng không nổi nha.

-Đẹp cái đầu ông. Vừa nói nó vừa co chân đạp tên kia một cái, trúng ngay cái chân đau, tiếng hét vì đau của nó vô tình trở thành tâm điểm cho sự chú ý của cả lớp.

Duy Minh đưa cặp mắt bỏ câu của hắn vào cái người vừa phát ra âm thanh, hắn nói giọng cực kỳ hiền lành;

-Bạn nữ bàn cuối có vấn đề gì sao?

-Thưa thầy không ạ.

Nó ngượng chín mặt, còn cái tên Hoàng thì cười khúc khích làm nó điên tiết. Số nó đúng là số con rệp, lẽ ra giờ này nó đang ở nhà chơi bida với mấy đứa đàn em mới đúng, chứ không phải ngồi đây nghe cái tên Thiên Lôi giảng ba cái xàm xí kia. Đang mông lung nghĩ ngợi, Quốc An chuyển cho nó tờ giấy vụn bốn chữ “Chân hết đau chưa”, nó thấy hơi bất ngờ, hay là tên lớp trưởng này định bày trò gì đây.

-Bạn nữ bàn cuối, bạn lên bảng làm câu này.

Tiếng gọi của hắn như sét đánh ngang tai, còn chưa kịp trả lời câu hỏi của lớp trưởng nữa. Kỳ này tiêu chắc, một chữ nó cũng không hiểu chứ đừng nói một câu.

-Thưa thầy, em...k..h..ô..n..g biết làm ạ. Nó lí nhí.

-Bài đơn giản vậy mà không biết làm, vậy mà lo làm việc riêng. Em đứng hết tiết cho tôi.

Hắn cố giữ nét mặt nghiêm nghị, chứ trong lòng đã thấy buồn cười trước bộ dạng của nó từ lúc hắn bước vào tới giờ. Bình thường anh hùng lắm, mà bây giờ khép nép đáng thương, hắn càng muốn trêu chọc.

Còn nó đứng với gương mặt hình viên đạn, rõ ràng lấy việc công trả thù riêng mà. Đồ nhỏ mọn. Tên Hoàng sáng giờ miệng lưỡi bép xép, bây giờ cũng không dám lên tiếng, sợ nó phát hỏa là tiêu đời.

Tiết học trôi qua nặng nề, nó cúp tiết trốn ra sau trường. Ngồi trong lớp cũng ngủ, thôi ra đây ngủ cho yên tĩnh.

-Ê, dám cúp tiết ra đây ngủ hả? Đang thi u thi u ngủ, tiếng gọi của lớp trưởng làm nó thức giấc.

-Thích. Nó trả lời cụt ngủn, tỏ vẻ không thích sự xuất hiện của cậu ta.

-Đã học tậ rồi còn không chăm chỉ, cậu muốn ở lại lớp hả?

-Không liên quan đến cậu. Cậu chăm thì vô học đi, trốn ra đây làm gì?

-Nói nhiều với cái đồ nã heo như cậu đúng là mệt mả. Cậu muốn tự vô lớp hay đợi tôi khiêng vô?

-Khiêng.

- Vậy cậu đừng hối hận đó.

Mặt cậu ta gian quá làm nó hốt hoảng

- Tôi hối hận rồi. Nó bỏ chạy một hơi vô lớp.

Quốc An nhìn theo bóng nó khẽ mỉm cười, chân đau mà chạy cũng nhanh dữ. Cậu thật sự rất có sức hút đó nào heo à, đôi mắt một mí tròn xoe long lanh nhưng rất tinh nghịch, môi đỏ chúm chím, thân hình nhỏ nhắn cá tính làm tôi không thể rời mắt được. Cậu đừng mong sẽ thoát khỏi tôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Ba, dạo này con thấy sức khỏe ba không được tốt. Ba có đi khám bác sĩ chưa? Giọng Khắc Nhân đầy quan tâm.

- Ba không sao, tại dạo này công việc nhiều quá. Em con sao rồi, nó ổn chứ?

- Dạ cũng ổn, ba gọi hỏi thăm nó nghe, con thấy nó buồn tội nghiệp.

- Ừm, có gì con quan tâm nó nhiều một xíu, nó từ nhỏ không có mẹ, ba thì đi công tác thường xuyên, nên cá tính nó hơi khác biệt một xíu. Giọng ông Vương trầm hẳn khi nhắc đến nó.

- Dạ, con hiểu. Ba nghỉ ngơi sớm, việc công ty cứ để con lo. Ba nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Ừm

Về phòng, Khắc Nhân vội nhấc điện thoại gọi cho nó thông báo tình hình sức khỏe của ba, anh muốn nó về thăm nhà. Nó chỉ ậm ừ cho qua chuyện, nhưng anh biết nó lo lắng, chỉ là đang bận rộn nên mới như thế thôi.

.....

6h30 sáng, tiếng Thanh Ngân đã lãnh lót

- Dậy đi Mon, trễ học ráng chịu đó.

- Bạn đi trước đi, xiu nữa mình đi. Nó vẫn còn ngái ngủ, không muốn rời chiếc giường xinh đẹp.

- Nhanh nha, hôm nay có tiết chủ nhiệm đó.

Vừa nghe đến tiết chủ nhiệm, nó bật dậy như cái lò xo, vệ sinh cá nhân trong vòng 30s, soạn sách vở, tìm bút viết, quần áo, giày dép xong là 7h. Cái tội cầu thả, vứt đồ lung tung là vậy đó. Nó lết 500m từ ký túc xá đến trường mà cứ ngỡ như là 5km, sao quãng đường hôm nay dài thế không biết.

Tới lớp đã nhìn thấy hán đứng chễm chệ ở đó, mắt đang nhìn chăm chú sổ đầu bài.

- Thưa thầy, em đến trễ ạ.

Nhìn nó khép nép đáng thương mà suýt nữa hán bật cười, con nhỏ này đúng là có nhiều gương mặt không đỡ nổi. Hán lấy lại phong độ, nghiêm giọng

- Trịnh Thiên Anh, em lại đi trễ nữa sao? Hết không thuộc bài, ngủ trong lớp, nói chuyện trong giờ học, giờ lại đi trễ. Sổ đầu bài từ đầu đến cuối chỉ có mình tên em. Lớp mình bị tụt hạng thi đua cũng nhờ công lao của em đó.

- Em...em... Nó không dám ngước mặt lên, trong bụng thì lăm bầm chửi rủa. Đáng lẽ hán phải biết ơn nó mới đúng, biết trước sẽ gặp trong tình huống này thì trước kia để yên cho bọn xã hội đen trảm hán rồi.

- Phạt em trực nhật 1 tuần sau giờ học. Còn nữa, nếu trong tháng này kết quả vẫn còn đội sổ, thì em sẽ bị trực nhật cả năm học. Được rồi, về chỗ.

Nó bước xuống chỗ ngồi với một đám mây đen trên đầu, mọi người nhìn nó với ánh mắt thương hại. Còn nó vẫn còn đang nghĩ ngợi chuyện của ba nên không còn tâm trí quan tâm đến mấy cái hình phạt kia.

-Ê nè, bà đừng có lo, tôi giúp bà trực nhật nha. Hoàng bóng tốt bụng.

-Ừm

-Hôm nay bà lạ thế? Không khỏe à?

-Ừm

Thấy mặt nó cau có, Hoàng cũng không dám hỏi nữa, dù quan tâm nó đến đâu vẫn không giảm bớt độ mê trai của cậu ta, mỗi lần đến tiết chủ nhiệm hay anh văn, là cậu ta chung diện khỏi phải nói, nước hoa xịt thơm lưng đến nỗi nó phải hắt xì liên tục.

Chuông báo hết giờ cũng là lúc đau khổ, nó vẫn còn úp mặt lên bàn, chờ mọi người ra về hết.

-Mon, mình giúp bạn trực nhật nha. Ngân nán lại giúp nó, cô bạn một sách dễ thương tốt bụng.

-Không cần đâu, bạn về đi. Mình trực xíu là xong à.

-Ừm, vậy mình về trước nhé. Có gì cần thì gọi cho mình nha.

-Ừm, bye bạn.

Nó lơ mơ chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết, đến khi có tiếng hét vào tai mới giật mình tỉnh dậy

-Không lo trực nhật mà giờ này còn ngủ hả?????????

-O, sao giờ này Thầy còn ở đây? Nó bắt ngờ, tên này cứ như âm hồn vất vưởng quanh nó vậy đó.

-Tôi phải kiểm tra em chứ, không ngờ ở đây ngủ thiếp. Hấn cố giấu nụ cười.

-Sao thầy cứ thích hành hạ người khác quá vậy hả?

-Cái này không phải hành hạ, mà là hình phạt cho những học sinh cá biệt. Hiểu chưa hả?

-Chưa hiểu. Hình như kiếp trước em mắc nợ thầy thì phải, biết vậy lúc trước cho mấy tên kia nó trả là giờ khỏe rồi. Nó lí nhí trong miệng.

-Ai bảo em lo chuyện bao đồng, lần sau ra đường gặp mấy chuyện này nên tránh xa ra chút.

-Đúng là cuộc đời xui xẻo mà.

-Em mà còn rên rỉ nữa là tôi phạt thêm 1 tuần đó. Lấy sách vở Anh Văn ra.

-Làm gì?

Hấn cốc đầu một cái đau điếng cho nó bớt ngu.

-Học kèm, em muốn trực cả năm à?

-Không học, gặp thầy trên lớp đã ngán rồi, em không muốn gặp thêm một phút nào nữa đâu.

-Em mới nói gì? CÓ HỌC KHÔNG THÌ BẢO?

-Học thì học, làm gì khó tính thế?

-Good. Dịch thử câu này tôi xem.

-Đổi câu hỏi được không? Câu hỏi này chắc thí sinh Đường lên đỉnh dịch cũng không được chứ đừng nói em.

-Em có mua bằng không mà sao lên được lớp 11 hay vậy?

-Thầy xem thường em quá rồi đó, sao thầy không hỏi cái này em trả lời cho.

-Câu how are you này cũng cần hỏi hả? Câu này không biết thì xuống lớp 1 học đi.

-Thầy cứ đùa, học sinh lớp 1 chưa chắc trình độ bằng em đâu.

-Cái gì cũng cãi, tập trung.

Ngồi học có một tiếng đồng hồ, mà bị hấn cốc chắc 20 cái, chửi đến 30 câu, thật là xúc phạm nặng nề cho cái thời oanh liệt của nó. Phải chi ba không

tịch thu điện thoại, đổi sim mới thì nó đã gọi cho đàn em thanh toán hần rồi.

- Nhớ về học từ vựng, ngày mai mà không thuộc là tôi bắt chép phạt đó. Trục nhật xong mới được về.

Hắn thấy mình có phần hơi ác, nhưng hắn thích nhìn bộ mặt tức tối của nó, sự ngây thơ của nó có thể giúp hắn quên đi những phiền muộn trong lòng.

...

-Doremon, sao giờ mới xong hả?

Vừa lững thững bước ra khỏi cổng trường, đã nghe giọng nói quen thuộc vang lên.

-Không muốn cãi nhau, đừng có cản đường tôi. Thoát khỏi tên thầy độc ác, lại bị tên lớp trưởng đáng ghét này hành hạ rồi, mệt chết mất.

-Ai rảnh mà cãi nhau với cậu, đi với tôi.

-Đi đâu?

-Thư viện. Tôi kèm cậu học, hay cậu muốn bị phạt?

-Trời ạ, hôm nay là ngày gì mà ai cũng muốn dạy học mình vậy nè. Tôi sắp thành học sinh ham học rồi đây. Nó rên rĩ.

-Là sao? Quốc An khó hiểu.

-Túm lại là tôi không muốn. Tôi muốn về nhà, hiểu chưa hả?

Chẳng nói chẳng rằng, Quốc An lôi xành xạch nó vào thư viện, ném quyển sách Hóa trước mặt nó.

-Cậu nên tự nguyện, đừng để tôi làm xấu mặt cậu ở đây.

Nhìn cái mặt lạnh lùng của cậu ta nó biết cậu ta không đùa, gì chứ mấy cái chiêu này cậu ta giỏi lắm, nó đành phải nghe răm rắp. Thế là cậu ta nghiêm nhiên trở thành thầy giáo của nó.

-Trời ạ, Doremon người ta thông minh lắm chứ đâu có náo heo như cậu đâu. Bài dễ vậy mà không hiểu.

-Cậu có bị mất trí nhớ không hả? Nói trước quên sau là sao?

-Cậu tỉnh dậy cho tôi, mới học có xú đã ngủ rồi.

-.....

Ngày nào cũng vậy, học xong ở trường, nó phải chịu sự áp bức của tên thầy, trục nhật rồi đến tên lớp trưởng bóc lột. Riết rồi nó cũng bị lăm lăm, về đến phòng là mở lấy sách vở ra xem bài, làm Thanh Ngân cũng bất ngờ.

Cứ đến tiết học của hắn thì nó lại được nêu tên, có câu hỏi nào cũng Trịnh Thiên Anh, đọc từ mới cũng Trịnh Thiên Anh, lên bảng cũng Trịnh Thiên Anh, tên nhỏ nhen như hắn mà cũng được làm thầy giáo, đúng là bất công mà.

Giải lao, nó với Hoàng bóng và Thanh Ngân xuống canteen giải tỏa.

-Ê, bà với thầy Minh có thù oán với nhau à, sao thầy cứ nhắm vào bà thế? Tên Hoàng tỏ vẻ thông cảm.

-Ai thù oán với ông, ngày nào cũng gặp ón đến tận cổ rồi.

-Ngày nào cũng gặp? Cả Ngân và Hoàng đều tròn mắt ngạc nhiên.

Thấy mình bị hố, nó lấp liếm

-Ừ, cái trường này nhỏ xú, đi qua đi lại gặp là chuyện thường mà.

-Ê lớp trưởng, qua đây ngồi chung cho vui nè. Thấy Quốc An từ xa, Hoàng nhanh miệng, đúng là cái thằng mê trai.

Tên lớp trưởng tiến đến với nụ cười tỏa nắng làm mấy nữ sinh bên ngồi ngất.

-Bạn Thiên Anh đã quen với trường mới chưa?

Trời, còn giả vờ thân thiện nữa mới ghét chứ, chỗ này mà vắng vẻ là cho cậu ta một đạp rồi.

-Ồ, nếu không có lớp trưởng đây cản trở, thì quá trình làm quen của mình chắc nhanh hơn đó. Nó cũng giả vờ tươi cười.

-Ồ, thì ra sự xuất hiện của tôi có ảnh hưởng đến việc học của bạn à, thật ngại quá.

-Cậu bị ảo tưởng sức mạnh hả?

Nó điên tiết bỏ lên lớp, Ngân với Hoàng cũng chạy theo. Còn Quốc An thì mỉm cười vui vẻ, không biết có ánh mắt tức giận theo dõi bọn họ này giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ra về, như thường lệ, nó với Quốc An hẹn nhau ở cổng để ra công viên học bài, vì nó ngại học trong thư viện bị người khác dòm ngó. Sao hôm nay cậu ta chưa đến nhỉ? Hay là cậu ta tha bổng cho mình một ngày? Nhưng sao không thấy nói năng gì hết? Thôi đứng chờ một xíu vậy. Nó nhủ thầm rồi đứng một mình ở cổng chờ. 1 tiếng đồng hồ trôi qua, nó bắt đầu cảm thấy lo lắng, cậu ấy có bao giờ trễ hẹn đâu, sao hôm nay lại không tới, có khi nào xảy ra chuyện gì không?

Trời bắt đầu mưa, không đợi được nữa, nó tranh thủ về ký túc xá trước khi mưa nặng hạt. Mưa càng lúc càng lớn, lại không có chỗ trú mưa, đành nào cũng ướt thôi thì tắm mưa luôn vậy. Nó lang thang dưới mưa vừa nghe ngao hát, cũng may mưa lớn không có ai chứ không người khác nhìn vào chắc nghĩ nó bị hâm quá. Về đến phòng thì nó cũng ướt như chuột lột, người lạnh ngắt, chắc Thanh Ngân lại đi thư viện rồi. Thay quần áo xong, nó trèo lên giường quần chăn kín mít, lạnh quá.

.....

-Mon, bạn về khi nào thế? Ăn tối chưa?

Thấy nó nằm một đống trên giường, Ngân hỏi han nhưng không thấy trả lời, nghĩ là nó đã ngủ nên cũng không làm phiền nữa.

Tiếng tin nhắn đến làm nó thức giấc, đầu nặng trĩu, người không còn chút sức lực nào, nó cố gượng mở điện thoại ra xem, là tin nhắn của anh hai:

-Đang làm gì đó Mon? Không có Mon ở nhà buồn quá.

-Anh đến thăm Mon bây giờ được không? Ngay lúc này đây, nó cần anh kinh khủng, có lẽ khi đau ốm con người ta trở nên yếu ớt hơn.

-Ngày mai anh có cuộc họp quan trọng, cuối tuần anh lên nhé.

Nó có chút hụt hẫng, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nó bệnh, dù bận đến mấy anh cũng dành thời gian chăm sóc nó, bây giờ nó phải học cách tự lập, không thể dựa dẫm vào anh mãi được.

Cảm thấy có chút kỳ lạ, sao hôm nay nó lại muốn gặp anh, Khắc Nhân lo lắng gọi điện thoại cho nó.

-Mon nghe hai. Nó cố lấy giọng vui vẻ nhất có thể.

-Giọng Mon sao khàn khàn thế? Bệnh à?

Nghe giọng quan tâm của anh, nó không kiềm chế được thút thít khóc, sao nó lại yếu đuối như vậy chứ.

-Mon không sao, hai ngủ ngon. Nói xong nó cúp điện thoại, không muốn anh phát hiện ra nó khóc, nó sợ anh lo lắng, không tập trung cho cuộc họp ngày mai.

Khắc Nhân biết nó đang khóc, lúc nào bị bệnh nó cũng như vậy cả. Nó không biết tự chăm sóc cho mình, anh thật không yên tâm xíu nào. Anh lấy xe vượt chặng đường hơn 200km lên gặp nó.

.....

Chiều nay có cuộc họp đột xuất bên phòng công tác xã hội của trường, nên Quốc An không nhớ gì đến cuộc hẹn với nó. Mãi đến khi tạnh mưa, cậu mới chợt nhớ đến. Chắc nó không ngủ ngon mà chờ mình lâu vậy đâu, nhưng trong lòng có chút bồn chồn, cậu chạy vội qua ký túc xá tìm nó.

Thanh Ngân hơi bất ngờ khi lớp trưởng đến.

-Sao lớp trưởng lại đến đây??

-Thiên Anh có trong phòng không?

-Có, bạn ấy ngủ sớm lắm, không biết có chuyện gì không nữa.

Nghe giọng Quốc An, nó lồm cồm ngồi dậy, cậu nhìn thấy nó thì thờ phào nhẹ nhõm.

-Thiên Anh, lúc chiều tôi có cuộc họp đột xuất, quên báo cho cậu biết, xin lỗi nhé.

-Cậu không sao là tốt rồi, tớ cứ lo cậu xảy ra chuyện.

Nghe nó nói như vậy, cậu tự dưng đỏ mặt. Nó là đang quan tâm cậu ư? Cảm giác như tim đang đập ngoài lồng ngực vậy, rất ấm áp.

Khụ...khụ....

-Cậu sao thế? Ốm à?

Thấy mặt nó xanh xao, Quốc An lo lắng. Cậu chạy đến sờ tay lên trán nó.

-Cậu sốt rồi, tôi đưa cậu xuống phòng y tế nhé.

-Không cần đâu, nghỉ ngơi là khỏe thôi.khụ...khụ...

Nó ốm mà lòng cậu như lửa đốt, chắc lúc chiều đợi cậu nên mới bị mắc mưa, nó đúng là ngốc nghếch mà.

-Xin lỗi, tại tôi mà cậu ốm.

-Không phải lỗi của cậu, là tôi thích tắm mưa thôi.

Nhìn nụ cười gượng gạo của nó, cậu thấy đau lòng, sau này tôi sẽ không bao giờ thất hẹn với cậu một lần nào nữa đâu, Thiên Anh à.

-Tôi đi xuống xin thuốc, sẵn nấu cho Mon ít cháo, cậu ở đây trông chừng bạn ấy nhé. Số là ký túc xá nó chỉ có một nhà bếp tập thể, ai cần nấu gì thì ra đó nấu.

Ngần đi rồi, Quốc An chăm chú nhìn nó. Bây giờ trông nó thật hiền lành, đáng yêu. Cậu nhẹ nhàng áp trán mình vào trán nó làm nó bất ngờ. Lúc trước mỗi khi sốt anh nó đều làm như vậy, tự nhiên nó buồn, tủi thân rồi khóc.

-Sao thế? Mệt lắm à?

Thấy nó khóc, cậu càng lo lắng. Ngồi xuống cạnh nó, cậu kéo nó vào lòng vỗ về, không hiểu sao cậu lại muốn chăm sóc và bảo vệ nó như thế. Nó nằm trong lòng ngực ấm áp từ từ thiếp đi.

23h30, nó bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Sao hai lại gọi mình giờ này? Không lẽ có chuyện gì? Nó hồi hộp bất máy, càng bất ngờ khi anh nói anh đang ở cổng ký túc xá chờ nó. Vừa xúc động, vừa vui mừng, nó nhẹ nhàng mở cửa đi vì sợ bạn cùng phòng thức giấc.

Sau một hồi xin xỏ, thuyết phục, chứng minh này nọ, chú bảo vệ mới cho anh nó vào ký túc xá, nhưng chỉ ở dưới sân không được lên phòng, như vậy cũng quá tốt rồi.

Nó ôm anh nhõng nhẽo, đã bao lâu rồi không được ôm anh thế này, cảm giác thật dễ chịu. Anh ân cần vuốt tóc nó, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể nó truyền qua, trong khoảnh khắc anh ước gì hai người không có cùng huyết thống thì tốt biết mấy.

-Sao hai nói ngày mai có cuộc họp quan trọng mà?

-Ừm, nhưng Mon bệnh mà, phải quan trọng hơn chứ.

-Mon không sao mà, hai lên đây rồi còn cuộc họp thì sao?

-Xỉu nữa anh về, vẫn kịp mà.

-Hai vất vả quá, xin lỗi hai.

-Không sao, là hai muốn vậy mà.

Hai anh em nói đủ thứ chuyện, anh vẫn như vậy, vẫn xem nó là con nít, dặn dò từng ly từng tí, nào phải uống sữa, ăn cháo, uống thuốc, nghỉ ngơi.... Chắc muốn nó thành heo đây mà.

-Mai một đừng ôm nữa nha, hai lo lắm đó.

-Dạ ok hai.

Anh nhéo mũi nó cứng chiều. Dặn dò xong, hai anh em tạm biệt nhau. Nó trở về phòng với tâm trạng cực tốt, chỉ cần gặp anh hai là mệt mỏi tiêu tan hết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sáng thức dậy, Thanh Ngân bất ngờ khi thấy nó chuẩn bị đi học.

-Bạn ở nhà nghỉ đi, mình giúp bạn xin phép.

-Không cần đâu, ở nhà chán lắm.

Nó nở nụ cười tươi rói cho Ngân yên tâm, rồi xách balo đi theo Ngân.

-Bạn đúng là lì lợm. Ngân nhìn nó mắng.

-Phải cố gắng để học bằng bạn chứ, gần đèn thì sáng mà.hehe.. O, mà hôm nay nhìn bạn khác khác, trông xinh hơn mọi ngày đó nha.

-Vậy hả? Bạn nói thật chứ? Mặt Ngân ửng đỏ pha một chút thẹn thùng làm nó tò mò.

-Thật. Nói nhanh, có phải cậu để ý ai không hả? Nó làm bộ nghiêm túc.

-Chỉ nói một mình bạn thôi đó nha, bạn thấy..bạn thấy...thầy Duy Minh thế nào?

-Hả? Bạn đừng nói là.....

Trời ạ, nó không tin vào tai mình, hết người rồi hay sao cậu ấy lại thích hấn chứ, cậu ấy bị cái vẻ bề ngoài của hấn hấp hồn rồi. Nhìn cái mặt e thẹn của Ngân khi nhắc đến hấn là nó tức tối rồi.

-Nói chung là tốt hơn hết cậu đừng thích thầy ấy. Người gì mà cực kỳ nhỏ mọn, tâm địa xấu xa, à quên còn nợ nần chồng chất nữa.

-Sao bạn biết?

-Minh... Nói tóm lại là mình không ủng hộ. Cậu bỏ ý định đó đi. Đi học thôi.

Nói xong nó kéo Ngân đi, nhìn mặt nhỏ buồn buồn nó cũng thấy thương, nhưng để thích hấn thì càng đáng thương hơn nữa.

-Minh ghé vào phòng quản lý học sinh một xíu, bạn vào lớp trước nhé.

Nó nhìn Thanh Ngân đi khuất rồi mới đi về lớp, đầu hơi choáng váng, chắc sáng nay chưa uống thuốc. Vừa đi vừa suy nghĩ chuyện tối qua, nó thấy hơi kỳ lạ. Bình thường tên lớp trưởng lúc nào cũng hung dữ với nó, sao hôm qua lại hành động như vậy, hay là cậu ấy cảm thấy có lỗi nên mới chuộc lỗi? Chắc là vậy rồi. Mãi suy nghĩ, đến khi va vào người trước mặt nó mới bừng tỉnh. Xoa xoa cái mũi sắp gãy, cũng may nó không chống mũi, không là tiêu luôn rồi.

-Em đi đứng kiểu gì vậy hả? Mất đề sau lưng sao?

Giọng nói quen thuộc làm nó lạnh người, sao tên này cứ như âm hồn vất vưởng vậy trời. Nhìn cái mặt muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện của hấn, nó hơi sợ.

-Em xin lỗi thầy ạ, lần sau em sẽ chú ý.

Nhìn vẻ mặt không có chút hối lỗi của nó, hấn không để yên

-Xin lỗi không có chút thành ý, tôi sẽ tha lỗi cho em nếu em nói “Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa” 3 lần.

Trời, cái tên đáng ghét này, nếu hần không phải thầy giáo chắc nó nện cho một trận te tua rồi, người gì đâu mà bệnh hoạn ghê gớm. “Nhịn không phải là nhục”, nó nuốt cục tức vào bụng rồi xin lỗi hần

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa.

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa.

-Haha, học sinh ngoan. Nói xong hần lấy tay xoa xoa đầu nó.

Hần hơi bất ngờ với hành động của mình, không ngờ lại có lúc không kiểm soát được mình. Mà sao cảm thấy đầu nó nóng nóng vậy nhỉ? Hần chạm tay vào trán kiểm tra, con bé này sốt mà cũng không biết sao?

Bất giác có luồng điện ở đâu chạy trong người, nó đơ trong 30s, sao nó lại có cảm giác như vậy với hành động của hần chứ? Hoảng sợ, nó đẩy tay hần ra rồi chạy thật nhanh vào lớp.

Nó gục đầu xuống bàn, nghĩ là nó ngủ nên tên Hoàng bóng lay lay:

-Dậy đi đồ heo, lúc nào cũng ngủ được.

Cảm thấy lạ lạ, cậu ta sờ mặt nó rồi hốt hoảng

-Ê bà heo, bà ốm à. Tôi đưa bà lên phòng y tế.

-Không thích. Nó nhăn mặt.

-Dám không nghe lời tôi hả? Nói rồi Hoàng kéo nó ra khỏi lớp với bộ mặt tức giận, sao lại giận thì cả nó và cậu đều không hiểu được.

-Tôi không thích, ông đi thì đi mình đi. À, hay là mình ra sau trường đi. Hoàng đẹp trai, năn nỉ ông á. Nó giả vờ đáng thương.

-Bỏ tay bà luôn. Đi.

Hoàng kéo nó ra sau trường, cả hai cùng nằm xuống bãi cỏ, thật thanh bình. Hoàng tuy có hơi nữ tính một chút xiu, cái miệng hơi bép xép nhưng lại vô cùng tốt bụng. Có hôm nó dậy trễ, cậu nhường nó phần ăn sáng của mình với lý do “sợ mập”, những tiết nó ngủ trong giờ học, cậu luôn luôn chép bài cho nó, có hôm cậu còn giúp nó lấy com trưa, giờ thể dục thì nhường nó cái nón, vốn là món bảo bối đối với người bảo vệ da như cậu.

-Ông Hoàng, hai đứa mình giống như đưa nhau đi trốn vậy hen.

-Trốn với ai cũng được, mà với bà không ham.

-Hừ, âm binh.

-Âm binh cái đầu bà đó. Mà nè, bà ổn không? Hay tôi đưa bà về vô phòng y tế nha.

Cái tội buồn binh, sáng không uống thuốc hạ sốt, bây giờ người mệt lã, đầu đau kinh khủng, chân tay bủn rủn, cảm thấy không chịu được nữa nó gật đầu đồng ý. Vừa đứng lên đi được vài bước đã thấy Quốc An xuất hiện, vẻ mặt lạnh lùng không mấy thiện cảm. Cậu đoán nó ở đây nên chạy ra tìm, không ngờ lại thấy tên cả Hoàng bóng, mặc dù biết hần không thích con gái, nhưng sao cũng có chút khó chịu.

-Hai người cúp học bày trò lằng mằng ở đây hả? Quốc An mĩa mai.

-Hôm nay lớp trưởng cũng ra đây hóng gió sao? Hơi lạ à nha. Hoàng cũng mĩa mai lại.

-Có ra mới thấy tận mắt Hoàng lớp ta cũng thích con gái chứ.

-Cậu điên à. Nó quay sang chửi Quốc An, cậu ta bình thường điềm đạm sao hôm nay lạ thể không biết.

-Cậu mới điên đó, ốm yếu mà chạy ra ngoài gió, muốn chết à? Quốc An hét lớn, cậu cũng không ngờ có lúc mình to tiếng vậy.

-Không liên quan đến cậu.

Chưa bao giờ nó thấy Hoàng đàn ông như vậy, cách nói chuyện lại rất dứt khoát nữa chứ, giả như cậu lúc nào cũng vậy thì tốt biết mấy. Đang nghĩ ngợi, nó bị ai đó xóc lên đi vào, thì ra là Hoàng đang bế nó vào phòng y tế trước sự tức giận của Quốc An, nói đúng hơn là ghen. Nó cũng chẳng còn sức lực phản kháng, đành vùi đầu vào người cậu, lỡ mà có học sinh nào thấy cảnh tượng chắc họ sẽ nổi tiếng toàn trường cho xem

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đẩy cửa phòng y tế bước vào, không thấy cô phụ trách đâu, chỉ thấy thầy chủ nhiệm ở đó.

- Em ấy bị sao? Thấy nó nằm trên tay Hoàng, hấn thoáng cau mày khó chịu.

- Bạn ấy bị sốt. Cô Hà đâu rồi ạ? Vừa nói Hoàng vừa đặt nó xuống giường, chắc tại tay cậu mềm quá nên nó ngủ say sưa không biết gì.

- Cô Hà hôm nay có việc nghỉ, thầy trực thay. Em về lớp đi, để thầy lo cho.

- Dạ, em ở lại xem bạn ấy có sao không đã.

- Không cần, em về đi, hết giờ xuống thăm.

Giọng nói dứt khoát của Duy Minh làm Hoàng không muốn cũng phải về lớp. Một mình ngồi ngắm nó, hấn bắt giác mỉm cười. Nó thật dễ thương, nhưng cũng rất tinh nghịch. Hấn thấy mình có chút biến thái, sao lại ngồi đây ngắm một cô học sinh chứ, Nhớ lại lần tình cờ gặp nó ở sân trường. Hấn cũng là lần đầu tiên đến tham quan trường trước khi vào dạy, có biết gì đâu mà nó chạy lại hỏi đường, đã vậy cái mặt nó lúc đó hài không đỡ được nên hấn chỉ còn cách tránh xa cho an toàn.

Đang mãi ngắm, hấn không biết nó đã thức dậy từ lúc nào, đập vào tầm mắt nó là khuôn mặt đẹp trai nhưng cực kỳ đáng ghét.

- O, sao thầy lại ở đây? Mặt nó ngơ ngác.

- Dậy rồi à? Em sốt hơi cao đó. Không trả lời câu hỏi của nó, hấn nhìn vào cái nhiệt kế trên tay.

- Hoàng đâu rồi? Nó nhớ là Hoàng đưa nó vào đây mà, sao giờ lại biến thành hấn cơ chứ.

- Cậu ấy về lớp rồi, em ngoan ngoan nằm đây đi.

Không biết nói gì, nó mơ màng chìm vào giấc ngủ. Nó ngủ say sưa mà không biết có người ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn nó.

Chiều, Quốc An đến chở nó về, vẫn còn nhớ chuyện hôm nay nó làm mặt lạnh với cậu.

- Doremon, vẫn còn giận hả?

Thấy nó giận, tâm trạng cậu cũng chẳng vui nên phải tìm cách làm hòa vậy.

- Hừ...

- Xin lỗi nha, lúc sáng tâm trạng tôi không tốt nên nói vậy thôi, Mon đại ca tha lỗi cho bạn nha.

Lần đầu tiên thấy cái kiểu nói chuyện này của lớp trưởng, nó không nhịn được cười, phải kiềm chế lắm lắm mới giữ được mặt lạnh với cậu ấy. Nghĩ nó còn giận, cậu tiếp tục năn nỉ. Trước giờ con gái trong trường đều muốn kết thân với cậu, vì cậu vốn là học sinh ưu tú, quản lý phòng công tác xã hội của trường, lại xuất thân trong gia đình giàu có nên chỉ cần cậu không vui, là đám con gái sẽ tìm mọi cách làm hòa với cậu. Đây là lần đầu cậu đi năn nỉ i ới một đứa con gái, có chút mất mặt nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện bị nó lạnh nhạt là không chịu được, nên xuống nước xiu cũng chẳng sao.

- Mon yêu dấu, mặt Mon như con gấu, đừng giận nữa lớp trưởng sẽ dẫn Mon đi ăn kem.

Nghe đến kem nó sáng rõ con mắt, không kiềm nổi nữa nó phá lên cười làm cậu đỏ mặt xấu hổ.

- Quốc An nè, nhìn mặt cậu hài ếu chịu được.hehe. Cái này là để trả thù mấy ngày trước cậu bắt nạt tôi, làm xấu mặt tôi giữa lớp.

- Doremon, cậu đúng là ghê gớm.

Quốc An nhéo mũi nó không buông làm nó la inh ỏi.

- Đáng ghét, báo hại tôi thành mũi cà chua rồi nè, đáng lẽ ăn một ly kem, bây giờ tôi đổi ý ăn 10 ly cho biết.

- Cứ tự nhiên, không cần, lúc đó cậu sẽ không còn là mèo ú nữa, mà sẽ là heo mập xấu xí, ống chề ráng chịu.

- Kệ, có 10 ly kem ông chè cũng chịu. Để tôi xem có quán kem nào đẹp đẹp đất đất không rồi mình đi.
- Cậu đang cảm, không được phép ăn lạnh, khi nào hết rồi tôi dẫn đi.
- Đáng ghét, biết ngay cậu chẳng tốt lành gì rồi.
- Lắm chuyện, lên xe về.
- Về thì về, mai mốt tôi sẽ ăn 20 ly luôn cho biết. Không 30 ly mới đã.
- Ừ, cậu cứ ăn thoải mái, 50 ly cũng được, đến khi đó tôi sẽ khóa hết cửa nhà vệ sinh lại xem cậu xử lý ra sao.kaka.
- Còn xử lý sao nữa, lúc đó cậu sẽ thế chỗ mấy cái toilet.haha.
- Thua cậu rồi đó.

.....

Nhờ có sự giúp đỡ của hấn cùng với Quốc An, việc học của nó tiến bộ thấy rõ. Nó cũng chăm chỉ hơn một chút xíu, tối về còn chịu mở sách ngâm cứu, lâu lâu còn hỏi bài Thanh Ngân làm nhỏ bắt nạt, nhưng dần rồi cũng quen. Tuy chỉ được có vài phút là nó ngáy o o, nhưng như vậy cũng là có cố gắng lắm rồi.

Sắp đến kỳ thi học kỳ 1, hầu hết thời gian của nó là ở trường. Hấn cũng không có thời gian để phụ đạo riêng cho nó nữa, những tưởng như vậy có thể ăn ngon ngủ yên, không ngờ từ đâu rớt xuống thêm một tên thầy nữa, chính là tên Hoàng bóng dáng ghét. Không biết cậu ta lấy ở đâu ra cái quyền đánh vào đầu, chửi vào mặt nó nữa, cậu ta còn thủ sẵn 1kg bột mì, hù dọa ngày nào nó không thuộc bài sẽ bị bôi lên mặt, nó phải tìm Thanh Ngân giúp đỡ nhưng Ngân cũng về phe cậu ta. Trời ạ, cứ như là cả lớp đang chống đối nó vậy đó. Quốc An kèm môn Hóa+Lý, Hoàng kèm môn Anh+Văn, những môn còn lại Ngân sẽ đốc thúc. Nó học muốn mờ con mắt, lâu lâu lơ là xíu là bị bọn chúng cốc đầu, đau muốn phát khóc. Có hôm mệt quá, nó len lén nhân lúc không ai để ý chuồn về, không ngờ bị tên Hoàng tóm tóc lôi lại, lại tiếp tục cuộc lưu đày.

- Muốn trốn hả?
- Hoàng, ông là bạn tốt nhất của tôi mà, hôm nay tôi buồn ngủ quá, cho tôi nghỉ một buổi nha.
- Ánh mắt nó đáng thương làm Hoàng mềm lòng. Chưa kịp mừng rỡ thì Quốc An đã phá đám
- Cậu đừng bị con nhỏ Doremon này lừa, hôm qua cậu ấy cũng nói y như vậy với tôi.

Âm mưu bại lộ, nó đành theo chân hai tên này vào lớp. Bọn chúng cứ thao thao bất tuyệt giảng giải, còn nó úp mặt xuống bàn ngủ khò, Quốc An và Hoàng nhìn nhau lắc đầu ngao ngán. Cả hai nhận ra rằng nó chính là cây cầu nối kết 4 người lại với nhau, là người mang tiếng cười cho cả nhóm, chỉ cần có nó thì cho dù chơi ở những chỗ bình thường cũng thấy vui rồi.

Thấy nó ngủ tội nghiệp, Hoàng lay nó

- Ê, dậy đi bà, ngủ gì như heo thế?
- Không....không học nữa...cho tôi ngủ miểng đi mà..... Nó vừa ngáp vừa nói.
- Vậy bà ở lại ngủ đi nha, tụi tôi đi ăn kem đây.

Câu nói này của Hoàng quả nhiên có tác dụng, nó bật dậy ngay lập tức làm cả hai bật cười. Con nhỏ này đúng là ham ăn mà.

Sau khi xử sạch 3 ly kem, nó mới phát hiện ra mình để quên điện thoại trong ngăn bàn, Hoàng và Quốc An muốn đi chung với nó về trường nhưng nó không muốn làm phiền, hai bạn ấy cũng đã vất vả dạy nó học mấy tuần nay rồi. Nó kiếm cớ đuổi họ về rồi một mình về lớp lấy điện thoại.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Giờ này sân trường chỉ còn có vài người lác đác, nó vừa đi vừa ngêu ngao hát. Chân nó chột khựng lại khi thấy hấn đứng ở hành lang, mắt nhìn xa xăm trông rất mệt mỏi. Trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, là nó đang lo lắng cho hấn sao?

Hấn vẫn không nhận ra sự xuất hiện của nó, đến khi nó bước lại gần hấn mới giật mình nhìn lên.

-Sao giờ này em còn chưa về?

Hấn không dùng cái giọng khó chịu như mọi khi để hỏi nữa, nó thấy có chút không quen.

-Em để quên điện thoại nên đến lấy. Thầy...thầy ồn chứ, sắc mặt thầy không được tốt.

-Hôm nay hơi nhiều việc nên đau đầu xịu thôi. Em vào lấy điện thoại đi.

Thật ra hấn không có tâm trạng để nói chuyện vào lúc này, đầu hấn vẫn còn suy nghĩ chuyện của ba hấn. Ông tốn nhiều công sức để hấn trở về quản lý công ty thay ông, nhưng hấn vẫn chưa quên được chuyện ông gián tiếp hại chết người mà hấn yêu nhất. Làm sao có thể tha thứ cho ông ta khi ngày nào người con gái xinh đẹp đó luôn xuất hiện trong giấc mơ của hấn? Hấn cần thời gian, vì chỉ có thời gian mới chữa lành được vết thương trong lòng mà thôi.

-Thầy vào ghế ngồi đi, em giúp thầy.

Không đợi hấn trả lời, nó kéo tay hấn vào. Hoi bất ngờ nhưng hấn không phản kháng, chỉ có bên cạnh nó, hấn mới thấy mình vui vẻ hơn.

Nó ấn hấn ngồi xuống ghế, còn mình thì ngồi trên bàn, hai tay nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương khiến hấn dễ chịu. Bàn tay nó thật mềm mại, động tác cũng thật nhẹ nhàng, cứ như vậy chắc hấn sẽ không muốn trở về mất.

-Thầy thấy đỡ xịu nào chưa? Mỗi khi anh hai em mệt mỏi đều thích em làm như vậy đó. Nó cười tươi như hoa.

Hấn phải mất vài giây mới hết đờ người trước nụ cười của nó, cố gắng giữ vẻ mặt tự nhiên nhất

-Đỡ rồi. Cảm ơn em

-Dạ. Thưa thầy em về.

Nó chạy thật nhanh ra về, nếu ở lại đó nữa chắc nó sẽ bị yếu tim mà chết mất. Đứng ở khoảng cách gần với hấn, nó không dám nhìn vào mắt hấn một lần, nó cũng không hiểu tại sao mà tim nó lại đập rộn ràng như vậy, thật khó chịu.

Nhìn nó chạy mà hấn mỉm cười, mỗi lần gặp nó là ấn tượng lại khác nhau, đến cả người nổi tiếng điềm tĩnh như hấn nhiều khi tim còn đập loạn xạ lên trước hành động của nó nữa.

.....

Kỳ thi cuối cùng cũng trôi qua êm đẹp, nó bế quan hai ngày ngủ mới lấy lại sức, nên tinh thần cũng phấn chấn hơn.

- Các em, tuần sau lớp ta sẽ có buổi dã ngoại kết hợp với báo cáo sinh vật học, đây là chuyến đi thực tế để các em tìm hiểu về môi trường bổ sung cho phần báo cáo của mình. Chuyến đi sẽ có nhiều hoạt động tập thể, cho nên thầy muốn không ai vắng mặt cả.

Nghe thầy chủ nhiệm thông báo, mặt mũi đứa nào cũng sáng rỡ, nam sinh nữ sinh trong lớp nhao nhao như cái chợ.

-Im lặng, chúng ta sẽ đi trong 2 ngày 1 đêm, nên các em nhớ chuẩn bị những thứ cần thiết cho mình.

Cả lớp bàn luận sôi nổi, hầu hết ai cũng hào hứng với chuyến đi này. Thấy nó chẳng có xúi hức thú nào, Hoàng quay qua khêu nó:

-Ê, bà không thích hả?

-Thích.

-Thích sao mặt như đưa đám vậy?

-Đói, không còn sức để cười nữa.hic..

-Đẹp cái bộ mặt nhăn nhó này của bà qua một bên đi, xúi tôi dẫn đi ăn pizza.

-Thật hả? Hoàng đúng là dễ thương nhất lớp. Nghe đến pizza nó lấy lại tinh thần ngay lập tức, rồi đưa tay qua bẹo má Hoàng làm cậu ấy đỏ mặt kéo tay nó xuống.

-Đúng là đồ ham ăn.

-Sống để ăn mà, phải tranh thủ chứ.hì hì.

.....

Tan học, hai đứa dắt nhau đi ăn pizza, Hoàng vừa đi vừa nghĩ ngợi chuyện lúc này, sao cậu lại ngại ngần trước hành động của nó cơ chứ, mà hình như dạo gần đây cậu ít có thói quen tán tỉnh trai đẹp rồi thì phải. Mãi lơ đãng, không nhìn đường nên cậu thuận chân bước qua đường trong khi đèn đỏ. Hốt hoảng khi thấy xe lao tới, nó la lên rồi kéo mạnh tay Hoàng về phía mình. Thế là RẦM....cả hai ngã nhào xuống vỉa hè. Lúc này Hoàng mới bình tĩnh trở lại, cậu chạy tới đỡ nó lên với vẻ mặt hết sức khẩn trương.

- Thiên Anh, bà có sao đâu, có bị thương ở đâu không hả?

- Không sao, chỉ có trầy ở tay xú thôi. Ông làm gì mà như người mất hồn vậy? Suýt nữa là xuống gặp Diêm Vương rồi biết không hả? Nó tức giận quát âm lên.

- Không phải tôi còn sờ sờ đây sao? Dù sao cũng cảm ơn bà nha, không có bà chắc giờ này tôi đang nằm dưới gầm container rồi.

Mặt Hoàng vừa nói vừa cười làm cho nó không thể giận lâu được.

- Ông nói quá, làm gì có container chứ. Lần sau mà đi đứng kiểu này thì ông sẽ chết dưới tay tôi trước khi xe tông chết đó.

- Tuân lệnh.

Cả hai cùng phá lên cười. Từ ngày có nó ngồi chung bàn, Hoàng cảm thấy vui vui. Nó không như những đứa trong lớp xa lánh cậu vì không giống với họ. Cậu thích bẹo má nó, thích gõ đầu nó, thích đi chung với nó. Nó có chút gì đó rất đặc biệt mà cậu không tìm thấy ở những người con gái khác.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Sáng mai lớp được đi dã ngoại rồi, nó háo hức không ngủ được. Thế là đêm đó, nó và Thanh Ngân tâm sự cả đêm về đủ thứ chuyện trên đời. Chơi thân với Ngân, nhưng đến bây giờ nó mới biết nhiều về bạn mình. Nhà Ngân khá giả, Ngân lại là con một nên ba mẹ đặt hết kỳ vọng vào con gái mình. Vì thế, từ nhỏ đến lớn, Ngân chưa bao giờ lơ là trong học tập, Ngân sợ ba mẹ thất vọng về mình. Ngân hiền lành, ngây thơ, từ khi quen biết nó, bạn ấy mới cởi mở hơn, lâu lâu còn la cà với nó sau giờ học, điều mà trước giờ chưa hề có. Ngân luôn nỗ lực để giành được học bổng du học vào ngôi trường danh giá ở Pháp. Nó thầm ngưỡng mộ Ngân, bởi bạn ấy có mục tiêu để phấn đấu, còn nó chưa bao giờ nghĩ đến sau này mình sẽ làm gì.

Ngân kể nó nghe vì sao Ngân thích thầy chủ nhiệm, từ trước đến nay, ngoài việc học Ngân không bao giờ nghĩ đến những chuyện khác, nên đây là lần đầu tiên Ngân biết thế nào là thích một người. Ngân quyết định khi tốt nghiệp sẽ tỏ lộ cho thầy biết, và sau khi du học về, nếu thầy chưa lập gia đình sẽ theo đuổi thầy. Bạn ấy còn giao trách nhiệm cho nó là sẽ giúp bạn ấy “trông chừng” thầy trong thời gian xa nhà, nếu có ong bướm ve vãn thì phải xua đuổi giúp. Trời ạ, cái nhiệm vụ cao cả quá nó gánh không nổi, nhưng không muốn Ngân buồn nên nó chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Nó nhận thấy giọng điệu vui vẻ của Ngân khi nhắc đến thầy, nên nó không nỡ từ chối. Nhưng thật sự nó một chút cũng không muốn làm việc này, nó cảm thấy khó chịu khi nghe quyết định của Ngân, vì sao ư? Nó cũng chẳng hiểu, nhưng hình như nó chẳng muốn ai theo đuổi thầy nó hết.

Trong màn đêm yên tĩnh ấy, hai đứa cùng suy nghĩ về một vấn đề nhưng với hai tâm trạng khác nhau, người mỉm cười hi vọng, người khó chịu bản thân.

- Mon, bạn ngủ chưa? Tiếng Ngân cất lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Hừm?

- Minh thấy thầy Duy Minh với bạn lạ lạ sao á.

Ngân thắc mắc, từ ngày đầu tiên bước vào lớp, ánh mắt của thầy nhìn nó rất lạ, cho dù nó có phạm lỗi gì thì trong ánh mắt đó không hề có chút tức giận.

- Lạ lạ là sao? Nó thấy hơi chột dạ.

- Minh thấy lúc nào đến tiết học của thầy, bạn cũng là người đầu tiên bị gọi, giờ chủ nhiệm bạn cũng được nêu tên nhiều nhất, nhưng mỗi lần bạn làm sai thầy không giận, có khi còn cười nữa, hình như thầy có phần chiều cố đặc biệt đến bạn hay sao đó.

- Trời, chuyện này hết sức bình thường, mình là học sinh cá biệt mà, thầy gọi hoài cũng đúng thôi.

- Với lại...

-Bạn đừng nghĩ mấy chuyện vớ vẩn nữa, ngủ thôi, sáng mai còn phải dậy sớm đó.

Chưa kịp để Ngân nói hết câu, nó đã cắt ngang.

-Ừm, ngủ ngon.

Cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

4h45 phút, trước phòng nó đã inh ỏi đủ thứ tiếng, nhưng nhiều nhất là giọng quát tháo của Hoàng bóng và Quốc An.

-Thiên Anh, Thanh Ngân, hai người có chịu dậy không hả?

-Dậy mau, ngủ gì như heo vậy hả?

-Nếu bây giờ hai người không dậy thì tốt hơn hết đừng bao giờ thức dậy, tôi bắt đầu nóng rồi đó.

-.....

“Ồn ào quá, mới sáng sớm không để yên cho người ta ngủ” nó lẩm bẩm trong miệng rồi với tay lấy cái điện thoại.

-Á, không kịp rồi, Ngân dậy thôi, đến giờ tập trung rồi kia.

Nó với Ngân chạy như bay vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân, thay quần áo trong 5 phút rồi lên đường. Bình thường Ngân lúc nào cũng dậy sớm, nhưng chắc tối qua thức muộn quá nên mới ngủ quên, thế nào cũng bị tên thầy la cho xem.

-Hai bà làm gì mà ngủ như chết vậy hả? tôi gọi cả nửa tiếng mới chịu dậy là sao hả? Hoàng tức tối.

-Tại tối qua thức khuya nên ngủ quên thôi mà, làm gì hung dữ vậy hả? Nó gân cổ cãi lại.

-Làm gì mà thức khuya?

-Chuyện của phụ nữ chúng mình, nhiều chuyện.

Nó vẫn còn đang bực mình vì ngủ chưa đã giấc. Nhìn bộ dạng ngái ngủ của nó, tóc tai rối bù làm hai tên kia bật cười.

-Nhìn cậu xấu xí quá, chải tóc lại rồi đi vẫn còn kịp đó.

Quốc An nhắc nó mới nhớ là quên chải tóc, nó chải tóc gọn gang rồi buộc cao lên, kết hợp với quần short và áo thun màu cam trông rất dễ thương. Còn Ngân thì dịu dàng trong chiếc váy qua gối với áo thun tím.

Quốc An và Hoàng giúp hai đứa nó xách balo ra điểm tập trung, tới nơi vừa kịp lúc, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

....

8h sáng, xe đến điểm dã ngoại. Cả lớp ai cũng trầm trồ vì địa điểm cắm trại quá đẹp, một thảm cỏ xanh mướt bên cạnh một con suối trong vắt, đằng xa là một rừng thông thẳng tắp. Vừa ngắm cảnh, vừa tắm mát thỏa thích, vừa được tham quan quả là rất lý tưởng.

Nhiệm vụ đầu tiên khi đặt chân tới nơi là dựng lều. dựng còn nữ thì chuẩn bị thức ăn trưa. Nó đứng cho có màu vậy thôi chứ có biết làm gì đâu, một hồi chán quá nó chạy qua xem mọi người dựng trại.

-Em chạy qua đây làm gì? Về vị trí của mình đi.

Vừa qua đến nơi đã bị hấn phát hiện rồi, tên này hình như có mắt của Dương Tiến hay sao á.

-Dạ, em đi qua xem mấy bạn làm để học hỏi. Thầy cho em coi 1 xú thôi nha thầy.

-5 phút thôi.

-Ít quá, 10 phút nha thầy.

Nhìn cái kiểu chớp chớp mắt năn nỉ của nó, hấn bật cười, cái cô học trò này đúng là đủ trò.

-Không trả giá, không chịu thi về chỗ.

-Dạ chịu, thầy keo quá đi.

Nói xong nó dzọt thẳng, ở lại thế nào cũng bị hấn cốc đầu cho xem.

Nhìn thấy mọi người làm việc, nó mới để ý hôm nay Hoàng lạ lạ. Cậu mặc áo thun đen với quần ngang gối, mang đôi giày adidas, tóc vuốt keo dựng lên trông rất nam tính, người ngoài nhìn vào bảo đảm sẽ không nghi ngờ gì về giới tính của cậu đâu.

-Ê bà kia, tôi biết tôi đẹp trai, nhưng bà đâu cần phải ngắm đến mức chảy cả nước miếng thế.

Ngước lên thấy nó đang chăm chú nhìn, Hoàng ngại quá nên lên tiếng.

-Tôi ngắm không phải ông đẹp, mà vì tôi chưa thấy con thú nào độc như ông vậy thôi.

-Tôi đập bà rớt xuống suối bây giờ. Đừng không đó làm gì, mang khúc gỗ dưới chân cho tôi coi.

-Đáng ghét, lại còn dám sai vật tôi nữa hả? Nó vừa đi vừa lăm bằm.

-Lấy cho tôi cái đinh.

-Rót tôi ly nước.

-Giữ cái này cho tôi xiu coi.

-Đứng đó làm gì, lấy cho tôi sợi dây thừng

-....

Tức nước vỡ bờ, dấm lợi dụng sai vật nó hả, cậu tới số rồi đó. Hai tay chống nạnh, giọng nói vô cùng giang hồ:

-Ông có tin là ông sai thêm một lần nữa là ông sẽ thấy cảnh “môi ở lại, răng đi nhé” không?

-Tin chứ, bạn Thiên Anh xinh đẹp bớt giận nè.

Thấy cái mặt hung dữ quá, Hoàng đâm sợ, ai chứ nó liều lắm, làm thiệt cũng không chừng.

-Tốt, coi như ông còn biết chuyện.

Nó búng tay một cái rồi lang thang qua trại khác. Nó nhìn thấy Quốc An đang cặm cụi làm việc, mồ hôi ướt áo trông rất nghiêm túc.

-Đi đâu đó Doremon? Quốc An vẫn không ngừng tay.

-Qua tìm việc phụ cậu nè, có gì cho tôi làm với.

Nó lại gần chỗ cậu, chợt phát hiện chân cậu có vết máu.

-Chân cậu bị sao thế?

-À, lúc nãy qua bên kia kiếm củi bị cành cây khô quệt trúng đó mà, không sao.

-Không sao cái đầu cậu, máu chảy tùm lum mà không sao, ngồi xuống tôi xem nào.

Nói xong nó lấy trong túi ra gói khăn giấy với mấy cái băng cá nhân, vừa làm vừa lườm bà.

-Trầy một đường dài luôn thấy không, không băng lại nhiễm trùng cho biết, đồ ngốc xít.

Nghe nó la mà Quốc An cảm thấy vui kinh khủng, cái này có phải người ta gọi là mắng yêu không nhỉ?

-Rồi đó, làm cẩn thận một xiu nghe chưa ngốc xít.

-Nhìn hai miếng băng cá nhân có hình Doremon cậu bật cười, con trai mà dán mấy cái này trông kỳ chết được, nhưng mà là do nó dán có kỳ một xiu cũng chẳng sao.

-Cậu làm gì mà thủ sẵn mấy thứ này trong túi vậy hả?

-Phải đề phòng chứ, với lại tôi hậu đậu lắm, lỡ té thì cũng có cái mà dùng, hi hi.

Nụ cười tỏa nắng của nó làm Quốc An ngỡ ngàng, sao nó lại có lúc dễ thương như vậy chứ.

-Lốp trường nè, tớ có mang theo nước sâm nè, cậu uống cho mát rồi làm tiếp.

Thiện Mỹ đá ánh mắt chẳng mấy thiện cảm về phía nó khi thấy nó càng ngày càng thân với Quốc An. /Nó không ghét nhưng cũng chẳng ưa gì cô bạn

này cho lắm. Vì là con gái hiệu phó nên có rất nhiều người muốn làm bạn với cô ta, mặc dù chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng nhìn cái kiểu cách của cô ta, nó biết tự nó chẳng hợp tính với nhau rồi.

- Cảm ơn Thiện Mỹ, mình uống rồi. Cậu mang về đi.

- Lớp trưởng cứ để đây khi nào khát thì uống nhé.

- Thiện Anh nè.....

Quay sang định đưa nước cho nó uống thì nó đã chạy đi đâu mất tiêu, con nhỏ này đúng là chạy nhanh thật.

Thiện Mỹ vừa đi vừa tức giận, nhìn mặt nó là cô ta ghét đến tận xương rồi, phải tìm cách chơi nó một vỏ mới hả giận được.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sau khi ăn trưa xong, thầy chủ nhiệm tập trung lớp lại

- Các em sẽ có một tiếng nghỉ trưa, sau đó mình sẽ tập trung ở đây để thi đua với nhau theo từng tổ, tổng cộng mình có 6 nhóm. Sau khi kết thúc những hoạt động tập thể, các em sẽ có thời gian tự do tắm suối. Buổi tối sẽ có phần thi văn nghệ như đã thông báo trước, mỗi nhóm sẽ chuẩn bị 3 tiết mục: hát + nhảy + thời trang. Ngày mai các em sẽ có thi giờ tự nghiên cứu đề tài sinh học của mình. Riêng tiết mục thời trang thì sau giờ này nhóm trưởng sẽ lên gặp thầy bốc thăm chọn chủ đề. Bây giờ thì giải tán.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, nó đi loay quanh tham quan một mình dọc theo bờ suối. Không khí trong lành, thoáng đãng làm nó dễ chịu, phải công nhận ai thiết kế khu cắm trại này đẹp thật. Nó mãi mê ngắm cảnh, chợt ánh mắt dừng lại ngay chỗ cây xoài, những trái xoài xanh đung đưa trước mặt kích thích tuyến nước bọt của nó. Cây xoài không cao lắm, nó quyết định leo lên cây hái, đối với nó học thì khó chứ trèo cây là chuyện quá đơn giản.

Đang cố gắng với tay để hái, tiếng hán ở phía dưới vọng lên làm nó giật mình.

- Em đang làm gì ở đó vậy hả?

Hoảng quá nó trượt chân một cái và thế là cả người rơi thẳng xuống đất. Cũng may là cây thấp, ở dưới lại là đất mềm chứ không chắc nó thịt nát xương tan rồi.

Hắn nhìn thấy nó té cũng hết hồn, chạy lại đỡ rồi phủi đất trên người nó xuống.

- Ai cho phép em trèo cây hả? Giọng hán đầy tức giận làm nó sợ hãi.

- Tại em muốn hái xoài, cái cây cũng thấp nên.....

- Cũng may là không sao, nếu có chuyện gì thì tôi biết nói sao với nhà trường đây hả?

- Em xin lỗi.

Thấy mặt nó tội nghiệp, hán không đành lòng la nữa.

- Được rồi, có bị đau chỗ nào không?

- Nếu thầy đừng có hét thì em đâu có bị té. Nó lẩm bẩm trong miệng.

- Còn dám cãi nữa hả? Có muốn bị phạt không?

Hán cốc đầu nó thật đau.

- Sao lần nào gặp thầy cũng xui xẻo vậy nè, thầy đúng là khác tính với em. Đáng lẽ ra em học giỏi lắm đó, nhưng vì gặp thầy nên kết quả mới tệ vậy.

- À ha, cũng biết đổ thừa quá ha. Không có tôi chắc em bị đuổi học từ kiếp nào rồi đó.

- Hok dám đâu, tại mắt thầy kém nên không phát hiện ra một học sinh tài năng như em thôi. Nó ngang bướng cái lại.

- Vậy lần sau gặp em, tôi phải mang theo cái kính lúp để xem có phát hiện được gì mới mẻ không, có khi phát hiện trong não em có vấn đề phải báo cho gia đình biết sớm nữa chứ.

- Thầy chắc bình thường nên mới nói chuyện với con nhỏ thần kinh đó đó.

- Cái này là em tự nhận mình thần kinh đó nhé, tôi còn chưa mở miệng nói nữa đó.

Nhìn thấy nụ cười nham nhở của hắn mà nó bức bối, y chang như hôm trước nó cứu hắn ngoài đường. Nhớ lại chuyện hôm đó, nó thắc mắc:

- Nhưng mà sao thầy lại nộ bọn xã hội đen đó thế? Nhìn thầy đâu có khó khăn xịu nào đâu.

Mặt ngố của nó làm hắn buồn cười, nhưng vẫn giả bộ nghiêm túc.

- Thật ra tôi bị lừa thôi. Mà thôi nói chuyện của em đi, em chẳng có xiu nữ tính nào hết, chắc lúc trước quậy lắm đúng không?

- Không có.

- Đừng có giấu, lúc gặp em trên đường, cái kiểu nói chuyện giang hồ lắm, không quậy mới lạ. Mặt hắn đầy nghi ngờ.

- Thật ra lúc nhỏ em cũng học giỏi lắm chứ bộ, nhưng mà lớn lên, vô tình nghe được một sự thật của ba mẹ, cộng thêm lúc đó ba đi công tác thường xuyên không quan tâm gì đến việc học của em, nên em lười học, suốt ngày trốn học đi chơi. Anh hai cưng chiều em lắm, toàn bao che thôi nên em chẳng sợ. Em chơi chung với đám con trai quậy trong trường, nên không có ai dám đụng hét, nhìn mặt tụi nó vậy thôi nhưng tụi nó tốt ghê lắm, chỉ sử dụng vũ lực với mấy đứa gây chuyện trước thôi, chứ không phá làng phá xóm như người khác nghĩ đâu. Đến khi bị phát hiện, ba đẩy em lên đây học, tịch thu điện thoại cũ, đổi sim luôn nên em không liên lạc được với tụi nó nữa. Nó kể giọng buồn buồn.

- Thì ra là vậy. Thật ra tố chất em cũng nhanh tiếp thu, cũng tại không chịu học thôi. Cố gắng một chút sẽ đạt thành tích cao à.

- Ô, thầy cũng biết an ủi người khác nữa sao, bình thường toàn chọc, mắng, la, chửi em không, bây giờ biết an ủi nữa, quả là không đơn giản. hi hi.

- Nhiều chuyện, về.

Bị nó nói trúng tim đen, hắn ngại quá nên đứng lên đi về, nó cũng lẻo đẻo chạy theo sau. Lần đầu tiên khoảng cách thầy trò dường như bị xóa bỏ, thay vào đó là cuộc trò chuyện giữa những người bạn thật sự với nhau. Cuộc sống quanh ta vốn nhiều điều thú vị, quan trọng là cách mà bạn đón nhận nó như thế nào mà thôi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Sau giờ ăn tối, mỗi nhóm tập trung lại để chuẩn bị cho phần thi văn nghệ buổi tối. Nó chẳng có xiu năng khiếu gì bên cái mảng nghệ thuật này nên xung phong vào đội hình cổ vũ, nó tự tin với cái giọng khùng của nó thì mấy đội khác sẽ chẳng dám lên tiếng cổ vũ nữa.

Mỗi nhóm có 8 người, vì có chuẩn bị trước nên Luân + Sương sẽ song ca phần hát, Thiện Mỹ và nhóm bạn của cô ta sẽ lo phần múa bụng, còn lại thời trang chủ đề Bảo vệ môi trường chưa có ai lo.

Nở một nụ cười gian xảo, Thiện Mỹ cố gắng cười thật tươi:

- Thiên Anh à, phần biểu diễn thời trang nhờ cậu với Hoàng làm người mẫu được không?

- Không được đâu, mình không hợp với mấy cái này đâu, để Sương làm người mẫu luôn cũng được mà.

Nó chưa bao giờ có ý định điên rồ này, nó mà làm mấy cái trò mày thì còn mặt mũi gì trong giang hồ nữa chứ.

- Mình thấy bạn rất hợp mà, nhận lời đi nha, cả nhóm mình ai cũng phải tham gia hết đúng không? Vậy thôi bạn múa bụng đi để mình biểu diễn cũng được.

- Cái này càng không được, mình có biết múa máy gì đâu mà.

Kêu nó múa thì thà giết nó còn hơn.

-Không sao đâu, bà đồng ý đi, dù gì cũng biểu diễn chung với tôi mà, có gì phải sợ. Hoàng lên tiếng nói vô, nghĩ đến làm chung với nó, cậu có chút hờn hờ.

-Đúng rồi đó, tụi mình là nhóm đoàn kết mà, vì tập thể là trên hết đúng không?

Mấy người kia hù vào làm nó đành gật đầu đồng ý, không còn cách nào khác.

-Quá tốt, mình sẽ chuẩn bị đồ thiết kế, còn mấy bạn khác lo chuẩn bị phần mình nha. Thiện Mỹ nhanh nhẹn phản công, nở một nụ cười đắc ý.

Bên trong hậu trường, ai lo phần người nấy. Nó đứng yên để Thiện Mỹ chỉnh sửa trang phục, nó phải công nhận cô ta có khiếu về cái khoản này. Từ mấy cái túi đựng rác, giấy lụa, giấy vệ sinh mà cô ta có thể kết hợp thành hai bộ đồ rất đẹp.

-Cái váy này rất vừa vặn với cậu đó. Thiện Mỹ vừa chỉnh sửa đồ vừa giả bộ khen nó.

Tay cậu ta rất điêu luyện, cầm cây kim may lên may xuống cứ như thợ may chuyên nghiệp.-Á.....

Cảm thấy có gì đâm vào vai mình, nó la lên.

-Bà sao thế? Thấy mặt nó nhăn nhó, Hoàng khản trương.

-Xin lỗi Thiên Anh nha, mình bất cẩn trúng kim vào bạn.

-Ồ, không sao. Bạn tiếp tục đi.

Thiện Mỹ lại tiếp tục công việc, còn Hoàng nhìn cô ta với ánh mắt dè chừng.

-Á.....

Cây kim lại một lần nữa đâm vào tay nó, không nhận được Hoàng gạt tay Thiện Mỹ ra.

-Cậu có làm được không đấy? Làm gì mà kim đâm trúng cậu ấy hoài thế?

-O, xin lỗi, là mình vô ý. Xong rồi đó, trông bạn rất xinh đó.

Cũng may là xong rồi, chứ chưa là Hoàng sẽ tiếp tục phần còn lại, không để cô ta làm đau nó nữa.

Linh, ngồi cùng bàn với Thiện Mỹ mang đến một đôi giày khoảng 7 phân đưa cho nó.

-Cậu mang cái này đi, ai lại mang giày thể thao không hợp xú nào hết.

-Nhưng mà.....

-Bạn xem mấy nhóm khác có cô người mẫu nào lại mang giày thể thao đâu.

Nó miễn cưỡng đồng ý, dù gì chỉ có vài phút, hi sinh xú cũng chẳng sao. Không ai nhìn thấy khuất đằng sau là nụ cười nửa miệng đầy độc ác của Thiện Mỹ.

-Bà lại đây tôi trang điểm cho, xuất hiện trên sân khấu phải đẹp mới hợp với tôi chứ.

-Thôi vậy được rồi, tôi ngại lắm.

-Không sao, để tôi làm cho, bảo đảm đẹp.

Sau một hồi bôi tro trét phấn lên mặt nó, Hoàng vô cùng tự hào với tay nghề của mình, là người trang điểm nhưng Hoàng cũng phải ngại người trước khuôn mặt xinh xắn của nó.

-Mà này, tay bà bị chảy máu kia, chắc do con nhỏ Thiện Mỹ lúc nãy làm rồi.

-Hèn gì thấy đau nãy giờ.

Không biết ở đâu mà Hoàng kiếm được mấy cái băng cá nhân, cậu dán vào tay và vào vai nó.

-Chắc phải đâm sâu lắm mới chảy máu như vậy. Mặt Hoàng tức giận.

-Không sao đâu. Chuẩn bị đến giờ rồi kìa.

Nó kéo tầm mắt của Hoàng ra hướng sân khấu.

Lớp trưởng Quốc An biểu diễn với ca khúc Xe đạp ơi làm mọi người vỗ tay rần rần, vừa đẹp trai phong độ lại vừa hát hay, ai mà chịu nổi chứ.

Đến lượt Thiện Mỹ, vừa bước lên sân khấu, mọi ánh mắt đều đổ dồn thân hình cân đối của cô ta. Khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng, váy ngắn sexy, áo ngắn hở phần bụng làm tôn lên nước da trắng ngần không tì vết, con gái còn không rời mắt chứ đừng nói con trai.

Chờ đợi mãi cũng đến tiết mục của nó và Hoàng.

Hoàng bước ra trước sự trầm trồ của khán giả, phải nói là cậu ấy quá đẹp trai và nam tính. Sau khi Hoàng vào cánh gà, nó bước ra với bộ váy rực rỡ. Không ai còn nhận ra con nhóc thường ngày nữa, vì hôm nay nó quá nổi bật, quá xinh đẹp.

Đang sai bước tự tin thì Pắc... một bên gót giày bị gãy, nó mất đà ngã xuống cũng là lúc nguyên bộ cánh trên người tuột ra rơi xuống dưới. Hốt hoảng, nó không kịp phản ứng, chỉ biết giữ nguyên tư thế dùng hai tay che phần ngực lại....

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Việc xảy ra quá đột ngột nên ai cũng bất ngờ. Nhìn thấy mặt nó không còn một giọt máu, Quốc An và hấn chạy vội lên sân khấu, lúc này Hoàng cũng từ cánh gà chạy ra. Hấn ngay lập tức cởi áo trên người mình choàng cho nó, rồi ôm nó trở về trại. Không ai nói với ai một lời, ánh mắt của ba người họ đều đầy quan tâm và đau xót. Đặt nó nằm xuống, đắp chăn xong hấn dẫn dò Quốc An và Hoàng ở lại trông chừng, hấn xoay người đi. Sự việc này chắc không phải là tai nạn, phải có người đứng đằng sau bày ra, cần phải làm rõ mới được.

Quốc An nắm chặt tay nó, thật sự muốn ôm nó vào lòng ngay lúc này để an ủi, cậu không đành lòng nhìn nó buồn như vậy.

- Thiên Anh à, có bọn tôi đây, không sao rồi, cậu đừng như vậy nữa được không?

- Tại sao lại là tôi cơ chứ? Sau này tôi còn mặt mũi nào đi học nữa bây giờ.hức...hức.....

Nó khóc thật thương tâm làm cả hai thấy nhói lòng, giá như có thể gánh lấy nỗi buồn này cho cậu thì tốt biết mấy.

- Bà nghe lời tôi, chuyện ngoài ý muốn thôi, vài ngày là mọi người sẽ quên ngay đó mà.

Câu nói của Hoàng làm nó khóc to hơn, hoảng quá cậu kéo nó vào lòng, hi vọng nó sẽ thấy đỡ hơn.

Ngân có hơi bất ngờ trước cảnh tượng này, nhưng không có thời gian để nghi ngại lung tung, cô chạy đến nắm tay nó

- Mon à, nín đi, không sao rồi, ngủ một giấc dậy sẽ ổn thôi.

Rồi cô quay sang bảo hai người kia ra ngoài để thay quần áo cho nó, vì muốn giữ yên tĩnh nên hấn dành riêng trại này cho nó và Ngân.

Giật mình thức giấc, nhìn sang Ngân đã ngủ say, nó nhẹ nhàng ra bờ suối, bây giờ mới phát hiện chân đau do sự cố lúc nãy. Trăng đêm nay thật sáng, nó cảm thấy lòng nhẹ nhàng, đối với người vô tư như nó, mấy chuyện này sẽ nhanh chóng quên sạch sành sanh, một sự cố nhỏ nhỏ đâu thể làm nó buồn lâu được, hết đêm nay sẽ trở về chính mình thôi.

Từ lúc xảy ra chuyện, Duy Minh vẫn luôn trông chừng nó, ngay cả bản thân hấn cũng không biết tại sao lại thấp thỏm lo lắng như vậy. Hấn nhẹ nhàng ngồi cạnh nó bên bờ suối, nó có chút bất ngờ nhưng cũng chẳng nói gì.

-Sao lại ngồi ở đây?

-Trong kia nóng quá nên em ra đây cho mát thôi. Còn thầy?

Nó thắc mắc tại sao lúc nào hấn cũng xuất hiện khi nó một mình? Phải chăng hấn quan tâm nên mới chú ý từng hành động của nó như thế? Ý nghĩ đó nhanh chóng bị nó gạt qua một bên, chắc chỉ là trùng hợp, nó không nên ảo tưởng như vậy được.

-Tôi đi kiểm tra xung quanh trại một vòng cho an toàn thì thấy em ngồi ở đây. Nếu em ổn thì vô trong nghỉ ngơi đi, ngồi một mình ngoài này nguy hiểm lắm. Ngày mai chúng ta sẽ về sớm.

-Em xin lỗi, là do sự cố của em làm mọi người mất vui. Nhưng mà em không sao, thầy cứ giữ kế hoạch cũ được không?

-Không liên quan đến em, thầy có việc ở trường nên thay đổi lịch trình thôi.

Ngay khi nó gặp chuyện, hẳn chẳng còn tâm trạng để tiếp tục chuyến đi này nữa, nếu hẳn biết ai gây ra chuyện này hẳn cũng sẽ chẳng dễ yên cho người đó.

Chứng kiến cảnh nó và hẳn ngồi giữa đêm khuya, Quốc An cảm thấy khó chịu. Cảm giác này là gì đây? Quốc An không biết, nhưng đối với nó, cậu chỉ muốn chiếm hữu cho riêng mình, bất cứ cứ chỉ thân mật với một người khác phái nào cậu đều đề ý. Nhớ lúc nó bị ốm, lòng cậu như lửa đốt, lúc nó bị thương, cậu cũng lo lắng không thôi, và đến hôm nay, khi nó buồn bã, cậu ước gì có thể san sẻ nỗi buồn cho nó, cậu không muốn nó bị tổn thương, không muốn nó đau, cậu chỉ muốn thấy nụ cười rạng rỡ trên môi nó. Cậu nhận ra rằng chỉ cần nó vui cậu cũng sẽ hạnh phúc. Đó có thể gọi là yêu không? Cậu không cần định nghĩa cảm xúc đó là gì, nhưng một điều chắc chắn cậu biết mình cần làm lúc này là giữ nó thật chặt bên cậu, để nó biết rằng nó quan trọng với cậu như thế nào.

Cậu bước đến từ sau lưng, nhẹ nhàng lấy áo khoác lên người nó, rồi cũng thật ân cần chạm hai tay mình lên vai nó.

-Không nên ở ngoài này lâu, vào trong kéo cảm lạnh đó.

Thoảng chút cau mày trước hành động đó, nhưng hẳn rất nhanh chóng lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh như không quan tâm đến.

Còn nó thì nhìn qua cổ gắng tìm chút biểu cảm của hẳn, nó đã hi vọng hẳn sẽ có một chút xịu khó chịu trước sự quan tâm của Quốc An nhưng hoàn toàn thất vọng. Nó buồn bã đứng lên theo Quốc An vào trong, nhưng vừa đi được một bước đã khụy xuống. Tiếng rên khe khẽ làm hẳn và Quốc An cùng hốt hoảng, thì ra đó là lý do mà khi không còn mảnh vải trước mặt bao nhiêu người, nó lại ngồi yên tại chỗ, nếu không bị đau chân thì với tính cách của nó sẽ nhanh chóng chạy vào trong rồi.

-Chân sưng rồi, đau sao không nói hả? Quốc An vừa thương vừa mắng vì nó không biết tự chăm sóc mình.

-Hai người đừng có xem em là con nít nữa có được không? Mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ, có gì đâu mà lo chứ. Nó cố gắng dùng giọng điệu vui vẻ thường ngày để hẳn và Quốc An yên tâm

Không nói gì, Quốc An vác nó lên vai rồi đưa nó vào trong. Không biết nó có bị ảo tưởng hay không mà nhìn vào ánh mắt hẳn, nó thấy trong đó có chất chứa một nỗi buồn nào đó.

Đặt nó nằm xuống, gương mặt Quốc An vẫn lạnh lùng, cậu không giận nó nhưng là giận chính bản thân mình bất lực không bảo vệ được người cậu thương yêu.

-Lớp trưởng, tôi không sao, thật đó, cậu cười lên có được không?

Gương mặt cậu dần giãn ra, nó cũng cảm thấy yên tâm hơn.

-Ngủ sớm đi, có gì thì gọi tôi.

Nói xong cậu bắt giấc hôn lên trán nó rồi ra ngoài. Nó đờ người trước hành động của cậu, tại sao cậu lại hôn nó? Có lẽ là thấy nó đáng thương nên chỉ là an ủi thôi phải không? Nó cảm thấy đầu nặng trĩu rồi chìm vào giấc ngủ.

Ở ngoài kia, hẳn trần trọc không ngủ được, mối quan hệ của nó và Quốc An có liên quan gì đến hẳn, sao lại cứ phải suy nghĩ hoài về họ chứ. Hẳn đối với nó chỉ đơn giản là sự quan tâm của thầy và trò, nhưng sao ở cạnh nó và những nữ sinh khác cảm giác lại không giống nhau? Những câu hỏi không có câu trả lời cứ lộn vờn quanh đầu, làm hẳn không tài nào ngủ được.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trở về nhà sau buổi dã ngoại, tâm trạng nó có phần phấn chấn hơn. Đạo này công việc bận rộn nên anh hai không trò chuyện với nó thường xuyên, ba muốn nó tập trung cho việc học nên không cho về nhà. Nó chẳng biết làm gì vào chủ nhật ngoài việc ngủ, dù gì cuối tuần Thanh Ngân về thăm nhà, chẳng ai làm phiền giấc ngủ vàng ngọc của nó nữa.

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại làm nó thức giấc, với tay lấy cái điện thoại, thảm nguyên rửa tên nào dám to gan phá giấc ngủ của mình.

-Whatttttttttt? Tiếng nó hét trong điện thoại làm Hoàng phải kéo điện thoại ra 2m vẫn còn nghe.

-Bà làm gì hét to vậy hả? Rách màng nhĩ tôi nè. Đến lượt Hoàng trả đũa.

-Nói, mới sáng sớm muốn gì đây hả?

-Đi chơi, tôi đang đứng trước cổng ký túc xá, cho bà 10 phút chuẩn bị.

Nói xong Hoàng cúp máy, hôm nay trời đẹp, cậu cực khổ đạp xe từ nhà đến đây chỉ để đi chơi với nó. Càng ngày cậu càng không hiểu nổi mình, gia đình cũng nhận ra sự khác biệt trong thời gian gần đây của cậu, không còn dửng dưng, không đứng trước gương, không ăn mặc điệu đà, không thích giam mình trong phòng nữa. Có lẽ sự xuất hiện của cô bạn cùng bàn đã làm cậu thay đổi hoàn toàn, cậu biết lo lắng cho ai đó, biết tức giận, biết ghen tuông, biết buồn, biết mở lòng mình với mọi người hơn.

-Ê, tên kia, tôi qua không ngủ được hả?

Nó bước ra với bộ mặt tức giận, dạo này sao có nhiều người thích ra lệnh cho mình vậy không biết.

-Lên xe.

Hoàng hất mặt với nụ cười tỏa nắng, dưới ánh nắng ban mai, lần đầu tiên nó thấy cậu đẹp trai như vậy.

-Bình thường có người đưa đón, hôm nay đi xe đạp mới ghê, ông nhắm chờ nổi không đó? Nó nghi ngờ.

-Không nổi, vậy bà chờ tôi đi.

Cái kiểu nói chuyện tình ruồi của Hoàng làm nó bất ngờ, lẽ ra cậu ta phải nói là “Thiên Anh, bà có nặng bao nhiêu đâu mà lo”, hay ít nhất cũng là “tôi mạnh lắm, yên tâm đi”. Đằng này lại kêu nó chờ, làm như nó là đàn ông vậy đó.

-Ông rù tôi đi chơi mà bắt tôi đạp xe hả? Đúng là vô phúc mới có thằng bạn như ông. Ra sau ngồi đi.

Nói đùa mà không ngờ nó làm thật, vậy tôi sẽ xem cậu khỏe tới đâu. Hoàng nghe răng cười với nó rồi ra ngồi ra yên sau.

-Cười con khi. Giữ cho chắc vào, không thôi rớt xe đó. Mà quên, đi đâu? Tôi không biết đường đâu đó.

-Đi khu vui chơi, tôi chỉ đường cho bà.

Trong đoạn đường vắng, nó vừa chạy vừa lạng lách, bóp đầu xe lên làm Hoàng toát mồ hôi hột.

-Bà chạy gì ghê vậy? Xuống tôi chờ cho. Nhiều khi tôi thắc mắc bà có phải là con gái không đó.

-Ai biểu kêu tôi chờ, người gì đâu mà nặng kinh khủng, chút nữa tôi phải ăn gấp đôi mới lấy lại sức được.

-Dừng xe, đổi tài.

Vừa nghe câu này nó dừng xe ngay lập tức, gì chứ nghe đổi tài là vui rồi.

Hoàng chờ nó chạy vào khu vui chơi, mua vé rồi kéo nó đi.

-Ê, tôi nói ông đừng buồn nha, trên mặt ông có cái mụn kìa, tiêu rồi.

Nó biết Hoàng rất coi trọng nhan sắc, chỉ cần một cái mụn nhỏ xíu có thể làm Hoàng thay đổi tâm trạng liền.

-Kệ, tôi thấy tôi đẹp hơn khi nó xuất hiện.

-Hả??????????????

Thấy cái vẻ mặt bất ngờ của nó, cậu cười cười rồi kéo nó chơi đủ trò cảm giác mạnh, nó chẳng những không sợ mà còn tỏ ra thích thú nữa. Hoàng thấy lạ, con gái hầu như sợ mấy trò này lắm, cũng có khi không sợ cũng cố ra vẻ sợ, còn nó mặt tỉnh như không, một trò còn đòi chơi mấy vòng mới ghê, đến cả con trai như cậu còn phải thua nó nữa là.

-Ê, bà không biết sợ hả?

-No.

Hai tay cầm hai cây kem, nó vừa ăn ngấu nghiến vừa trả lời.

-Hỏi thật nha, bà có phải con gái không thế?

-100%, muốn kiểm định không?

-Kiểm định cái đầu bà.

Vừa nói Hoàng vừa đưa tay lên đánh đầu nó.

-Ai biểu hỏi mấy câu vớ vẩn, thần kinh.

-Bà nhìn có đứa con gái nào giống bà không, người gì mà menly hơn cả tôi nữa, vớ lại trước mặt nam nhi, phải dịu dàng, từ tốn, chứ ai ham ăn háu uống như bà.

-Trời, đứa con gái nào đại đột chứ, tôi phải thương cái bụng tôi trước, còn nam nhi mấy người để sau đi.

-Bây giờ tôi đã biết lý do vì sao bà ế rồi. haha.

-Ế cái đầu ông, ế đang là xu thế đó biết không hả?

Nó lấy hai tay xoa xoa làm đầu tóc Hoàng rối bù lên.

Hoàng liếc nó, rồi chợt phát hiện ra trên má nó có dính kem, cậu dùng tay rất nhẹ nhàng lau đi.

-Đồ ngốc, ăn có xiu cũng để dính kem như con nít.

-Nhờ vậy mới biết Hoàng đẹp trai của mình galang vậy chứ. hi hi. Ai mà làm bạn gái ông chắc thích lắm hen, đẹp trai, galang, còn nhà giàu, học giỏi, tốt bụng nữa chứ. Nó vừa nói vừa nhìn Hoàng làm cậu đỏ mặt.

-Vậy... vậy bà có muốn không?

Câu nói bất ngờ của Hoàng làm cả hai ngượng ngùng, nó không hiểu hết ý trong câu nói đó, nhìn Hoàng lúng túng như vậy chắc là không phải đùa, vậy nó có ý nghĩa gì đây?

-Sao không trả lời? Tôi hỏi bà có muốn làm bạn gái tôi không?

Phải cố gắng lắm Hoàng mới nói ra được câu này, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu tỏ tình với con gái. Cậu còn muốn nói rất nhiều điều với nó, rằng cậu rất rất thích nó, thích đến nỗi hàng ngày cậu muốn đi học thật sớm chỉ để thấy nó, thích cái cách nó quan tâm người khác, thích nhìn cái nét mặt đáng yêu của nó, thích cả nụ cười thiên thần của nó nữa. Chỉ khi ở bên cạnh nó, cậu mới trở nên mạnh mẽ hơn, cảm giác đang tay ra để che chở cho một người con gái thật sự rất hạnh phúc. Nhưng cậu chỉ biết giữ những lời này trong tim, cậu không đủ can đảm để nói vì cậu không muốn mất đi tình bạn của hai đứa, miễn sao nó không xa lánh cậu, thì cậu có thể chấp nhận là một người bạn tốt âm thầm dõi theo nó là đủ rồi.

Nó lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của Hoàng, phải chăng cậu đang tỏ tình với nó? Nhưng không đúng, cậu vốn không thích con gái mà, sao mà đầu nó rối tung không hiểu gì hết vậy nè. Nó với cậu hoàn toàn là tình bạn trong sáng, Hoàng rất tốt, nó thừa nhận, nhưng kiểu bạn trai bạn gái thì nó chưa bao giờ nghĩ tới. Nó thật sự không muốn mất đi tình bạn quý giá này, liệu Hoàng có hiểu cho nó?

-Tôi.....

-Ha ha, ý tôi là nếu bà có ý định muốn làm bạn gái tôi thì nên bỏ ý định đi, tiêu chuẩn tôi cao lắm, vịt con xấu xí như bà không có cửa đâu.

Nhìn biểu hiện của nó, cậu biết chuyện nó đồng ý là không thể, thôi thì chỉ cần bên cạnh nó với tư cách bạn thân là tốt rồi, cậu cố lấy giọng tự nhiên nói đùa với nó.

-Ông bị hâm hả? làm tôi hết hồn.

Nó vừa nhéo tai Hoàng vừa nói, tinh thần tốt hơn nhiều khi nghe câu nói này của Hoàng.

-Ui da, bà muốn nhéo tai lắm hả? Tôi sẽ cho bà biết thế nào là lễ độ.

Thế là Hoàng rượt nó chạy lòng vòng khu vui chơi như hai đứa con nít, vậy cũng tốt, từ giờ tôi sẽ cố gắng là một người bạn thật sự để bà luôn vui vẻ hồn nhiên như thế này, vì đối với tôi, bà là tất cả, Thiên Anh à.

....

Chương 16

-Quốc An, sự cố hôm đã ngoại, tôi nghĩ cậu cũng đã điều tra được ai cố ý gây nên chuyện này rồi đúng không? Khoanh tay dựa vào tường, Hoàng nói chuyện với giọng đều đều.

-Ừm. Cậu cũng biết? Tôi chỉ thắc mắc tại sao lại nhắm vào Thiên Anh? Vẫn với gương mặt cao ngạo, mắt Quốc An hướng về một nơi xa xăm.

-Cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu? Đơn giản vì cậu quan tâm Thiên Anh nên cô ta mới hành động như vậy. Mặt Hoàng đầy tức giận, lẽ ra cậu phải biết ngay từ đầu để ngăn cản vụ này mới đúng.

-Chỉ vì ghen tức mà Thiên Mỹ làm vậy sao? Xấu chuối những sự kiện xảy ra, Quốc An mới tin rằng đó là do cô ta làm, trước mặt cậu, cô ta luôn tỏ ra hiền lành nhưng không ngờ ẩn bên trong lại đầy mưu mẹo như vậy.

-Cậu định xử lý như thế nào?

-Thiên Anh bây giờ đã ổn rồi, và lại nếu làm lớn chuyện này tôi e là người thiệt hại nhiều nhất vẫn là cậu ấy. Gia đình cô ta vốn có thể lực, tốt hơn hết bây giờ chúng ta hãy để ý đến hai người họ một chút, tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra lần nữa.

-Như vậy đi, nhưng nếu cô ta còn gây ra chuyện gì nữa, tôi sẽ không để yên đâu.

Nói xong Hoàng bỏ đi, để lại Quốc An với những suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Cậu ta là đang quan tâm Thiên Anh sao? Chẳng lẽ cậu ta thích nó? Đối thủ của mình ngày càng nặng ký rồi, phải hành động ngay mới kịp.

.....

Trời đã bắt đầu trở lạnh, đây là thời điểm nó thích nhất trong năm. Thức dậy thật sớm, nó có nhiều thời gian để chuẩn bị đi học, nhưng nghĩ đến chuyện Thanh Ngân vẫn còn đang đi du lịch chưa về làm nó phải đi học một mình là nản rồi. Nó tết tóc xinh xắn rồi đi học một mình. Vừa bước ra cổng ký túc xá đã chạm mặt với lớp trưởng, hôm nay sao cậu ta lại đến đây sớm thế nhỉ.

-Good morning, Doremon.

Thấy nó, cậu nở nụ cười thân thiện.

-Cậu làm gì ở đây vậy hả? Nó thắc mắc.

-Hôm nay rảnh rồi nên chạy qua đợi cậu đi học cho vui, mất công không có Ngân cậu lại trốn học nữa.

-Xì, tôi siêng học nhất thế giới đó. Mới sáng sớm đã muốn gây chuyện rồi ha.

-Đùa đó, đi học thôi Doremon. Nói rồi Quốc An nắm tay nó kéo đi.

-Ê, cậu đừng có lôi kéo được không hả?

Nó nhăn mặt kéo tay cậu ra nhưng vô dụng, tay cậu nắm chắc quá nó không tài nào gỡ nổi.

-Không được, cậu lùn vậy tôi không dắt chắc 10h mới tới trường.

Trời à, 1m60 mà lùn gì chứ, lùn so với người mẫu thì đúng, chứ đứng với người khác như vậy là đủ xài rồi. Đồ đáng ghét.

-À, sandwich của cậu nè, ăn sáng đi.

Quốc An lấy trong balo ra hai cái sandwich đưa cho nó một cái.

-Lớp trưởng dễ thương quá, cảm ơn nhé.

Hai người vừa đi vừa ăn, nhìn bộ dạng vui vẻ khi ăn của nó, Quốc An mỉm cười.

-Ê Doremon, sao cậu phải chuyển trường thế?

Cái này Quốc An tò mò lâu rồi, nhưng chưa có cơ hội hỏi.

-Quậy phá, học dốt nên ba chuyển đi để tu tâm dưỡng tánh.

-Vậy ba cậu có hối hận không?

-Hối hận gì?

Nhìn cái mặt ngốc nghếch của nó, Quốc An không nhịn được cười.

-Haha, hối hận vì đã chuyển cậu lên đây, tớ thấy cậu có tiến bộ miếng nào đâu, cũng vừa học dở vừa quậy phá y như trước.

-Hừ, là do tôi không muốn, chứ tôi mà muốn thì ngôi vị đầu bảng của cậu sẽ thế bằng tên tôi đó. Nó hất mặt kiêu ngạo.

-Nô. Cậu thử đi.

Quốc An thách thức.

-Bỏ đi, như vậy lớp trưởng sẽ mất mặt lắm, mà tôi không đành lòng làm lớp trưởng buồn.haha.

-Tôi chỉ nói vậy thôi, cậu đừng có đại dốt mà làm thiệt nha, IQ của cậu có chút xiu, cố gắng cũng không có kết quả đâu.

-IQ cậu thấp thì có.

-Cao hơn cậu.

-Thấp hơn.

-Cao hơn.

-Thấp hơn.

-.....

Hai người vừa vô trường vừa cãi nhau, không để ý có ánh mắt vô cùng hung ác nhìn mình đầy mưu tính.

Vô tới lớp, nó chuẩn bị tâm lý thật kỹ trước khi gặp Hoàng. Tuy là Hoàng chỉ đùa nhưng sao nó vẫn thấy ngại ngùng khi gặp cậu.

-Ê, hôm nay nhìn bà hơi bị nữ tính à nha.

Hoàng bất ngờ khi nhìn thấy nó, lần đầu tiên nó tết tóc trông rất dễ thương.

-Đẹp đúng không? Nó hơn ha hơn hờ khi được khen.

-Thấy gớm.

Tưởng đâu Hoàng sẽ tặng bóc nó lên mây, không ngờ mất cả buổi sáng mà bị chê gớm, quá phũ.

-Khen tôi một câu ông sẽ chết à? Nó nói với giọng giận dữ.

-Xin lỗi nhưng tôi không biết nói dối.

Thật ra là chọc nó thôi, chứ hôm nay trông nó thật xinh xắn, nụ cười của nó có thể hớp hồn rất nhiều người.

Nó nhìn Hoàng với ánh mắt hình viên đạn rồi lấy tập ra học. Đạo này nó đã chăm học hơn, cho nên không còn ngồi như vệt nghe sấm giống lúc trước nữa.

Giờ giải lao, nó với Hoàng xuống canteen. Nó cảm thấy có cái gì lạ lạ, sao ai cũng nhìn nó cười cười, rồi chỉ trỏ này nọ. Đây đâu phải là lần đầu tiên nó đi với Hoàng, hay là mặt nó dính gì đó.

-Hoàng nè, ông xem mặt tôi có dính gì không sao mọi người cứ nhìn tôi lạ lạ?

-Có. Hoàng trả lời tình queo.

-Dính gì? Lấy xuống cho tôi đi.

-Dính chân mày.haha.

-Đồ hâm. Nó vung chân đá Hoàng một cái.

-Kệ người ta, chắc hôm nay bà đẹp nên người ta nhìn thôi. Đi nhanh lên.

Hoàng tự nhiên gác tay lên vai nó kéo đi. Vừa đặt mông xuống ghế, nó đã nghe tiếng xì xầm bàn tán, thật không thể hiểu nổi hôm nay mọi người bị gì nữa.

Linh, cô bạn cùng lớp chạy ào tới nhìn nó tò mò.

-Thiên Anh, bạn nổi tiếng rồi đó.

-Vụ án gì? Mặt nó ngơ ngác.

-Bạn chưa biết gì à? Đây nè bạn xem đi.

Linh lấy điện thoại ra đưa cho nó xem, trên trang web của trường có đăng tấm hình nó không còn quần áo ngồi trên sân khấu, ở dưới còn có câu “Tai nạn hay cố ý?”

Mặt nó biến sắc, ai lại chụp nó trong tư thế này? Sao lại phải đăng lên cho mọi người xem? Nó cố ý ư? Thật nực cười, thảo nào nhiều người nhìn nó với ánh mắt lạ như vậy. Cầm hai ly nước bước ra, chứng kiến toàn bộ sự việc, Hoàng tức giận ném điện thoại xuống đất, rồi kéo nó rời khỏi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

.....

Hoàng kéo nó chạy một mạch ra sau trường, nó không phản đối, cũng không nói một lời nào. Hoàng ghét nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của nó, ghét cái cách nó kiên cường chịu đựng nỗi buồn một mình, bờ vai cậu đủ rộng để che chở cho nó nhưng tại sao nó lại không chấp nhận?

-Tôi sẽ tìm cách ngăn chặn chuyện này, bà đừng lo.

Hoàng tìm cách an ủi nó.

-Hoàng nè, tôi hỏi ông câu này, ông trả lời thật lòng nha.

Giọng nói nó trở nên nghiêm túc.

-Ừm. Bà hỏi đi.

-Ông có tin tôi không? Tin tôi không phải cố ý để nổi tiếng không?

Trời ạ, sao nó lại nghĩ ra câu hỏi vớ vẩn này chứ, tất nhiên là Hoàng tin rồi, chỉ có những người với bình luận ác ý trên mạng mới nói nó này nọ, chứ cậu thì chưa bao giờ ngừng tin tưởng nó.

-Ngốc quá, bà là bạn tốt nhất của tôi, tất nhiên tôi tin bà rồi. Hoàng xoa xoa đầu nó.

-Tôi cũng tin.

Tiếng Quốc An vang lên làm cả hai cùng quay người lại nhìn.

-Sao cậu lại ra đây? Hoàng thắc mắc.

-Không thấy hai người trong lớp, nên đoán hai người trốn học ra đây ngồi thôi.

-Tôi không sợ mấy chuyện này, cùng lắm là đập trên dư luận mà sống thôi, tôi chỉ lo nếu ba mà biết chuyện này, chắc sẽ giết tôi mất. Nó vẫn không ngẩng mặt lên, giọng buồn buồn.

-Đừng lo, sẽ ổn thôi, ít nhất bà còn có tụi tôi mà. Hoàng lên tiếng.

Không nỡ nhìn hai thằng bạn buồn vì mình, nó cố gắng vui vẻ lảng qua chuyện khác.

-Mà nè, vụ hôm trước hai người có nhìn thấy gì không hả?

-Thấy từ trên xuống dưới, tất tần tật, chỗ nào cần thấy đã thấy, không cần thấy cũng thấy nốt.

Hoàng nói với cái mặt nham nhở vô cùng, đã vậy còn quay sang cười với Quốc An làm nó đỏ mặt, phát hiện ra mình đúng ngu ngốc mới đi hỏi mấy câu tro trên này, bây giờ tự chuốc nhục vào thân rồi.hix.

-Thật hay giả vậy hả? Lớp trưởng, tôi tin tưởng cậu nhất, không giống cái tên bép xép kia, cậu nói đi, thật không? Nó nhìn Quốc An với ánh mắt tràn trề hi vọng.

Tầng hắng một cái, lấy vẻ mặt thật nghiêm túc, Quốc An nhìn sang nó

-Thật ra bọn tôi thấy hết rồi, nhưng cậu yên tâm, thân hình Doremon của cậu tròn vo một cục, chẳng có gì đáng nhìn hết, thấy cũng như không thấy à.

Không nhìn được, cả hai tên phá lên cười làm nó quê kinh khủng, thật muốn độn thổ cho rồi.

-Tôi là con gái đó, hai người thấy của tôi ít ra cũng phải bồi thường thiệt hại. Nó chống chế.

-Bồi thường thiệt hại? Cái đó phải để bọn tôi nói mới đúng. Body của bà làm tụi tôi bị bệnh về mắt, đã vậy còn phải nhìn ăn thịt heo trong một tuần nữa. Ai mới là người thiệt hại đây hả? Hoàng cổ treu chọc.

-Đồ đáng ghét, vậy để tôi giúp hai người tẩy não.

Nói xong nó hai tay vo đầu làm tóc hai tên đỏ rồi bù lên, khoái chí với tác phẩm của mình, nó cười nghiêng ngả.

-Hai người cứ để yên như vậy vô lớp, bảo đảm gái xếp hàng dài,haha.

-Vậy bà có muốn trai xếp hàng dài không? Tụi tôi giúp cho.

-Thôi khỏi, tôi đủ trai xài rồi. Xin phép giùm tôi nha lớp trưởng, xách cặp giùm tôi nha ông Hoàng già. Bye, tôi về trước.

Không kịp để hai người kia trả lời, nó chạy cái ào ra cổng đi về. Hoàng với Quốc An nhìn theo lắc đầu ngao ngán, con nhỏ này đúng là lắm trò mà.

.....

Một mình lang thang trên đường, nó nhớ về chuyện ở trường có chút lo lắng. Những ngày này đi học chắc chẳng dễ dàng gì, học sinh trong trường sẽ nhìn với con mắt soi mói cười cợt. Nhưng cũng không sao, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, một tháng không được thì hai, ba tháng, rồi họ cũng quên thôi, cùng lắm là đeo khẩu trang đi học là được rồi. Nó chỉ lo lắng lỡ gia đình biết chuyện này sẽ như thế nào đây? Trong mắt ba, nó là một đứa hư hỏng, khó dạy dỗ, liệu ba có tin đây là tai nạn không? Hay ba sẽ là một trận rồi đuổi nó ra khỏi nhà? Còn Khắc Nhân nữa, anh sẽ phản ứng như thế nào đây? Nhớ lúc trước còn ở nhà, nó đánh nhau với mấy đứa trong trường bị xé rách áo, mình mẩy không bị thương tích, chỉ là lộ một phần da thịt thôi, mà anh nó đã phản ứng như là nó sắp chết vậy đó. Mắt anh đầy lửa, anh lôi nó lên phòng bắt tắm rửa, không cho ra ngoài một tuần, nó sợ đến không dám nhúc nhích, sau này mới biết hôm đó anh lục tung trường tìm mấy đứa kia cho tụi nó một trận không thương tiếc. Anh nói là con gái phải biết giữ mình, nếu để chuyện này xảy ra một lần nữa anh sẽ giết đứa nào gây chuyện xong, rồi nhốt nó vĩnh viễn trong nhà, không được bước chân ra ngoài nữa. Nếu bây giờ anh biết được cả mấy trăm học sinh trong trường đều nhìn thấy nó như vậy, anh sẽ như thế nào đây? Anh có còn yêu thương bảo bọc nó như trước không? Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, nó chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi và bất lực như lúc này. Chỉ muốn được ngủ một giấc để quên hết mọi chuyện, nó cầm đầu chạy thật nhanh về ký túc xá, nếu cứ lang thang trên đường lúc này chỉ càng suy nghĩ nhiều hơn thôi. Nó cứ chạy, cho đến khi chân rã rồi, không còn chút sức lực nào nữa, nó té rầm xuống đường. Vừa đau vừa tủi, nó òa khóc như một đứa trẻ.

-Bình thường ghê gớm lắm mà, sao hôm nay mới té xú mà đã khóc ầm lên thế?

Nó nhìn theo cái hướng phát ra giọng nói, vẫn cái dáng vẻ ấy, hai tay cho vào túi quần, mắt nhìn nó nhếch miệng cười. Sao mà nó ghét cái kiểu cười này của hắn thế không biết.

-Đi đứng đằng hoàng không chịu, chạy nhảy làm gì cho té rồi khóc?

Nó bực bội trước cái kiểu nói chuyện của hắn, người ta té không đỡ thì thôi, còn đứng đó nói này nói nọ, tức chết được. Không thèm quan tâm đến sự có mặt của hắn, nó đứng lên lau nước mắt, đi thẳng.

Hắn nhủ mầy khó chịu, con nhóc này dám quăng cho mình cục lợ, chắc chán sống rồi đây. Hắn đi tới, vác nó lên rồi nhét vào xe gắn đó, mặc cho nó giãy giụa la ré inh ỏi.

.....

Chương 18:

-Thầy làm cái gì vậy hả? Em sẽ kiện thầy với ban giám hiệu cho xem. Nó chẳng biết làm gì hơn là lôi ban giám hiệu ra dọa.

-Cứ tự nhiên.

Cái thái độ không quan tâm đến lời nói của mình làm nó tức điên.

-Thầy nói đi, rốt cuộc thầy muốn gì? Em không có tâm trạng để giỡn như mọi ngày đâu.

-Muốn em ngồi yên 15 phút.

Hình như hôm nay tâm trạng hắn cũng không tốt, hai mắt nhắm nghiền dựa vào thành ghế như đang suy nghĩ gì đó, nó cũng không muốn ồn ào nữa. Nó mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố này thật đẹp và sầm uất, sao nó vẫn cảm thấy cô đơn lạc lõng như thế.

Hắn nhìn sang nó, đôi mắt ấy giờ đây đã đượm buồn, không còn tinh nghịch như những lần đầu mới gặp. Là do hắn sao? Do hắn đã tổ chức cuộc thi vớ vẩn, do hắn không bảo vệ được nó sao? Hắn đã âm thầm đi theo nó từ lúc ra khỏi cổng trường đến giờ, chỉ đơn giản là muốn trông thấy nó, muốn xem nó có ổn không. Sáng nay hiệu trưởng gọi hắn lên trách mắng vì chuyện này, nhưng hắn chẳng quan tâm, tâm trí lúc này chỉ toàn hình ảnh của nó mà thôi. Thấy nó khóc, hắn muốn chạy thật nhanh đến để an ủi, nhưng với tư cách gì đây? Thầy trò sao? Liệu nó có chấp nhận sự quan tâm của hắn không? Chỉ có những lúc ở cạnh nó như thế này, hắn mới cảm thấy nhẹ nhõm và an tâm hơn.

Hắn chờ nó đến một hồ sen rộng lớn, nơi có thể nhìn thấy được cả chân trời. Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều sen như thế, nó háo hức mà quên hết những phiền muộn trong lòng.

-Woa đẹp quá, sao thầy biết chỗ này hay thế?

Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của nó, hắn mỉm cười dặt tay nó đến ngồi trên một cái chòi cạnh hồ, nhìn từ trên cao xuống có thể nhìn thấy một cánh đồng sen bát ngát giữa bầu trời xanh bao la.

-Có nhớ lần đầu tiên gặp nhau không?

Quái lạ, sao hôm nay lại hỏi mấy chuyện này nhỉ, nó thắc mắc.

-Không, không nhớ xú nào hết á. Nó giả vờ.

-Vậy sao? Ngày đầu tiên đi học đã gặp hotboy rồi mà không nhớ sao? Hắn nhìn nó cười tà.

-Trời, người vừa xấu, vừa chảnh, vừa tự kỷ một mình dưới sân trường mà cũng gọi là hotboy sao?

-Vậy mà nói không nhớ, điều này chứng tỏ em rất chú ý đến tôi.haha.

Trời, thầy giáo mà cũng có bộ mặt nham nhở này nữa hả? Nó móc trong balo ra 50k đưa hắn.

-Thầy lấy tiền đi mua thuốc ngủ uống để mơ đi nha, uống hết 50k thuốc chắc sẽ mơ thấy đó. Ảo tưởng sức mạnh.

-Thôi khỏi, em để dành tiền đó mà mua bông băng thuốc đỏ đi, con gái gì đâu mà chân tay lúc nào cũng đầy thương tích.

Ánh mắt hắn quét qua vết trầy trên đầu gối và tay do nó té lúc nãy.

-Cái này mà nhằm nhò gì đâu, lúc trước em đua xe đạp với đám bạn bị té phải nằm viện cả 2 tuần có sao đâu.

Chưa kịp tự hào về thành tích của mình đã bị hắn cốc cho một cái rồ đau. Nó âm ỉ xoa xoa đầu sưng một cục của mình.

-Em biết tại sao em học ngu rồi, suốt ngày bị thầy cốc đầu hoài giỏi sao nổi.

-Đánh cho em khôn ra thì có, con gái mà suốt ngày quậy phá biểu sao học giỏi được, ở chung phòng với Thanh Ngân mà không học hỏi được xú nào hết.

Hắn cố tình chọc tức làm nó bức bối, sao nghe chính miệng nó nhắc tới Ngân làm nó khó chịu vậy chứ, xụ mặt một đồng, nó giận dữ.

-Vâng, em dốt xưa giờ rồi, thầy đi tìm người học giỏi nói chuyện cho nó cùng đăng cấp.

Hắn suốt bật cười trước khuôn mặt giận dữ của nó, mới vừa vui vẻ đã chuyển sang bộ mặt này rồi, khó hiểu thật.

-Sao thế? Giận à?

-Ai dám giận thầy giáo chứ? Mất công bị đi ở lại lớp nữa. Nó quay sang hướng khác không thèm nhìn hắn.

-Biết thân biết phận vậy là tốt. Hắn xoa đầu nó.

-Đi về, về cho thầy có nhiều nói chuyện với bạn Thanh Ngân của thầy đi, chắc bạn ấy cũng rất vui đó. Nghĩ đến chuyện hắn với Ngân là nó không cười nổi rồi.

-Sao lại Ngân của tôi? Em làm nhầm cái gì vậy hả? Hắn cũng bắt đầu khó hiểu.

-Không lẽ thầy không biết bạn ấy có cảm tình với thầy sao? Bạn ấy hiền lành, thủy mị, dễ thương, học giỏi...rất hợp với thầy rồi đó. Mặt nó bắt đầu chuyển sang màu đỏ, không biết do nắng hay giận, nhưng trông nó lúc này rất dễ thương.

-Em đừng nói là đang ghen đó nha. Tự nhiên trong lòng hắn mừng rỡ lạ thường.

-Không hề, một chút cũng không có, em chỉ là đang giúp đỡ thầy tìm được người yêu lý tưởng thôi. Bị nói trúng tim đen, nó chóng chể.

-Thật không? Cảm ơn em, nhờ em tôi mới tìm được người trong mộng, sau này tôi với Ngân mà thành sẽ đi cho em một cái đầu heo cảm ơn nhé.

Hắn vừa nói vừa ghé sát mặt vào nó để xem phản ứng. Mặt nó lúc này chuyển sang trắng bệch, mắt như gấn khóc, nụ cười cũng gượng gạo nữa.

-Không cần đâu, em.....

Chưa kịp nói xong đã cảm thấy có gì đó chạm vào môi mình, một cảm giác rất lạ lùng mà nó chưa từng trải qua, đến khi định thần lại mới biết là bị hắn cưỡng hôn. Nó đơ người không phản ứng, chỉ biết tròn tròn mắt bất ngờ, cái này là sao đây? Sao mà nó chẳng hiểu mô tê gì hết, một đồng dấu chấm hỏi bay vòng vòng quanh đầu nó làm nó chóng cả mặt.

Hắn cũng bất ngờ không kém, buông nó ra rồi mà mặt hắn vẫn còn đỏ, cứ mỗi lần gần nó là không kiểm soát được hành động của mình, lạ thật. Nhưng hôn nó đúng là rất thú vị, rất ngọt ngào cứ muốn giữ chặt bờ môi ấy mãi không buông, không còn gì bàn cãi nữa hắn đã thích cái con nhỏ ngốc nghếch này rồi.

...Hức.....hức.....

Tiếng thút thít của ai đó kéo hắn bình tĩnh lại.

-Sao lại khóc hả? Hắn vuốt tóc nó nhẹ nhàng.

-Sao thầy làm thế? Xấu hổ chết mất, nụ hôn đầu đời của người ta biết không hả?..hức...hức....

-Vậy cùng lắm sau này tôi đền bù cho em nhiều nụ hôn khác nữa, được chưa?

Có ai lại an ủi như hắn không trời, gây thiệt hại rồi mà còn muốn hưởng lợi nữa chứ.

-Sao thầy lại đáng ghét thế hả? thầy lấy quyền gì mà muốn hôn là hôn hả?

Nó bức xúc khóc ầm lên.

-Lấy quyền là người yêu em được chưa?

Lời nói hắn nhẹ nhàng mà hiệu quả ghê gớm, nó lập tức ngưng khóc, ngược mặt lên nhìn hắn đầy ngạc nhiên, sao nhìn không có vẻ gì là đang đùa giỡn vậy nhỉ.

-Không tin sao, từ giờ trở đi, tôi sẽ chính thức là người yêu em. Không cần phải quá bất ngờ vậy đâu, chính tôi cũng không ngờ lại đi thích một con nhỏ nghịch ngợm như em nữa kia. Cũng đừng có vui mừng, có người yêu là thầy giáo thì phải gắng tiến bộ, nếu không sẽ không yên đâu nhé. Hắn tự nhiên hôn lên má nó một cái.

Sao cảm thấy ngọt ngào vậy nè, câu nói của hắn làm nó lâng lâng hạnh phúc, rất muốn được dựa vào lồng ngực ấm áp đó ngay lập tức, nhưng khoan đã, như vậy là quá dễ dãi cho hắn rồi, cái tội bấy lâu nay ăn hiếp người ta giờ mới có cơ hội trả thù, phải làm giá xú mới được.

-Đâu ra cái thể loại này thế, ai đẻ ra sẵn cho mà muốn hôn lúc nào thì hôn, ai thêm làm người yêu của thầy chứ. Đừng có mơ.

Miệng nói vậy nhưng nhược điểm của nó là không biết nói dối, nên bao nhiêu cảm xúc nó lộ ra trên mặt hết rồi, hắn vui không tả nổi.

-Ồ, từ chối sao?

-Yes, muốn làm người yêu em dễ lắm sao? Nó kiêu hãnh.

-Vậy thì đừng trách tôi nhé. Mặt hấn nham hiểm vô cùng.

-Đừng có mà giờ trò hù dọa, em không sợ đâu nhá.

Nói xong nó leo xuống thật nhanh chứ ngồi lại trên đó không biết hấn tiếp tục làm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Không may cho nó do quá vội vàng, vấy nó vướng vào cây đinh và ...ROET...cái vấy đi học đã rách một đường dài, lúng túng không biết xử lý sao trước tình huống dở khóc dở cười này, mặt nó nhăn nhó đáng thương kinh khủng.

Hấn thì cười nghiêng ngả, cái tội lắc xác, ai làm gì đâu mà vội vội vàng vàng cho rách vấy, nhìn nó tay túm đầu này đầu kia mà thấy thương quá đi mất.

-Cười gì mà cười hả? Có xuống nhanh lên đi về không thì bảo? Nó ước gì có cái hố chui xuống cho đỡ quê lúc này.

-Có gì đâu mà vội, mặt công lại rách ... như ai kia nữa.haha.. Hôm nay gió mạnh, đứng đó xiu cho mát cũng được.

-Đáng ghét, đi chết đi.

Nó lăm bầm chửi một mình không lẽ để thua tên đáng ghét này? Nhìn hấn ngồi nhón nhờ trên đó không có ý định trèo xuống mà nó bực bội, bộ không thấy người ta đang khổ sở hay sao. Chợt một ý định sáng lên trong đầu, nó phải tự công nhận sao mình có thể thông minh đến thế chứ.

Đang đi được vài bước, nó đột nhiên ngồi xuống nền, hai tay ôm bụng, mặt đau khổ đến đáng thương. Hoảng hốt, không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, hấn nhảy xuống thật nhanh rồi chạy đến đỡ nó với bộ mặt lo lắng.

-Sao thế? Đau ở đâu hả?

Không thấy nó trả lời, hấn càng lo lắng hơn, chưa bao giờ hấn thấy mình khản trương như vậy. Vội vàng bế nó lên xe, hấn nhìn gương mặt nhăn nhó của nó mà xót xa.

-Em sao vậy? Đừng làm anh lo lắng như thế được không?

Tự nhiên lại thấy thương hấn quá, nó không nỡ làm hấn lo lắng nữa.

-Lần sau đừng có mà chọc quê em nữa nhá.

Hấn ngờ người chưa hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi nghe giọng cười khúc khích của nó mới hiểu. Con nhỏ to gan, dám lừa cả hấn luôn mới ghê. Bực mình, hấn đưa cái mặt lạnh ngắt ra không thèm nhìn nó. Nó thấy mình tội lỗi quá nên quay qua làm hòa.

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa.

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa.

-Em xin lỗi thầy Minh, lần sau em không dám nữa.

Thấy hấn vẫn chưa động lòng, nó lại giờ bộ mặt đáng thương ra nài nỉ

-Đừng giận nữa mà, thầy xem vấy em rách như vậy, nếu không lừa làm sao thầy mở cửa cho em vào, em mà đứng thêm một xiu chắc trúng gió thiệt luôn á.

-Lần sau mà còn giờ trò này nữa là tôi không tha cho cô đâu đó. Thấy nó đáng thương quá nên thôi tha cho nó lần này vậy.

-Không giờ trò này thì giờ trò khác, em thiếu gì trò. Nó nói lí nhí trong miệng.

-Còn lâu bầu nữa hả?

-Dạ em không dám.

Thôi tốt nhất không chọc giận tên thầy này nữa chỉ tự rước họa vào thân thôi. Quay sang nhìn hấn, nó thấy có gì đó ón ớn, sao nụ cười của hấn đều thể, chắc lại sắp bày trò gì rồi đây. Đúng y chang như nó nghĩ, hấn bấm nút kéo mui xe xuống và thế là nó lại khổ sở gặp bội với cái váy rách của mình. Vừa nắng, vừa gió, cái váy không biết nghe lời cứ tung bay tự do trong gió, nó phải vắt và lăm mới giữ được cái váy ở yên trên đùi, còn tóc thì rối bù như tổ quạ.

-Á, thầy đúng là ác bá, ức hiếp phụ nữ.

Tiếng hét của nó không làm hấn lung lay, giả vờ như không thể thấy hấn tăng tốc.

-Sao số mình đen đui giữ vậy nè, ăn ở hiền lành lại gặp phải tên đáng ghét này.

-Đồ đáng ghét.

-Đồ bệnh hoạn.

-.....

Nó cứ chửi rủa trên suốt đoạn đường, còn hấn thì tình queo, mặt hớn ha hớn hờ muốn đâm cho một cái.

Hấn dừng xe trước một nhà hàng xinh đẹp.

-Trưa giờ vẫn chưa ăn gì, vào đây ăn rồi về nhé. Hấn dụ giọng.

-Thầy nghĩ em vào đây với bộ dạng dã thú như thế này à? Mất hình tượng hết. Em không vào đâu, chờ em về đi. Nó giận dữ.

-Ồ ha, tôi quên mất. Ở đây đợi tôi xíu nhé.

Hấn kéo mui xe kín lại rồi chạy vào trong, một lát sau mang ra một túi đồ ăn đưa nó.

-Về nhớ ăn hết nha.

Hấn nhẹ nhàng vuốt mái tóc rối bù của nó lại rồi lái xe đi, nó vẫn ngậy ra trước cử chỉ yêu thương của hấn.

-Dùng đây được rồi, không thôi mọi người nhìn thấy em đi chung với thầy không tốt.

Hiểu được cảm giác của nó, hấn dừng xe lại, đưa lên vuốt tóc, mắt nhìn nó âu yếm-Nhớ sát trùng vết thương không thôi sẽ nhiễm trùng đó. Còn nữa, chuyện hôm nay anh sẽ xử lý ổn thỏa, em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa nhé, nếu thấy không thoải mái cứ ở nhà vài hôm đi, anh sẽ lo liệu hết.

Rồi hấn cởi áo của mình ra để che lại chỗ rách cho nó. Nó gật gật đầu rồi đi thật nhanh về ký túc xá, lời nói của hấn làm nó ấm áp, cứ như cho dù có chuyện gì xảy ra hấn cũng sẽ thay nó chống đỡ vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tại phòng họp của trường

-Thầy nghĩ em cũng biết thầy gọi em vào vì chuyện gì rồi đúng không?

Sau khi đưa nó về, hấn trở về thay áo rồi đến trường gặp Thiện Mỹ sau giờ học.

-Dạ chuyện gì ạ? Em không biết. Nhìn vào ánh mắt của hấn, Thiện Mỹ hơi sợ.

-Thầy không muốn nói nhiều, chuyện em vừa làm là không thể chấp nhận được. Thầy không biết em vì lý do gì, nhưng em phải có trách nhiệm xử lý nó gấp trong hôm nay, nếu sau 1 tiếng đồng hồ mà còn tám hình này nữa thì thầy không đảm bảo sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.

Khuôn mặt hần đánh lại, ánh mắt sắc bén nhìn qua Thiện Mỹ làm cô ta khiếp sợ, sao giọng nói của hần lại có uy lực như thế?

-Thầy, thầy nói gì em không hiểu? Cô ta vẫn còn cố gắng chống chế.

-Thầy không gọi em đến đây chỉ để hỏi em có làm hay không, vì thầy thừa sức biết được chuyện này, thầy chỉ cho em cơ hội cuối cùng, đừng để thầy phải đích thân ra tay, lúc đó hậu quả em và cả gia đình cũng không gánh nổi đâu. Nhớ đó, 1 tiếng đồng hồ thôi. Em về xử lý chuyện của mình đi.

Tuy không hiểu rõ về Duy Minh nhưng Thiện Mỹ cũng đã từng nghe mẹ kể gia đình thầy là một gia đình có thế lực, trên thương trường cũng như ngoài xã hội ai cũng phải nể mặt, không ngờ thầy lại nhúng tay vào việc này, mặc dù không muốn nhưng cũng phải miễn cưỡng xử lý, chờ cơ hội khác ra tay với con nhỏ đó cũng được.

Rời khỏi trường với khuôn mặt tức giận, nhưng đi được vài bước đã gặp lớp trưởng và Hoàng chờ sẵn bên ngoài.

-Lớp trưởng chờ tôi sao? Có nờ nụ cười thật tươi, Thiện Mỹ bước tới.

-Gây chuyện xong vẫn còn có thể vui vẻ vậy sao?

Hoàng nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường.

-Cậu muốn gì? Thiện Mỹ dư sức biết họ đợi cô có việc gì, chẳng qua là vẫn muốn giữ thể diện trước mặt lớp trưởng thôi.

-Chỉ muốn cảnh cáo cậu về chuyện cậu gây ra với Thiên Anh, nếu cậu còn tiếp tục gây chuyện tôi sẽ chẳng để yên cho cậu đâu. Tôi không muốn động thủ với con gái, nên đừng ép tôi.

Gương mặt Hoàng lạnh như băng, con nhỏ đó bỏ bùa mê gì mà ai cũng ra tay bảo vệ nó cơ chứ, thật muốn xé xác nó cho hả dạ.

-Có lẽ cậu nhầm người rồi, tôi hoàn toàn không hiểu cậu đang nói gì.

Nhìn cái mặt giả vờ ngây thơ của Thiện Mỹ mà Hoàng tức tối, nếu cô ta là con trai cậu đã sớm dùng vũ lực rồi.

-Đừng đưa bộ mặt đó ra nữa, ngay từ khi bắt đầu cậu đã âm mưu hại Thiên Anh rồi, chính cậu là người gài cậu ấy tham gia, cố tình may trang phục, cố tình đâm kim vào cậu ấy, cố tình cho người mang giày cao gót đến, cố tình may lông lều để vấy tuột xuống, cố tình chụp hình và đăng lên web, tôi nói vậy có sai chỗ nào không?

Quốc An giận đến tím mặt, người con gái mà cậu muốn bảo vệ nhất lại bị cô ta hãm hại, không thể nhịn thêm một phút nào nữa.

-Tôi không có, đó là sự cố ngoài ý muốn. Quốc An, tin tôi đi, thật sự tôi không có.

Thiện Mỹ ôm tay Quốc An cầu cứu.

Cảm thấy ghê tởm với người con gái trước mặt, Quốc An đẩy cô ta ngã xuống không thương tiếc.

-Đừng vờ tội nghiệp trước mặt tôi nữa, cậu hại Thiên Anh với mục đích gì hả?

Nước mắt đầm đìa, cô ta không còn giả vờ được nữa.

-Tất cả những gì tôi làm chẳng phải vì cậu sao? Từ khi con nhỏ đó xuất hiện, cậu lúc nào cũng quan tâm đến nó mà không ngó ngang gì đến tôi nữa.,hức...hức...

-Nếu Thiên Anh không xuất hiện, thì tôi cũng chỉ xem cậu là một người bạn bình thường, bây giờ thì đối với tôi, bạn cũng không thể nữa rồi.

Quốc An dứt khoát.

-Cậu đừng có mà đụng đến cậu ấy một lần nào nữa, đến lúc đó đừng nói sao tôi độc ác.

Nói xong Hoàng kéo Quốc An đi khỏi, để lại Thiện Mỹ ngồi khóc thảm thương trên đường “Thiên Anh, mày làm tao ra nông nỗi này, tao sẽ chẳng để yên cho mày đâu”.

.....

Một ngày mệt mỏi, nó chỉ muốn ngủ thật sớm, nhưng trần trọc hoài không ngủ được, đầu nó bây giờ toàn hình hần lớn vòn xung quanh. Đến bây giờ nó vẫn còn chưa tin được hần thích mình, sao lại có chuyện kỳ lạ vậy nhỉ? Nó nhớ lại những lúc khó khăn, đau ốm đều có hần bên cạnh, hần luôn xuất hiện khi nó cần người an ủi sẻ chia, luôn quan tâm nó mà bản thân không hề hay biết, nhưng còn Thanh Ngân thì sao? Nếu như bạn ấy biết chuyện này chắc sẽ buồn lắm, có khi lại không thèm nhìn mặt nó nữa. Cảm giác lâng lâng hạnh phúc nhưng lại khó xử làm nó không biết thế nào. Đang ngуп lặn trong dòng suy nghĩ hỗn độn thì điện thoại có tin nhắn, số điện thoại lạ, của ai đây không biết.

- Ngủ chưa? Hay là đang hạnh phúc quá không ngủ được.haha.

Nói chuyện kiểu này chắc là hấn rồi chứ không ai khác, sao hấn lại biết số điện thoại của mình? Trời ạ, người ta là giáo viên chủ nhiệm tất nhiên phải có số điện thoại rồi, hồi ngớ ngẩn dễ sợ, nó tự kỷ vừa hỏi vừa trả lời một mình.

Chờ một hồi không thấy trả lời, hấn nhấn tiếp

-*Dám không trả lời tin nhắn của boyfriend hả? Em có muốn tiếp tục đi học không hả?*

Đọc cái tin nhắn sắc mùi hù dọa của hấn mà nó buồn cười, thầy giáo người ta nghiêm túc, chẳng chặc, có ai trẻ con như hấn không trời.

-*Đừng có mà hù dọa, em đây không sợ đâu nhá. Nó trả lời.*

-*Xem như em có bản lĩnh, cứ chờ đó. Suýt chút nữa thì quên, từ giây phút này trở đi cấm em có hành động thân mật với Quốc An và Hoàng, nếu phạm tội->câu đầu trăm. Còn nữa, cấm cãi, cấm chửi dưới mọi hình thức.*

-*Vô duyên, vô lý, nhảm nhí. Hình như lúc nhỏ đặng ấy bị té giếng phải không?*

Người gì đâu kỳ cục, ở đâu ra cái kiểu ra lệnh vậy chứ, ai đồng ý làm người yêu hấn ta hỏi nào đâu.

-*Té cái đầu nhà cô, từ giờ mà cãi lại một câu là một con vịt vô số.*

-*Á.....ác còn hơn Hít-le nữa. Sao ghét mấy người tên Duy Minh quá đi mất.*

-*Ghét của nào trời trao của ấy đó.*

-*Ngủ đi mà mơ.*

-*Oh, ngủ ngon nha ngố, haha.*

Cả nó và hấn đều mỉm cười. Từ ngày nó bước vào cuộc sống của hấn, hấn như thay đổi hoàn toàn. Hấn thích đôi mắt trong veo của nó, nhìn vào đó cứ như có chứa cả thế giới ở bên trong. Hấn thích nụ cười tỏa nắng của nó, chỉ cần nhìn nó cười bao nhiêu buồn phiền tan biến hết, hấn thích cả cái cách quan tâm người khác của nó, rất chân thành, thích cái tính ngổ nghịch trẻ con của nó nữa, bất cứ cái gì thuộc về nó hấn đều thích. Nhưng đứng về phương diện là một thầy giáo, hấn không thể công khai bên cạnh cô học trò nhỏ của mình được, thôi thì đành cố gắng chờ em lớn vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ở nhà hai ngày, tâm trạng nó đã vui vẻ ở lại, phần có Thanh Ngân và hai thằng bạn an ủi, phần nhờ hấn suốt ngày gửi mấy cái tin nhắn chọc phá. Hôm nay nó đã chuẩn bị tinh thần đi học, quyết tâm cho dù ai có nói hay cười nó cũng sẽ không quan tâm. Nhưng bất ngờ là không còn ai để ý đến chuyện đó nữa, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, không biết tại sao nhưng vậy là quá tốt rồi, nó cũng chẳng thèm quan tâm nữa.

- Trịnh Thiên Anh, mời em lên ôn bài cũ.

Rồi, cái tên này lại muốn chơi nó nữa rồi đây, đến tiết hấn đúng là không bao giờ được yên thân. Nó lết xác lên tới nơi với gương mặt méo xệch.

-Học bài ở nhà chưa? Hấn cố gắng nhịn cười trước bộ dạng của nó, cái tội dám từ chối, tôi sẽ cho em biết thế nào là lễ độ.

-Dạ sơ sơ.

Đáng ghét, người ta nghỉ hai ngày biết gì đâu mà học chứ.

-Dịch bài này cho cả lớp nghe đi. Hấn đưa quyển sách qua cho nó, trên đó có mảnh giấy “Ngoan ngoãn đồng ý sẽ được ân xá”. Nó điền tiết với cái tên nhỏ nhen này, sao lại lòi việc cá nhân vào đây chứ.

-Em không biết, thầy dịch giúp em được không?

Hấn đập bàn cái rầm

-Học hành kiểu này đó hả? bài đơn giản vậy mà cũng không làm được, em có muốn lên lớp không?

Nó tức lộn ruột, tức nước thì vỡ bờ đó nha, thầy đừng có mà quá đáng. Cả lớp im phăng phắc, sao hôm nay thầy nóng tính thế, tội cho bạn Thiên Anh nhà mình.

-Về nhà chép phạt đoạn này 50 lần cho tôi. Về chỗ.

Nó âm ỉ đi xuống, đúng là cái đồ lộng quyền, đừng có tưởng làm thầy giáo rồi thích làm gì thì làm nha.

-Trịnh Thiên Anh, lên bảng làm câu này cho cả lớp.

-Trịnh Thiên Anh, dịch câu này cho tôi.

-Trịnh Thiên Anh, không được nói chuyện riêng.

-Trịnh Thiên Anh.....

Có một tiết học mà hần gọi tên nó 100 lần, không gọi chắc hần chịu không nổi hay sao đó.

-Mon ơi, về thôi.

Thấy nó gục mặt trên bàn không muốn về, Ngân kéo nó.

-Chắc chết với cái tên thầy này quá, không muốn đi học nữa đâu. Giọng nó rên rỉ thảm thiết làm Hoàng với Quốc An buồn cười.

-Mà nè, sao thầy cứ me bà hoài thế? Bộ bà đắc tội gì với ông hả? Hoàng thắc mắc.

-Ai mà thêm đắc tội với cái đồ té giếng đó chứ.

-Há??? Nói nhỏ thôi, bộ bà muốn bị kỷ luật à?

-Vậy khỏi phải đi học, đỡ bị tên đó ức hiếp nữa. Ba người về trước đi, tôi chép phạt xong rồi về. Nó phẩy phẩy tay ra hiệu cho ba đứa bạn.

-Có cần tui này phụ không? Ngân lên tiếng.

-Không cần đâu, hần mà biết chắc lại làm ầm lên nữa cho xem.

-Ừm, vậy tranh thủ về sớm nha.

Quốc An từ đầu đến cuối không nói một tiếng nào, cậu biết Duy Minh quan tâm đến nó như thế nào nên những trò này chỉ là gây sự chú ý với nó mà thôi. Cậu sợ nó thích thầy, cậu sợ cậu sẽ không còn cơ hội nữa, mọi chuyện bắt đầu phức tạp rồi đây.

Nó vừa chép phạt vừa lăm bầm chửi hần, cái đồ mắc dịch, đồ chết toi, đồ xấu xa, bắt nạt như vậy mà nói thích người ta, cũng may không đồng ý chứ làm bạn gái của hần chắc cũng bị tăng xông máu mà chết sớm thôi.

Gió chiều dịu dịu làm nó ngủ ngon lành luôn trên bàn.

....

Giật mình tỉnh giấc đã thấy cái mặt của hần rồi, ngồi chễm chệ trên bàn, hai con mắt nhìn nó chăm chú.

-Hơ, sao thầy ở đây? Nó hốt hoảng đến tỉnh cả ngủ.

-Cái mặt ngủ ngổ không chịu được.

Hần trêu chọc làm nó giật dỗi.

-Kệ người ta, ai biểu nhìn.

-Nhìn để xem nó ngổ đến mức độ nào chứ, nhưng bây giờ hối hận rồi, tui nay chắc sẽ gặp ác mộng.

-Hừ, cả ngày cứ ám theo người ta, đúng là té giếng mà.

Nó lăm bầm rồi gom sách vở đi về, tranh cãi với hần một hồi thì người thiệt vẫn là nó thôi.

-Em cũng to gan lắm, chép phạt đây đó hả?

Hắn lấy tờ giấy trên tay nó chia ra, trên đó có vẽ một động vật xấu xí, người không ra người, ma không ra ma, xung quanh chỉ chít toàn những câu chữ rửa. Bây giờ nó mới nhìn kỹ lại tác phẩm của mình, lúc này tức giận chỉ lo rửa không để ý. Nó đưa tờ giấy lên ngang mặt hắn so, miệng cười khoái chí

- Công nhận giống ghê, cứ như anh em sinh đôi vậy đó. Thầy nghĩ sao nếu sau này em làm họa sĩ?

- Thôi đi cô nương, cô muốn cả thế giới đều mù hết hả? Hắn cốc đầu nó.

- Thầy cứ làm quá, lúc đó thầy sẽ rất tự hào vì có một người học trò tài giỏi như em. Nó hất mặt đầy tự hào.

- Cũng hên xui, có khi đến khi đó thầy phải vào trại giam thăm em cũng không chừng, haha.

- Thấy ghét, thầy giáo gì kỳ cục.

Nói xong nó xách cặp ra về, hắn mỉm cười nhìn theo dáng đi của nó. Lúc này đi ngang qua phòng học thấy nó ngủ ngon lành trên bàn, hắn nhẹ nhàng bước vào ngắm nó ngủ. Nó có gì đó rất biệt khiến hắn ngắm mãi không chán, chỉ cần nó có thể yên bình như thế này thì hắn cũng thấy hạnh phúc rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

- Khắc Nhân, con bình tĩnh nghe mẹ giải thích có được không?

- Vậy mẹ nói đi, mẹ với bác Trung rốt cuộc là sao?

Giọng Khắc Nhân tức giận làm bà Linh sợ hãi, hôm nay vô tình anh phát hiện bà ta và ông Trung tình tứ bước ra từ khách sạn, nếu bà ta không khóc lóc van xin anh về chắc anh đã xử lý xong ông Trung rồi.

- Mẹ với bác Trung chỉ là bàn công việc trong đó thôi, không như con nghĩ đâu. Bà tìm lý do biện hộ, không thể để cho con trai mình biết sự thật được.

- Công việc? Mẹ đừng nghĩ con ngốc nghếch đến nỗi nói sao tin vậy. Công việc mà cả đêm không về, công việc mà mới sáng sớm đã ôm hôn tình tứ tại trước cổng khách sạn sao?

- Thật ra.....

Bà không biết giải thích sao nữa, không lẽ nói thật là bà đang ngoại tình, chắc chắn Khắc Nhân sẽ không thể chấp nhận.

- Tại sao mẹ làm thế? Ba đối xử tốt với mẹ con mình như vậy, mẹ lại ngang nhiên đi ngoại tình trước mặt thiên hạ, làm sao con và mẹ đối diện với ba và bé Mon đây? Mẹ nói đi.

Giọng anh đau khổ, từ khi bắt đầu bước chân vào ngôi nhà này, anh đã xem đây là gia đình của mình rồi. Anh thương ba, thương em gái của mình như thế nào chẳng lẽ mẹ không hiểu? Chẳng lẽ mẹ anh muốn phá tan nát cái gọi là gia đình sao?

- Nhân, nghe mẹ nói, chuyện không như con nghĩ đâu. Bà Linh khóc lóc nài nỉ.

- Con sẽ đi tìm ông ta, để xem sau này ông ta còn muốn gặp mẹ nữa không?

Nhìn con trai mặt đờ đờ sát khí, bà Linh hốt hoảng ngăn cản, bởi bà ta biết tính Khắc Nhân, mỗi khi nóng giận là chuyện gì cũng dám làm cả.

- Đừng, mẹ xin con Nhân ơi.

- Mẹ buông con ra, con sẽ xử lý ông ta để kết thúc chuyện này.

- Không được, con không được đi.

- Mẹ vẫn còn lưu luyến ông ta sao?

Mặc cho mẹ ngăn cản, Khắc Nhân lao ra cửa, bà Linh không kiềm chế được nữa la lên.

-Đừng đi, con không được đụng đến người đó vì ông ta là ba con.

Chân anh khựng lại, chắc có lẽ là mình nghe nhầm, anh không tin vào tai mình nữa.

-Mẹ nói gì?

-Ông Trung là ba của con, con không phải là con ruột của nhà họ Trịnh.

Giọng bà Linh đầy đau khổ.

-Không đúng, mẹ nói dối đúng không? Chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nhân khụy xuống.

-Mẹ đã giấu con sự thật suốt hai mươi mấy năm nay, chỉ vì muốn con có một cuộc sống đầy đủ, muốn con có được tài sản của nhà họ Trịnh nên mới phải dùng hạ sách này.

-Nhưng còn kết quả xét nghiệm ADN?

-Đó chỉ là giả, mẹ đã tráo mẫu tóc của con với con Mon. Mẹ xin lỗi Nhân à, nhưng chỉ vì mẹ yêu thương con thôi. Con hiểu cho mẹ có được không?

-Không thể nào, chuyện này không có thật, làm ơn hãy nói với con là mẹ đang nói dối được không?

-Mẹ xin lỗi.

Bà Linh khóc thảm thiết, Nhân cũng khóc, anh phải làm sao đây? Anh không có quan hệ huyết thống với ba, vậy anh có tư cách gì ở lại ngôi nhà này chứ? Từ trước đến giờ anh luôn xem ba là ba ruột của mình, ba cũng rất tin tưởng và yêu thương anh, sao anh có thể phụ lòng ba như vậy? Rồi còn bé Mon nữa, nó là người anh quan tâm và lo lắng nhất, anh luôn bên cạnh nó từ nhỏ đến lớn, bây giờ nếu biết được chuyện này nó nhất định sẽ rất hận anh, sẽ ghét bỏ anh, anh sẽ chẳng còn cơ hội để bên cạnh nó nữa.

-Con cần yên tĩnh một mình.

Nói xong anh lấy xe chạy đi. Điều anh cần bây giờ là một không gian yên tĩnh để anh suy xét mọi chuyện, nhưng sao anh nhớ em gái mình như thế, ước gì có thể được nhìn thấy nó lúc này. Không ngại ngần, anh chạy thẳng đến Thành Phố gặp nó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

.....

Hôm nay nó đi học với tinh thần cực kỳ uể oải, cũng tại thức cả đêm qua để chuẩn bị quà sinh nhật cho hai thằng bạn đáng ghét, thiếu gì ngày không sinh lại chọn ngày sinh cách nhau có 3 ngày, đành phải chuẩn bị hai phần quà một lúc không thôi bọn chúng lại ganh tỵ nữa.

Thấy nó ngáp ngắn ngáp dài, Hoàng thắc mắc

-Bộ tối qua đi ăn trộm gà hay sao mà ngáp dữ thế?

-Để yên cho tôi ngủ coi, buồn ngủ chết được.

-Thầy vô rồi kia, dậy đi. Hoàng khêu nó, nếu để hán thấy nó ngủ gật trong giờ học chắc nó tiêu.

-Kệ ông, cùi không sợ lở nữa rồi.

Đằng nào cũng vậy, ngủ hay không ngủ cũng bị hán túm đầu, ngu gì không ngủ chứ.

Hoàng lắc đầu trước sự lỳ lợm của nó, quay sang lấy sách vở ra chợt phát hiện trong ngăn bàn có cái hộp gì đó. Tò mò mở ra xem, bên trong là một cái gói màu xanh nho nhỏ với dòng chữ thêu nguyệt ngọc “MƠ THẤY MON KUTE NHA”. Cùng phát hiện giống nhau cả Hoàng và Quốc An đều quay

sang nó mỉm cười, món quà dễ thương như vậy chỉ có nó mới nghĩ ra thôi.

Vừa đặt chân đến cửa lớp đã thấy nó gục mặt trên bàn, hấn đập bàn.

-Trịnh Thiên Anh, lên bảng ôn bài cũ.

-.....

Nó vẫn ngủ ngon lành, không hay biết Thiên Lôi sắp nổi trận lôi đình. Cả lớp quay lại nhìn, còn Hoàng lay lay kêu nó dậy.

-Thầy gọi kia, dậy đi nhò lười.

-K...h...ô...n...g muốn.

Nó vẫn còn say sưa cho đến khi hấn lấy thước đập thật mạnh xuống bàn, nó mới giật mình đứng lên.

-Đây là lớp học chứ không phải phòng ngủ, muốn ngủ thì về nhà mà ngủ, đừng có ở đây làm ảnh hưởng đến các bạn khác.

Sao hôm nay hấn lại tức giận vậy nhỉ, hình như không phải kiểu cổ tính trên chộc nó như mọi khi thì phải.

Thấy tình hình căng thẳng, lớp trưởng cứu cánh:

-Thưa thầy, hôm nay bạn Thiên Anh bị đau đầu nên mới vậy. Em xin phép đưa bạn ấy xuống phòng y tế ạ.

-Không cần, để bạn ấy ngồi yên đó.

Nghĩ đến cảnh Quốc An đi với nó là hấn không được vui rồi, cứ để nó ở trong tầm mắt vậy an toàn hơn.

Hấn giăng bài mà mắt cứ hướng về phía nó, không lẽ nó ốm sao? Nhưng biết làm gì giờ, chẳng lẽ chạy đến quan tâm nó, như vậy càng không được.

Tiết học nặng nề trôi qua, cuối cùng thì cũng được giải thoát, thấy hấn không vui, nó cũng chẳng còn tâm trạng để mà ngủ nữa, bây giờ thì tỉnh rụi luôn rồi.

-Doremon, tối qua không ngủ hả? Quốc An nhìn nó quan tâm.

-Cũng không phải vì hai cậu sao?

Thì ra là vậy, nhận quà của nó mà Quốc An và Hoàng đều thấy cảm động.

-Ê đưa tay ra coi coi.

Chưa kịp phản ứng, Quốc An đã kéo tay dán đầy băng cá nhân trên đầu ngón tay của nó ra.

-Ngốc xít, không biết làm thì thôi, còn bày đặt thù với chả thù để tay đầy thương tích như vậy.

-Hi hi, phải tập mai một còn lấy chồng nữa chứ. Nó cười híp mắt.

-Vậy bà không cần phải tập, sẽ không có ngày đó đâu.haha. Hoàng đệm vào.

-Tôi mà ế thì cả hai cậu cũng sẽ chẳng có vợ được đâu, ở đó mà trù ẻo tôi.

-Tụi tôi mà ế chắc đám con gái mấy người tiếc lắm hen.haha. Vẫn là tên Hoàng tự tin nhất.

-À, chiều nay không có tiết, tôi mời mấy cậu đi ăn trưa hen.

Nghe đến đi ăn là hai mắt nó sáng rỡ như đèn ô tô.

-Okie, lớp trưởng đúng là Number 1.

Cả ba nói chuyện cười đùa vui vẻ, không hề biết rằng trong góc khuất có người đang tức tối tìm cơ hội trả thù.

.....

Ăn uống no nê, cả đám từ quán kem bước ra. Hoàng kéo áo nó:

-Ê, sao bà không thùy mỵ xiu nào thế, người gì đâu mà ăn uống thô lỗ thấy sợ luôn. Ở với bà Ngân cả mấy tháng trời mà cũng chẳng tiến bộ miếng nào hết.

-Kệ tôi, không thích thì né né ra, tôi thích như vậy nên không cần phải sửa. Nó giả bộ giận dỗi.

-Tôi thấy tôi bị ảnh hưởng của bạn Mon thì đúng hơn, dạo này bắt đầu lười học rồi thì phải. Ngân chen vào.

-Hừ, suốt ngày chê mà cứ rủ rê đi chung, bo xì mấy người rồi, tôi về ký túc xá ngủ đây.

-Sao lúc này ăn bà không buồn ngủ cho tôi nhờ?

-Tôi đẹp chứ đâu có điên. Ăn ra ăn, ngủ ra ngủ chứ.

Bốn người vừa đi vừa tám chuyện, chợt nó dừng lại, mắt nhìn chăm chú chiếc xe bên đường. Là anh hai, sao anh lại ở đây giờ này? Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Thấy nó thay đổi sắc mặt, Ngân kéo tay nó

-Mon, bạn sao thế?

-Mấy bạn về trước đi, mình có việc xú.

-Chuyện gì vậy? Hay để tôi đưa cậu đi. Quốc An cảm thấy có chút gì đó không ổn.

-Không cần đâu, mấy bạn về trước đi nhé. Thật đó. Nó mỉm cười để bọn chúng yên tâm về.

-Vậy bọn mình về, có gì alo cho mình nha. Ngân dặn dò rồi cùng với hai người kia đi về.

Nó chạy tới gõ vào kính xe, nhìn thấy mặt anh hai mới thở phào nhẹ nhõm.

-Hai, sao hai ở đây? Lên đây khi nào sao không báo Mon biết?

-Mon lên xe đi.

Khắc Nhân mở cửa cho nó, mặt vẫn không có cảm xúc, nó lo lắng lắm. Bình thường anh sẽ rất vui vẻ khi gặp nó, nhưng sao hôm nay anh đâm chiều thế, có chuyện gì xảy ra sao? Nó bước vào xe, không dám nói gì chỉ chăm chú nhìn anh lái.

Anh chở nó đến một bãi cỏ nằm bên ngoài thành phố, không khí thật trong lành và yên tĩnh. Anh vẫn im lặng không nói gì, chỉ muốn được ngồi cạnh nó vào lúc này mà thôi.

-Hai, rốt cuộc có chuyện gì thế? Hai đừng làm Mon lo có được không? Mắt nó ngấn nước, bên cạnh anh nó cảm thấy mình thật yếu đuối.

Anh vuốt mái tóc dài rồi nhẹ nhàng kéo nó dựa vào vai mình

-Mon nè, có khi nào sau này Mon sẽ không còn thương anh hai nữa không?

-Hai xàm quá à, Mon thương hai nhất trên đời, làm sao có chuyện ghét hai chứ? Hôm nay hai bị làm sao thế? Nó đưa tay lên sờ trán anh.

-Hai không sao, chỉ là nhớ nên lên thăm Mon thôi. Anh vẫn không có đủ can đảm để nói sự thật cho nó biết.

-Nói xạo, hai hôm nay lạ lắm, mặt nhợt nhạt nữa, lại hỏi mấy câu gì đâu không à.

-Mon... Anh thật sự rất nhớ Mon, anh sắp điên rồi.

Như sợ nó biến mất, anh cứ thế ôm chặt nó vào lòng. Nó không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đây là lần đầu tiên nó thấy anh buồn như vậy, từng câu nói của anh rất nghiêm túc đến nỗi nó có cảm tưởng như hai người đang vượt qua giới hạn anh em vốn có.

-Mon, anh yêu em. Anh thì thào vào tai và cúi xuống hôn nó.

Nó còn đang đơ người trước hành động kỳ lạ của anh thì đã cảm thấy bàn tay ai đó đang đưa vào trong áo, nhẹ nhàng xoa từng lớp da thịt trên lưng mình. Nó dùng hết sức đẩy anh ra, gương mặt hoảng sợ

-Hai...hai.. sao thế? Mon sợ lắm. hức hức.

Nhìn thấy gương mặt sợ hãi của nó, Khắc Nhân mới bình tĩnh trở lại. Sao anh lại không kiềm chế được bản thân mình cơ chứ, sao lại có thể làm ra cái chuyện đáng xấu hổ này, chắc bây giờ nó sẽ rất ghét người anh này. Anh dùng tay tự tát vào mặt mình làm nó khóc to hơn, kéo tay anh lại nó khóc nước nớc.

-Anh xin lỗi, là anh sai rồi, Mon đừng ghét bỏ anh có được không? Nước mắt anh chảy dài trên gương mặt đầy đau khổ.

-Không, Mon sẽ không bao giờ ghét hai đâu. Hai lúc nào cũng là người anh mà Mon thương nhất.

Anh ôm lấy nó, chỉ cần nó vui vẻ, anh sẽ giấu sự thật này mãi mãi. Anh quệt nước mắt, cố lấy gương mặt vui vẻ nhất có thể quay sang nó

- Đạo này hình như Mon nhà ta học hành tiến bộ thì phải, thấy bảng điểm cao phết nhỉ.
- Chứ sao, Mon mà, thông minh lắm. Thấy anh vui vẻ, nó cũng vui theo.
- Vậy đợt thi cuối kỳ này, nếu Mon nằm trong top 10 của lớp hai sẽ thưởng cho Mon một món quà thật lớn.
- Chơi luôn, nhưng mà quà gì vậy hai? Mặt nó tò mò.
- Bí mật, đến lúc đó thì biết.

Anh nhéo mũi nó.

- Giờ lên xe về thôi. Anh kéo nó đứng lên.
- Nhớ đó nha, lúc đó mà không giữ lời đừng có trách em vô tình.
- Biết rồi cô nương. Về thôi.

Nó biết anh chỉ giả vờ vui vẻ chứ trong lòng anh có nhiều tâm sự không thể kể được, nhưng biết làm gì để giúp anh bây giờ. “Hai à, hai lúc nào cũng phải ồn nha, nếu hai có chuyện gì chắc Mon sẽ không sống nổi đâu.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nó ghé vào tiệm tạp hóa gần trường để mua ít đồ rồi đi bộ về luôn. Một mình lững thững trên đường, giờ mới thấm mệt, ước gì có cái giường để ngủ một giấc lúc này thì sung sướng biết mấy.

- Đi đâu mà giờ này mới về?

Hắn đứng khoanh tay cách cổng ký túc xá một đoạn, chắc ngại mọi người nhìn thấy. Sao hắn cứ hay xuất hiện bất ngờ trước mặt nó vậy không biết. Vẫn còn ám ức chuyện lúc sáng, nó không thèm nhìn hắn

- Thầy đầu phải chú bảo vệ nên em không cần trả lời.
- Coi bộ em càng ngày càng lỳ lợm rồi đó.
- Cũng nhờ thầy ngày nào cũng hành hạ.
- Cho đến khi em biết nghe lời thì thôi.
- Đáng ghét.

Nói xong nó bước thật nhanh đi, hắn kéo tay nó lại.

- Sao sáng nay lại đau đầu? Ốm sao? Hắn áp tay lên mặt nó kiểm tra.

Cứ mỗi lần nhìn thấy ánh mắt quan tâm này của hắn là tim nó mềm nhũn cả ra, có cố gắng cứng rắn cách mấy cũng không được, không thể hiểu nổi chính mình nữa.

- Không, chỉ là hơi mệt thôi. Nó không dám ngước mặt lên nhìn hắn.
- Nhớ tự chăm sóc mình cho tốt biết chưa? 8h sáng chủ nhật anh đợi ở góc đường nhé. Hắn tự nhiên hôn lên trán nó rồi mỉm cười đi về.

Còn nó thì khỏi phải nói, cứ như người mất hồn. Cái gì mà 8h sáng chủ nhật, có phải là hắn đang hẹn hò mình không nhỉ? Không được, phải lấy lại tinh thần thôi, không bận tâm mấy chuyện vớ vẩn này nữa, việc đầu tiên lúc này là đánh một giấc đến sáng thôi.

.....

Chủ nhật, nó từ chối đi chơi với lớp trưởng vì cuộc hẹn với hấn, không hiểu sao trong lòng lại háo hức gặp hấn như thế. Đúng giờ, nó đi bộ ra chỗ hẹn, hôm nay nó mặc bộ đồ yếm jean, chân mang giày thể thao trông rất xì tin.

-Quái lạ, sao giờ này hấn vẫn chưa đến nhỉ? Đừng nói là cho bà leo cây à nha.

Nó đưa tay lên xem đồng hồ, rồi nhìn xung quanh tìm kiếm. Chợt mắt nó dừng lại ở khách sạn sang trọng bên kia đường, là hấn, chính xác là hấn, nhưng còn cô gái xinh đẹp bên cạnh là ai? Sao họ lại đứng trước cửa khách sạn, phải chăng là.....?

Nhìn thấy hai người họ thân mật nói cười vui vẻ, trước khi đi cô ta còn hôn lên má hấn một cái làm tim nó đau nhói, dường như không thở được, nó ngồi phịch xuống đất, nước mắt rơi lã chã. Hấn thật độc ác, hẹn nó ra để nhìn thấy cảnh tình tứ của hai người họ sao? Để nó nhìn thấy người của hấn xinh đẹp như thế nào sao?

-Thiên Anh, sao lại ngồi đây? Khó chịu chỗ nào nói anh nghe. Giọng hấn lo lắng. Vừa chia tay với cô gái kia xong, hấn chạy nhanh qua chỗ hẹn đã thấy nó ngồi gục mặt khóc ở đây rồi.

-Không liên quan đến thầy, thầy đi đi. Nó vừa lau nước mắt vừa đẩy hấn đi.

Chẳng hiểu chuyện gì, hấn dở dằn:

-Sao lại đi? Chẳng phải hôm nay mình hẹn đi chơi sao?

-Không đi nữa, thầy muốn thì đi chơi với chị gái lúc này đi.

À, thì ra nhóc này đang ghen, hấn mỉm cười khoái trá.

- Ghen hà cô bé?

- Ai rảnh rồi mà đi ghen với người không liên quan.

Nhìn cái mặt không quan tâm của nó mà hấn buồn cười, để xem em còn như vậy được bao lâu.

-Không đi chơi thật hả? Vậy để thầy đưa em về.

Đúng là cái đồ mau thay đổi, lúc trước tán tỉnh thì anh anh an hem em ngọt xớt, đến khi có người khác là thầy trò rồi. Nó bực mình khoát tay

-Không cần.

Đã nói vậy mà hấn vẫn lẻo đẻo đi theo.

-Em thấy cô gái lúc này đẹp không? Thầy mới quen hôm qua đó.

-Mới quen hôm qua mà đã thân mật vậy hả? Đã vậy còn đi vào khách sạn với nhau nữa hả? Nó vặn volume hết cỡ làm những người xung quanh quay lại nhìn hai người với ánh mắt quái dị. Hấn cũng há hốc mồm ngạc nhiên, không ngờ nó lại hiểu lầm tai hại vậy, biểu sao không tức giận cho được.

-Có sao đâu, ai biểu em không đồng ý thì thầy phải đi tìm người khác thôi.

-Em không đồng ý hỏi nào hả?

Nói xong mới phát hiện ra mình bị hố, sao lại có lúc mất tập trung thế này cơ chứ. Mặt nó đỏ như quả gấc chín, còn hấn thì sung sướng ra mặt.

-Vậy có nghĩa là em đồng ý đúng không?

-Em...em.....

-Nói nhanh đi không thôi mất cơ hội đó. Hấn giả vờ nghiêm túc.

-Cơ hội gì nữa, thầy với chị ấy đã lên giường với nhau rồi mà. Nhắc đến chuyện này làm nó buồn kinh khủng, nước mắt lại chuẩn bị tuôn.

-Vậy nếu tôi với chị ấy không có gì em đồng ý chứ? Hấn hồ hởi, cá sắp cắn câu rồi.

Nó vô thức gật đầu, cũng chẳng phải suy nghĩ gì nhiều căn bản là nó chẳng còn cơ hội gì rồi.

Hấn lấy tay nhẹ lau nước mắt cho nó, nói thật nhỏ nhẹ vào tai

-Thật ra người đó là em họ của anh từ Mỹ sang chơi, anh giúp nó đặt phòng khách sạn thôi.

-Hả??????????????

Mặt nó ngu ngơ chưa hiểu ra vấn đề, hấn lặp lại lần nữa

-Người em thấy là em họ anh, hoàn toàn không có gì hết. Vậy bây giờ chính thức làm bạn gái anh rồi nhé.

-Ơ? Sao loạn xạ cả lên thế này? Hai người là anh em thật sao?

Nó nghe tin này mà vui phải biết, vậy là hấn vẫn còn thích mình rồi.

-Trời ạ, hỏi gì lắm thế? Không tin tôi dẫn cô đi gặp em ấy.

-Không cần đâu, ngại lắm. Không giấu được niềm vui trong lòng, nó cười hạnh phúc.

-Vậy giờ đi chơi được chưa girlfriend? Hấn bẹo má nó.

-Ồ, ai thêm làm girlfriend của thầy chứ?

-Cầm cái, không muốn cũng phải làm

Vừa nói hấn vừa kéo tay nó đi, cảm giác ngọt ngào lan tỏa, thì ra làm người yêu của hấn cũng không tệ lắm. Tia nắng ấm áp buổi sáng chiếu vào cặp tình nhân đang mỉm cười đất nhau đi, không cần biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng chỉ cần được ở bên nhau lúc này là đủ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

....

-Sao lại chạy ra đây? Nó thắc mắc không hiểu sao hấn lại đưa nó đến hồ sen hôm trước.

-Vì em thích nơi này mà, đúng không? Hấn nhỏ nhẹ.

-Đơn giản vậy thôi hả?

Mặt hấn đột nhiên nham nhở lạ thường, cúi xuống thì thắm vào tai làm nó đỏ mặt

- Vì nộ hôn đầu tiên của tụi mình ở đây, nên anh dẫn em đến đây để tiếp tục những lần còn lại.

-Biến thái. Nó đánh vào ngực hấn, chuyện đáng xấu hổ vậy mà cũng nói ra được, xấu hổ chết mất.

-Làm người yêu anh là phải quen mấy cái vụ này, tập đi là vừa bé yêu.

-Vậy thôi rút lại ý định, hok thêm làm người yêu thầy nữa.

-Quên đi cưng, lọt vào tay anh rồi thì suốt đời cũng không thoát ra được đâu. Anh sẽ từ từ mà thưởng thức.haha.

Nó thấy có phần ớn ớn trước nụ cười nham nhở của hấn, đúng là không thể tưởng tượng thầy giáo nghiêm túc lịch lãm trước mặt bao nhiêu người thế kia lại hiện nguyên hình trước mặt nó.

-Có cảm giác như lọt vào hang sói thì phải, em hối hận rồi thầy tha cho em đi.

-Nhắc lại, em mới vừa gọi anh là gì hả?

-Là thầy, có vấn đề gì sao?

Hấn cốc cho một cái vì tội ngây ngô của nó.

-Dốt thế, tất nhiên là có vấn đề rồi, có ai yêu nhau mà gọi là thầy trò không?

-Có.

-Ai?

-Hai đứa mình.

Nói xong nó bỏ chạy, hấn cũng đuổi theo. Hai đứa vừa chạy vừa la chí chóe, cũng may chỗ vắng vẻ ít nhà, không thôi với cái đài phát thanh của nó chắc dân tình thả chó ra rượt luôn quá.

-Em đứng lại đó, nếu không ngày mai anh cho một cái trứng ngỗng vô sổ cho biết. Hấn hù dọa.

-Đừng có hù, em không sợ đâu. Một cái trứng ngỗng em sẽ giận không nói chuyện một tuần, lúc đó xem thầy làm thế nào. Nó cũng không vừa.

-Đừng để anh bắt được em, lúc đó anh sẽ quăng em xuống hồ làm mồi cho cá đó.

Hấn lại đuổi nó chạy quanh hồ, tất nhiên người chân dài như hấn thắng chắc rồi. Hấn ôm nó chọc lét làm nó la inh ỏi, hai người đẩy qua đẩy lại một hồi thì TUM, cả hai rơi xuống hồ sen lúc nào không biết. Cũng may chỗ nước cạn, không thôi nó die chắc rồi. Đờ nó lên bờ, thấy nó run cầm cập mà thấy thương.

-Lần sau đừng có mà chạy nhảy lung tung nha chưa, thấy hậu quả rồi đó.

Hấn nắm hai tay nó xoa xoa.

-Là tại ai chứ? Thầy mà hok rượt thì em đâu có chạy, lần nào gặp thầy cũng xui xẻo đến tận mạng. hac..xxxxxxxx

-Vâng, là lỗi của tôi được chưa cô nương. Vào xe nhanh lên kéo cảm, anh chờ đi kiểm quần áo thay.

Hấn chở nó vào một nhà dân gần đó, không biết hấn thương lượng kiểu gì mà 15 phút sau, nó cũng có được bộ đầm thun với nguyên con mèo kitty bự thiệt bự đằng trước, chắc là của con gái chủ nhà. Hấn nhìn nó cười sặc sụa làm nó què kinh khủng, tiện chân sút cho hấn một cái ngay mông, cho chừa cái tội làm người ta què. Hấn xoa xoa cái mông rồi không dám cười nữa, kéo nó đi.

-Về thôi học sinh tiểu học.haha.

-Đập chết bây giờ, mà thầy để vậy về luôn hả? Thấy hấn còn mặc nguyên bộ đồ ướt nó thối mác.

-Ừm, về tới nhà khô là vừa.

-Hâm, đi vào em kiểm đồ cho, muốn bệnh à?

-Ở đây làm gì có đồ cỡ anh, thôi về.

Tốt nhất là kéo nó đi càng sớm càng tốt, biết đâu nó lại bày trò là tiêu.

-Cắm cái. Vào đây. Nhỏ này bữa nay liều dễ sợ, dám ra lệnh cho người yêu luôn mới ghê.

Được sự đồng ý của bác chủ nhà, nó kéo hấn vào phòng, mắt quan sát một lượt có vẻ suy tư lắm. Sau một hồi lựa chọn, nó quăng cho hấn bộ đồ đơn giản nhất. Hấn cứ cầu nhau nhìn lên nhìn xuống không chịu mặc, nó phải uy hiếp dữ lắm hấn mới miễn cưỡng làm.

-Xong chưa người yêu, thay gì mà lâu thế? Nó đập cửa phòng hỏi, thay có bộ đồ mà mắt cả tiếng, con gái như nó còn không có chậm chạp vậy nữa là.

-Xong rồi.

Hấn mở cửa ra với khuôn mặt rầu rĩ, mặc bộ này vào đúng là mất hết hình tượng soái ca của mình. Nó nhìn bộ dạng của hấn cố nhịn cười, không thể tưởng tượng người yêu lại có lúc “phong độ” như thế, cái quần tây chắc kéo tới ngực gần cỡn cỡn cùng với cái áo sơ mi bông hoa lòe loẹt trông hấn chẳng khác gì Mr Bean. Nó cắn răng để không phát ra tiếng cười, mặt đỏ bừng trông tội nghiệp.

Ra tới xe, hấn nhìn cái mặt đỏ bừng vì nín cười của nó giận dữ

-Muốn cười thì cười, nhịn bẻ bụng ráng chịu.

Được sự cho phép của người yêu, nó ôm bụng cười như chưa từng được cười.

-Ha ha, người yêu em đẹp trai chết mất.haha.

Hấn ngượng quá, mà con nhỏ này cười không có dấu hiệu dừng lại gì hết

-Cười đã chưa?

-Chưa.

Nó ôm bụng cười sặc sụa, chảy cả nước mắt. Không biết làm sao với con nhỏ này, hấn cúi xuống hôn môi nó, nụ hôn của hấn cuồng nhiệt đến nỗi nó không thờ được. Cách này của hấn quả thật hiệu nghiệm, nó không còn cười nữa, mà giận dữ bước lên xe, cái tên biến thái, lợi dụng lúc sơ hở hôn người ta, đáng ghét.

-Lần sau không được cười anh nữa, nếu không hậu quả tương tự đó nha bé yêu. Hấn nhìn cái mặt mắc cỡ của nó trên.

-Biến thái.

-Anh chỉ biến thái với mình em thôi, nên không cần phải sợ.haha.

-Lần sau mà dám tùy tiện hôn em vậy nữa là em xử đẹp thầy luôn đó, biết chưa hả?

Nó giờ nắm đầm lên hù dọa.

-Vâng, tuân lệnh cô nương.

-Good, vậy giờ mình đi đâu?

-Đi ăn nhé.

-Okie.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mối Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

.....

Hấn chở nó đến một cửa hàng quần áo bên trong thành phố, nó thắc mắc

- Chẳng phải nói đi ăn sao?

- Em muốn vô quán ăn với bộ dạng này à, muốn xe sờ thú tới hót hai đứa đi hả?

Nó gãi đầu ra bộ hiểu

- Em quên mất tiêu, người yêu đúng là chu đáo. Ở nhưng mà đâu có cần phải vô mấy chỗ sang trọng này đâu.

- Sao em lăm ý kiến thế? Vào thôi.

Hấn kéo tay nó đi vào, mấy người nhân viên nhìn hai đứa hết chỉ trỏ, xầm xì rồi che miệng cười, làm như bọn nó là người ngoài hành tinh vậy đó, có gì đáng cười đâu.

- Nhiều quá, em lười lựa. Nó ngồi xuống ghé than thở.

- Nè, chạy vô thay cái này đi. Ném cho nó cái đầm xanh đến gối, hấn tự tin với con mắt thẩm mỹ của mình.

Nó nhìn lên nhìn xuống một lượt, kiểu này hơi bị thùy mỵ, nó mặc chắc hài lắm.

- Nhìn cái gì mà nhìn, đi thay nhanh lên.

Nói nhẹ nhàng không bao giờ nghe, lúc nào cũng đợi hấn hết mới chịu nghe lời, phải dạy dỗ lại cô học trò nhỏ này mới được.

Thay đồ xong, nó bước ra trước sự kinh ngạc của hấn, trông nó lúc này thật nữ tính và xinh đẹp, không còn nét quậy phá thường ngày nữa. Hấn búng

tay cái tách kiểu hài lòng, chọn vội cho mình bộ đồ đơn giản rồi dắt nó đi ra. Mấy người nhân viên thì khá bất ngờ, lúc đi vào trông hai người cứ như Chí Phèo - Thị Nở, khi bước ra lại biến thành trai xinh gái đẹp thế kia, thật là ngưỡng mộ quá đi mất.

- Tập trung lái xe đi, làm gì mà cứ nhìn người ta hoài thế? Xấu hổ chết mất.

Không biết hôm nay có gì lạ không sao hẳn cứ nhìn hoài làm nó ngại ngừng kinh khủng.

- Hôm nay người yêu của anh xinh quá, nhìn hoài không thấy chán.

- Dè miệng. Nó thấy xấu hổ quá, trước giờ ngoại trừ anh hai, có ai khen nó xinh đâu mà.

- Thật đó, đúng là người đẹp vì lụa mà.haha

- Khen người ta hay tự khen mình chọn đồ đẹp vậy hả?

- Cả hai, nhờ anh em mới có bộ đồ đẹp vậy, chứ đưa em chọn chắc thành thảm họa thời trang quá.

- Kệ tui, vậy mà cũng có người yêu đấy thôi.

Nó giả vờ chu môi hờn dỗi, hẳn bẹo má nuông chiều.

- Giận hả cục cưng? Anh đưa đi ăn nhé, đến chỗ này nhất định em sẽ thích.

Hắn dừng xe trước một tòa nhà cao tầng xinh đẹp, đi tới đâu cũng có người mở cửa cúi chào, nó thấy hơi lạ, có vẻ như hẳn là khách VIP ở đây vậy đó. Hẳn dắt nó vào thang máy, chỉ có hai người nó mới dám lên tiếng

- Hình như thầy hay đến đây lắm hả?

- Không. À mà ra ngoài chỗ đông người cứ thầy thầy em em thế này giống như là anh đang dụ dỗ trẻ vị thành niên vậy đó.

- Sự thật là vậy mà.

- Còn cái? không được kêu bằng thầy nữa biết chưa hả? Gọi bằng anh nghe chơi coi. Hắn cúi mặt nhìn nó chờ đợi.

- A...n....h....thôi, không quen xịu nào hết. Với lại lỡ gọi hoài quen miệng lên trường gọi anh nữa chắc chết. Phản đối.

- Cũng được, vậy em cứ gọi là thầy, anh sẽ gọi em là u, ở ngoài Bắc vợ chồng người ta vẫn gọi là thầy - u đó thôi. Hắn khoái chí.

- Ồ.....

Nó chưa kịp phản ứng thì cửa thang máy bật mở, hẳn mỉm cười kéo nó đi ra. Thì ra là nhà hàng nằm ở trên tầng 9 của tòa nhà, thật là sang trọng. Hắn chọn bàn bên phía cửa, yên tĩnh như là không gian riêng của hai người vậy.

- Em có thắc mắc này mà không dám hỏi. Nó nói nhỏ nhỏ trong miệng như sợ những người khác nghe thấy.

- Cứ tự nhiên, đừng có giữ trong bụng mắt công bụng bự người ta tưởng có em bé là chết. Hắn nở nụ cười đều thôi rồi.

- Nói chuyện với thầy có ngày học máu mà chết quá.

Có người yêu luôn trong chế độ giỡn thế này thì có muốn nghiêm túc cũng không được, bực mình quá.

- Vậy không giỡn nữa, có gì u nó cứ hỏi đi, thầy nó sẽ thật thà trả lời.

- Lại giỡn, bực mình rồi đó nha. U ồ gì ở đây chứ?

- Vậy giờ muốn sao, một là xưng bằng anh, còn không thì anh gọi em là u. MỘT TRONG HAI, CHỌN. Hắn ra lệnh, chẳng lẽ đường đường là thầy giáo lại để thua một đứa học trò ngốc nghếch, không cam tâm xịu nào.

- Không còn cách nào khác à?

- Không.

- Vậy thôi tạm chấp nhận bằng u vậy. Mặc dù gọi vậy có hơi mất cảm tình nhưng còn hơn là bắt nó gọi anh xưng em, ngại chết được, với lại lỡ bị Thanh Ngân phát hiện không biết giải thích sao nữa.

- Good, u nó hỏi đi.

- Hôm trước thầy nói thầy nợ xã hội đen, mà em thấy thầy đi xe đẹp nà, mặc quần áo đắt tiền nà, ăn ở nhà hàng sang trọng nà, hình như có gì không hợp

lý lắm.

Đột nhiên hắn trở nên nghiêm túc lạ thường, không giống phong cách thường ngày xúu nào hết.

- Nếu anh nợ nần chồng chất, em có còn muốn có người yêu nghèo như anh nữa không?

- Không.

Nó không cần suy nghĩ đã từ chối làm hắn thất vọng, thì ra tình yêu trong em không đủ lớn để có thể vượt qua rào cản của vật chất.

- Em đùa đó người yêu, đừng nói là tưởng thiệt à nha.

Thấy mặt người yêu buồn buồn, nó nắm tay hắn lay lay.

- Nếu người yêu nợ nần như vậy sau này em sẽ tịch thu tất cả tiền lương của thầy để trả nợ, không được mua sắm, không được đi ăn tiệm, không được tụ tập bạn bè, tiết kiệm cho đến khi sạch nợ thì thôi.

- Chưa gì hết đã muốn quản lý tài chính rồi hen. Nhưng mà đi với anh em sẽ rất nguy hiểm đó.

- Có gì đâu mà sợ, đâu phải em chưa gặp qua đâu.

Hắn cảm thấy nhẹ nhõm với câu trả lời của nó, ít ra cũng có một người nào đó yêu hắn bằng con tim chứ không bởi tài sản của hắn.

- U nó nói thật chứ?

- Thầy nó cứ yên tâm, nhưng mà nếu còn hỏi thêm một lần nữa là thầy nó sẽ được bay tự do từ tầng 9 xuống đất đó.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu đó, hắn không muốn giấu thêm nữa, đã đến lúc nó cũng cần biết sự thật rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

...

-Em nè, thật ra những người hôm trước em gặp không phải xã hội đen gì đâu, mà là người của ba mẹ anh đó. Hắn quyết định nói rõ về mình cho nó biết, không có lý do gì để giấu nó thêm nữa, vả lại nếu sau này nó biết chuyện lỡ giận nữa là tiêu.

-Hả??? Là sao?

Cố gắng tập trung vào từng câu từng chữ hắn nói, nó vẫn chẳng hiểu mô tê gì cả, không lẽ nó đúng là não heo như Quốc An nói sao ta.

-Anh không muốn theo sự sắp đặt của ba mẹ nữa nên quyết định theo đuổi đam mê của mình là dạy học, nên ba mẹ cho người ép anh về để tiếp quản công ty.

-Vậy là

-Anh không có nợ nần gì hết, cho nên mấy người đó thật ra không có ác ý gì với anh cả.

Bây giờ nó đã hiểu chút chút, trời ạ, cũng tại cái tật lắc xắc, chưa biết rõ đầu đuôi mà đòi làm anh hùng, ngẫm nghĩ lại mới thấy hèn gì lúc đó mặt hắn tỉnh như ruồi, không có vẻ gì là sợ sệt bọn kia hết.

-Xui, vậy mà không chịu nói, để người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân vậy đó, xấu hổ quá đi.

Hắn gỡ hai tay đang che mặt của nó xuống, nhẹ nhàng:

-Thật ra thì lúc đó anh đâu có cơ hội để nói, em nhảy cái ào vô rồi múa lửa đủ trò, làm sao anh nói được.

-Hic, quê quá đi mất. Tự nhiên chuyện gia đình người ta lại chen vào, đã vậy còn bày đặt ra tay cứu nam chính nữa chứ.

-Nhờ vậy anh mới biết em lo cho anh thế nào chứ. Hắn lại bắt đầu trêu chọc.

-Giận anh cho coi, không chịu nói để người ta còn ném giày vào người chú kia nữa, có lỗi với chú ấy quá.

Hắn cố nhin cười, bắt ép bao nhiêu không được, bây giờ không không lại xưng anh ngọt ngào, người yêu mình còn nhiều điều phải khám phá lắm đây.

-Nếu thấy có lỗi thì sau này về làm vợ anh đối xử tốt với người ta một chút.

-Ai thèm làm vợ anh chứ. Giận anh rồi. Nó giận đối quay mặt chỗ khác.

-Anh xin lỗi mà người yêu, nhờ vậy anh mới thấy người yêu anh gan dạ, dũng cảm, mưu trí thế nào chứ.

-Khỏi nịnh.

-Thật mà, anh xin lỗi người yêu lần sau anh không dám nữa, anh xin lỗi người yêu lần sau anh không dám nữa, anh xin lỗi người yêu lần sau anh không dám nữa.

Câu nói của hắn làm nó bật cười, chỉ có người yêu mình mới có cái trò xin lỗi lạ lùng vậy thôi.

-Tha cho anh một lần này thôi đó, nhưng mà mai một phải lấy chiếc giày về cho em.

-Hả??

-Ai dứt ăn đâu mà mà hả. Có lấy không thì bảo?

-Anh biết nó nằm ở đâu đâu mà lấy chứ, cái này khác nào mò kim đáy biển, em đúng là biết cách hành hạ người khác.

-Mặc kệ, đó là việc của anh. Ai bảo lừa em. Giờ ăn được chưa, em đói lắm rồi.

-Dạ vâng, xin tuân lệnh.

Con nhỏ này đúng là lắm chiêu nhiều trò, biết vậy đã không nói ra rồi, giờ biết tìm đâu ra giày mà trả cho nó đây?

Đang nói chuyện vui vẻ với nhau, bỗng nhiên ở đâu xuất hiện một chị gái cực xinh đẹp, thân hình cứ như là người mẫu chuyên nghiệp bước tới.

-A, anh Minh, lâu rồi không gặp, anh cũng đến đây sao?

Nó thấy có chút khó chịu, mắt chị ta nhìn đắm đuối người yêu còn mình ngồi một đống to đùng đây mà không thèm chú ý đến.

-Ừm, em cũng đến đây dùng bữa sao? Hắn cố tình ngọt ngào để chọc nó.

-Dạ, em có thể ngồi đây được không? Mấy tháng rồi không gặp chắc có nhiều chuyện để nói.

Trời ạ, người gì đâu tro trên thấy ón, chỗ người ta yêu đương lãng mạn, ở đâu chen vô ngồi tự nhiên vậy nè, đừng đồng ý nha anh, đuổi cô ta đi đi anh.

-Em ngồi đi, ăn gì anh gọi luôn.

Tên người yêu đáng ghét, đúng là không tâm lý gì cả, chị ta chắc là cố tình quyến rũ người yêu mình đây mà, nhân lúc chị ta không chú ý, nó liếc hắn một cái này lừa, hắn vờ không hiểu làm nó điên tiết.

-Giống của anh luôn nhé. À cô bé này là.....

-Người yêu của anh đó, tên là Thiên Anh. Còn đây là chị Tường Vy.

Hai người chào xã giao, ánh mắt chị ta có phần hệt hăng khi nghe hắn giới thiệu.

Rồi hai người bắt đầu cuộc nói chuyện lê thê, xem nó giống như người vô hình. Nó cảm thấy mình cứ như cục thịt dư của hai người họ vậy. Qua câu chuyện không có điểm dừng đó nó biết được chị ta là người mẫu, từng cộng tác với công ty hắn trong các chương trình quảng bá thương hiệu, cũng từng là người yêu tin đồn của hắn trong một thời gian dài.

Nó ngồi bứt rứt không yên, không lẽ hắn không biết cảm giác của nó sao? Nhìn người yêu mình nói chuyện thân mật với cô gái khác mà mình chẳng biết chút gì giống như người ngoài cuộc rất khó chịu sao?

Nhìn cái đĩa thức ăn bị nó bằm nát làm hắn bật cười.

-Sao không ăn? Chẳng phải em đang đói sao?

-Em thấy hơi khó chịu, chắc em xin phép về trước.

-Sao thế? Để anh đưa em về.

Quay sang chị ta chưa kịp mở miệng chị ta đã hiểu ý lên tiếng trước

-Anh đưa bé về đi, không sao đâu.

-Cảm ơn em nhé.

Trên đường về nó không nói tiếng nào, chắc vẫn còn giận chuyện lúc này.

-Người yêu khó chịu chỗ nào nói anh nghe. Hấn đưa tay sang nắm tay nó.

-.....

-Sao thế? Giận anh à?

-.....

-Em cũng thấy Tường Vy tự bắt chuyện với anh trước mà, không lẽ em muốn anh bất lịch sự không trả lời?

-Nhưng đâu cần phải thân mật vậy đâu, đã vậy còn để cô ta ngồi chung bàn nữa chứ. Nó tức giận bốc hỏa.

-À, thì ra là người yêu anh đang ghen, không ngờ lúc ghen trông em đáng yêu thế. Hấn bẹo má nó chọc ghẹo.

-Ai thèm ghen, đừng có mà đánh trống lảng. Tên này lúc nào cũng giỡn được, bực bội chết mất.

-Anh với Tường Vy không có gì hết, trong mắt anh chỉ có người yêu bé nhỏ thôi. Nếu em không cho phép sau này có gặp lại cô ấy anh sẽ dùng băng keo dán miệng để không nói chuyện với cô ta nữa. Hứa luôn.

Nghe những lời này của hấn, nó thấy thật ngọt ngào.

-Anh đúng là dẻo miệng.

-Vậy là hết giận rồi nhé.

Nó mỉm cười, bên hấn nó thấy thật hạnh phúc, thì ra có người yêu là thầy giáo lại thú vị như vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sáng, nó dậy thức sớm, sao hôm nay lại háo hức đến trường thế không biết. Thanh Ngân cũng thấy lạ trước sự ham học của nó.

-Sao hôm nay dậy sớm thế Mon? Tối qua không ngủ à?

-Ngủ rất ngon là đằng khác, tự nhiên hôm nay mình thấy yêu trường yêu lớp thế không biết.

Không tin vào tai mình, Ngân đưa tay lên sờ trán nó

-Đâu có sốt đâu ta, sao hôm nay bạn lạ thế.

-Hoàn toàn bình thường, có chứng nhận của bác sĩ đằng hoàng.

-Hôm nay có gì vui hả? Ngân tò mò.

-Có, ở mà không. Sắp hết năm học, phải chăm chỉ học tập nếu không ở lại lớp thì mất mặt lắm. Mà sao hôm nay bạn nhiều chuyện thế? Có đi học không hả?

-Đi chứ.. À mà Mon nè, mình định cuối năm học này tặng cho thầy Minh một món quà mà không biết thầy ấy thích gì, bạn tư vấn giúp mình với.

-Ờ.....cái này mình cũng không biết nữa.

Nó cảm thấy có lỗi với Ngân, nếu Ngân mà biết nó với hần đang yêu chắc bạn ấy buồn lắm.

-Giúp mình đi mà Mon dễ thương. Ánh mắt tràn trề hi vọng của Ngân làm nó không nở từ chối.

-Ok, nhưng để mình suy nghĩ rồi nói bạn sau nhé.

-Cảm ơn bạn nhiều nhiều. Mon nè, nếu mình theo đuổi thầy Minh, bạn thấy thầy ấy có thể thích mình không?

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Ngân, nó biết Ngân rất rất thích thầy, nó phải làm sao giờ có nên nói cho Ngân biết không?

-Mon, bạn sao thế?

Thấy nó dăm chiêu không trả lời, Ngân vỗ vai nó.

-Bạn xinh xắn hiền lành thế này chắc chắn có rất nhiều người thích bạn, sao phải là thầy ấy?

-Mình cũng không biết nữa, nhưng từ ngày đầu tiên gặp mình đã rất ấn tượng với thầy rồi.

Trong lúc Ngân đang vui vẻ hi vọng về một tình yêu đẹp như mơ thì mặt mày nó ụt dột buồn bã, cậu là người bạn thân nhất của tớ, biết bao người không yêu tại sao lại yêu cùng một người giống tớ cơ chứ?

-Con gái mấy người chuyện gì mà nói lảm thế? Ăn chung, ngủ chung, học chung vậy mà vẫn còn chuyện để nói. Bái phục, bái phục.

Quốc An đứng dựa vào cổng ký túc xá chờ hai đứa nó từ bao giờ.

-Nói xấu cậu đấy. Ngân của ngày hôm nay đã biết nói đùa, không còn quá thật thà như xưa nữa rồi.

-Sao mấy cậu lại đi tìm người không có điểm gì xấu để nói xấu chứ. Lớp trưởng nhà ta tự tin khỏi phải nói.

Từ đầu đến cuối, nó chỉ cười chứ không quan tâm lắm đến câu chuyện của hai người kia, Quốc An thấy hơi lạ.

-Ngân, cậu ấy hôm nay sao thế?

-Tôi cũng không biết nữa, lúc sớm còn vui vẻ lắm mà.

-Doremon, hôm nay sao thế? Mất túi thần kỳ à? Quốc An gác vai nó trên.

Nó quay sang liếc cậu một cái, kiểu như là “Đang bức, cảm động” vậy đó. Nhìn qua nhỏ bạn, rồi nhìn Quốc An, trong đầu nó lóe lên ý tưởng táo bạo, đúng rồi, chỉ có Thiên Anh mình là thông minh nhất, hai người này mà thành một cặp thì đẹp không gì bằng rồi. Nó thay đổi 180 độ, mỉm cười thật tươi.

-Lớp trưởng, cậu thấy con gái lớp mình ai học giỏi hiền lành nhất? Nó thì thầm.

-Tất nhiên không phải là cậu rồi.

Không hiểu con nhỏ này có ý đồ đây.

-Cậu trả lời nghiêm túc được không hả? Nó nhéo Quốc An một cái ngay tay làm cậu nhăn mặt.

-Sao tự nhiên lại hỏi mấy câu nhảm nhí này?

-Cậu cứ trả lời đi, nhiệm vụ là trả lời chứ không được hỏi.

Hình như có điểm không lành, nhưng đành phải trả lời để xem nó bày trò gì đây.

-Để xem, học giỏi, hiền lành nhất chỉ có Thanh Ngân thôi.

-Chính xác, tôi nói cậu biết, nếu tôi mà là con trai thì sẽ theo đuổi Thanh Ngân đó, cậu ấy chính là người yêu lý tưởng của bao nhiêu người. Nó nháy mắt với Quốc An. Bây giờ cậu đã lờ mờ đoán được ý đồ của nó, chắc phải đập cho nó một trận mới khôn ra được quá.

-Ừ, cậu đi mà theo đuổi.

Thấy Quốc An bỏ đi nhanh, nó đuổi theo

-Nè, lớp trưởng, bạn nói thiệt lòng đó, cậu mà không tranh thủ là không còn cơ hội đâu.

-CẬU ĐIÊN À? CÒN NÓI CHUYỆN NÀY MỘT LẦN NỮA TÔI NHÉT CẬU VÀO BỆNH VIỆN TÂM THẦN BÂY GIỜ.

Quốc An nhìn vào mặt nó hết lớn, cái con nhỏ này đến bao giờ mới hết ngốc đây không biết, những điều cậu làm trước giờ chưa đủ chứng minh cho nó biết là cậu thích nó thế nào sao, sinh nhật sắp tới chắc phải tặng nó hộp thuốc bổ não quá.

Nó và Ngân đều hết hồn với tiếng hét của cậu, không ngờ lớp trưởng nhà ta lại có lúc kích động như vậy. Đang tìm cách tạo điều kiện cho hai người họ có không gian riêng thì vị cứu tinh của nó xuất hiện, từ xa thấy Hoàng chạy xe đạp tới, nó mừng không thể tả.

-Hôm nay đông vui quá ha. Thấy Quốc An cũng có mặt, Hoàng hơi khó chịu.

-Hoàng, tôi mời chân quá, chờ tôi đi với nha.

Không đợi Hoàng đồng ý, nó đã nhảy cái ào lên xe, quay sang hai người còn lại nó làm bộ đáng thương

-Hôm nay chân bạn Mon mỏi quá, đi không nổi, còn sớm lắm, hai bạn cứ từ từ vừa đi vừa nói chuyện nha.

-Ê bà kia, tôi có nói là sẽ chờ bà hả? Thấy nó tự biên tự diễn, Hoàng lên tiếng.

-Nhiều chuyện, muốn yên ổn chờ hay vừa khóc vừa chờ?

-Trời, con gái gì mà hung dữ thấy ón, xui xẻo cho ai lấy nhầm phải bà.

-Kệ tôi, đi nhanh lên.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 28

Ngân lác đầu buồn cười trước ý đồ của nhỏ bạn thân, nghĩ sao lại đi gán ghép mình với lớp trưởng chứ, đúng là ngốc chết đi được.

-Quốc An nè, cậu thích Thiên Anh đúng không? Thật ra hỏi cho vui thôi, chứ ai mà chẳng nhìn ra điều này, huống gì Ngân còn chơi thân với nó nữa.

-Cậu cũng nhìn ra, thế mà con nhỏ ngốc nghếch đó lại không biết. Quốc An nói giọng buồn buồn.

-Cậu không tỏ lộ sao bạn ấy biết chứ?

-Nhất thiết phải vậy sao?

-Ừm

Ngân nói đúng, cậu nhất định phải tìm cơ hội nói rõ cho nó biết là cậu thích nó nhiều bao nhiêu, cho dù thành công hay thất bại thì cũng phải thử một lần.

Ở đây Quốc An và Ngân yên tĩnh bao nhiêu thì ở chỗ nó với Hoàng náo động bấy nhiêu, chỉ cần hai đứa nó là thành nguyên cái chợ.

- Ê, sao lại đi đường này hả?

- Còn sớm, chờ bà đi đường vòng ngắm cảnh.

- Ông cũng rảnh quá hen.

- Ủ. Thiên Anh nè, sao bà ác thế? Tự nhiên lại để hai người đi bộ, còn bà lại leo lên xe tôi.

- Cái này không phải ác, mà là tạo cho họ có không gian riêng.

Hoàng suất bật ngựa với câu trả lời của nó, gì mà không gian riêng, cứ như Quốc An và Ngân là một cặp vậy đó.

- Bà hâm à?

- Hâm cái đầu ông, ông thấy tôi thông minh ghê chưa, hai người này mà là một cặp thì đúng là trai tài gái sắc luôn. Nó tự hào với kế hoạch của mình.

Hoàng quay lại trợn mắt nhìn nó, nó ngốc thật hay giả vờ ngốc đây không biết, Quốc An thích nó như vậy mà nó còn đi gán ghép người khác, nếu hai người đó mà thành thì chắc cậu cạo đầu đi tu quá.

- Bà hâm hay sao mà gán ghép lung tung vậy hả?

- Tôi thấy hợp lý mà.

- Trời, bà đúng là ngốc như con cóc. Thật hết chịu nổi bà.

- Ông nói ai ngốc hả? Không ủng hộ tôi thì thôi, ở đó còn chửi rửa nữa.

- Thần kinh.

- Thần kinh nè.

Nó ngồi sau tra tấn Hoàng bằng những màn cù lét làm Hoàng la inh ỏi không tập trung lái xe được. Kết quả là chiếc xe đâm vào cột điện méo mó, còn nó với Hoàng bay mỗi người một nơi như phím vỡ lăm.

Hoàng té chống tay xuống đường nên bị trầy một mảng lớn, nó thì bị rách một đường dài ngay chân mấu me tùm lùm.

- Thiên Anh, bà có sao không hả? Việc đầu tiên khi té xuống là Hoàng nghĩ ngay đến nó, cậu chạy tới đỡ nó lên.

- Hic, cái chân của tôi. Nó nhìn cái chân chảy máu của mình rên rỉ.

- Lên tôi công qua nhà thuốc bên kia kiểm tra thử.

Hoàng công nó chạy thật nhanh đến nhà thuốc, vết thương dài nhưng cũng may không sâu lắm, chỉ cần may 5 mũi là được. Bình thường anh hùng lắm, đến khi thấy người ta lấy kim may là khóc bù lu bù loa, la làng la xóm nhất quyết không chịu để yên. Hoàng hết dục rồi chuyển sang hù dọa mới chịu cho may, báo hại cậu phải hi sinh cái áo trắng cho nó lau nước mắt nước mũi.

Hai đứa băng bó vết thương xong, xe dắt đến tiệm sửa, Hoàng công nó đến trường.

- Ông đúng là xui xẻo, đi xe đạp mà cũng té. Nó trách.

- Ai bảo bà không chịu ngồi yên, phá quá sao tôi tập trung lái được.

- Ô, không chạy được phải nói tôi mới biết chứ, ông cứ cười hoài tôi tưởng ông thích.

Trời ạ, nó cù lét làm sao mà nhin cười được, chịu thua con nhỏ này luôn.

- Vâng, là lỗi của tôi, được chưa? Bà còn đau không, hay là nghỉ một ngày nhé?

- Không sao, vài ngày nữa thì cuối kỳ rồi, không nghỉ được.

- Bà trở nên ham học từ khi nào vậy hả? Hoàng bắt ngờ.

- Tôi không học lại bị ba người đề đầu dạy nữa chắc chết.

- Biết vậy là tốt.

- Ông bỏ tôi xuống đây đi, mắt công người ta dòm ngó.

Nó không muốn bị người ta xì xầm này nọ, nên tốt nhất là để gần công cho nó tự đi. Hai đứa vô tới lớp trễ mất 15 phút, nhưng cũng may nhìn tụi nó thân tàn ma dại vậy giáo viên cũng không nổi trách phạt. Quốc An thì chốc chốc lại nhìn sang nó với Hoàng, rõ ràng lúc đi không bị gì, sao mới có mấy phút đã te tua vậy rồi, nhìn chân nó băng một đường dài làm cậu lo lắng không yên.

.....

Chương 30

Giải lao, Ngân và Quốc An lao xuống bàn nó, ánh mắt cậu nhìn nó vừa lo lắng lại vừa giận dữ.

-Nói mau, hai cậu làm cái trò gì mà mới mấy phút đã thành thương binh vậy hả?

Nhìn bộ mặt hung dữ của lớp trưởng, nó mà mở miệng ra nói là do hai đứa giỡn nên bị té chắc cậu ấy chửi chỉ chớ luôn quá.

-À, bọn tớ bị đụng xe đó mà.

-Đụng xe? Xe nào đụng hai cậu thế? Ngân tò mò.

-Hoành tráng lắm, để tôi kể cho nghe. Bọn tôi đang đi trên đường, bỗng ở đâu có một chiếc xe hơi lao tới, tên tài xế chắc là buồn ngủ nên đâm thẳng vào hai đứa.

-Rồi sao nữa? Ngân hỏi hệt.

Hoàng thì tủm tỉm cười, con nhỏ này đúng là trùm bịa chuyện, sao nó không đi viết kịch bản nhỉ, bảo đảm nổi tiếng luôn.

Nghe Ngân hỏi, nó tiếp tục kể như thật

-Còn sao nữa, chiếc xe đó tông thẳng vào xe đạp của ông Hoàng, thế là bọn tôi bị hất tung lên, Hoàng bị văng ra 10m, còn tôi cũng may có vỏ.....

Chưa kể xong câu chuyện đã bị Quốc An đánh lên đầu cái bốp

-Nổ nè. Có chịu nói thật không hả?

Nghe Quốc An nói Ngân mới biết mình bị lừa, nhỏ bạn này đúng là ngây thơ mà.

-Người ta đang là thương binh đó, mấy người còn đánh vào đầu nữa, ác độc. Lấy tay xoa xoa đầu, nó giả bộ đáng thương.

-Còn kể xạo nữa là tôi cho từ thương binh thành liệt sĩ luôn bây giờ. Quốc An hù dọa.

Liếc qua Hoàng một cái, nó bắt đầu huyền thuyên kể

-Thật ra thì không phải xe hơi, mà là xe máy.

Hoàng suýt cười ra tiếng, cái con nhỏ này chắc không biết nói thật hay sao á.

-Hai đứa tôi đang chạy thật chậm, tự nhiên có chiếc xe máy chạy với tốc độ kinh hoàng ào đến, tên quái xế này chắc là say rượu hay sao mà đâm thẳng vào. Kết quả là xe nát bươm, còn người bị văng xuống đường nên te tua xơ mướp. Nó diễn sâu như thật.

-Rồi tên quái xế đó có bị sao không? Thanh Ngân hỏi hệt.

-À, hần té đầu đập xuống đường bất tỉnh nhân sự, chắc chấn thương sọ não rồi. Nó tự nể phục trước khả năng bịa chuyện của mình, Mon ơi là Mon, sao mày thông minh thế không biết.^^

-Tôi thấy người bị chấn thương sọ não là cậu chứ không phải là tên quái xế đó đâu. Quốc An chen vào.

-Hả??? Nó không hiểu ý của Quốc An, nó đâu có đập đầu xuống đường đâu mà chấn thương sọ não chứ.

-Cậu bị chấn thương sọ não dẫn đến mất trí nhớ, chuyện mới sáng đây mà quên hết toàn bộ mấy chuyện vớ vẩn đâu không.

Không nhịn được nữa, Hoàng phá lên cười làm nó quê kinh khủng. Câu chuyện hợp lý vậy mà cũng bị cậu ta phát hiện, làm như đi dép trong bụng nó vậy đó. Vô đầu bứt tóc nhìn qua hai người kia với gương mặt hình sự, nó đành nói sự thật.

-Tôi với Hoàng vừa đi vừa giỡn nên bị đâm vào cột điện, hậu quả như hai cậu thấy đó.

-Hai cậu không thể đàng hoàng hơn được hả? Lỡ may đâm trúng xe đi ngược chiều có phải đi gặp Diêm Vương sớm rồi không? Quốc An giận dữ, người gì đầu hờ ra là bị thương, sau này đừng có mơ mà rời khỏi tầm mắt tôi nữa.

Thấy mặt nó đáng thương, Hoàng lên tiếng nhận lỗi.

-Thật ra là do tôi không tập trung nên mới bị vậy, bà Thiên Anh chỉ là nạn nhân thôi.

Nó ngược mặt lên nhìn Hoàng, cậu ấy hôm nay anh hùng quá đi mất.

Quốc An cũng nhẹ giọng, cúi xuống nhìn vết thương trên chân nó quan tâm

-Chân bị sao?

-Bị rách xú, nhìn nó dài vậy chứ may có 5 mũi à.

-Còn đau không?

Nó chỉ gật đầu không nói, nó có biết là chỉ cần nó bị một vết thương nhỏ thôi đã làm Quốc An và Hoàng lo lắng thế nào không.

-Lần sau cẩn thận một xú, không được ăn thịt bò với hải sản nếu không để lại sẹo xấu xí là ế chồng luôn đó. Quốc An dặn dò.

-Vậy là từ giờ tôi phải bắt đầu ăn chay trường rồi. Buồn như con chuồn chuồn.

-Cho chừa cái tội nghịch ngợm.

Nó biết ngoài miệng Quốc An nói vậy thôi, chứ cậu rất lo lắng cho nó. Nó thật hạnh phúc vì có ba người bạn thân luôn kề vai sát cánh với nhau, nếu không có họ chắc nó không thể tồn tại được trong ngôi trường này rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Chiều, Quốc An phải đi họp bên phòng công tác xã hội, Hoàng thì xin nghỉ vì bị nó phá hỏng cái áo sạch sẽ của cậu, phần chắc một vì tai nạn lúc sáng. Chỉ còn nó với Thanh Ngân lui thủ học, nếu không phải chuẩn bị thi cuối kỳ nó đã cúp học chung với Hoàng rồi.

Thấy cơ hội trả thù đã đến, Thiên Mỹ nở một nụ cười xảo trá, không phải lúc nào cũng có người bảo vệ cho mày đâu, lính mới như mày mà đòi cướp người của tao hả, đừng có mơ. Tao sẽ làm cho mày tự biến khỏi trường này càng sớm càng tốt.

Tan học, Linh chạy tới nhờ vả Thanh Ngân:

-Ngân ơi, bạn qua thư viện giúp mình xú được không? Có mấy bài này mình không hiểu, mà sắp thi tới nơi rồi, làm phiền bạn quá.

Ngân tốt bụng không nỡ từ chối, nó cũng hiểu ý nên nói Ngân cứ đi với Linh, nó tự về được. Đang loay hoay chuẩn bị ra khỏi lớp nó phát hiện ra điện thoại biến đâu mất tiêu, rõ ràng lúc này còn lấy ra chơi game mà. Về chỗ lục lọi hết mà không thấy, nó ngồi vẩn óc ra xem mình có để quên ở chỗ nào không. Đang rối trí thì Bảo Ngọc ngồi bàn trên quay xuống

-Thiên Anh bạn tìm gì thế?

-Điện thoại mình để đâu mất tiêu, tìm hoài mà không thấy.

-À, lúc này hình như mình có nhìn thấy cái điện thoại SONY màu xanh ở trong nhà vệ sinh, có phải là của bạn không?

Nó nhớ là mình không mang điện thoại vào toilet, sao lại ở trong đó được nhỉ? Chẳng lẽ là mình bị mất trí nhớ như Quốc An nói sao ta. Có chút nghi ngờ, nhưng vẫn cảm ơn Bảo Ngọc rồi lon ton đi vào nhà vệ sinh.

Giờ này hầu như mọi người đã về hết rồi, từ trên lầu nhìn xuống sân trường chỉ còn lác đác vài học sinh, không biết người yêu đã về nhà chưa nhỉ? Lấy điện thoại xong phải nhắn tin khoe “thành tích” hôm nay với người yêu mới được, nhớ quá đi mất.

Nó bước vào nhà vệ sinh, chưa kịp tìm điện thoại đã bị trượt té thật mạnh, nó nằm sòng soài trên nền nhà, mình mẩy ê ẩm, vết thương trên chân chảy máu ướt đầm. Đau quá, nó cố gắng ngồi dậy, nhưng chưa kịp định thần lại thì cánh cửa đột nhiên đóng lại. Nó cố gắng cách nào cũng không mở được, hình như đã bị khóa bên ngoài rồi. Cô trấn tĩnh mình, nó nhìn xung quanh tìm chiếc điện thoại thân yêu, chỉ cần có nó thì sẽ có người đến giúp, nhưng không như mong đợi, nó không nhìn thấy bất cứ cái điện thoại nào hết. Chẳng lẽ Bảo Ngọc lừa nó? Nhưng để làm gì cơ chứ? Nó với cậu ấy có thù oán

gi đâu. Không được, phải tập trung suy nghĩ cách ra khỏi đây, hi vọng bây giờ vẫn còn có ai đó ở đây, nó cố gắng đập cửa hét lớn

-Có ai không? Giúp với. Tôi bị kẹt ở trong này rồi.

-Có ai không?

Dùng tất cả sức lực của mình để hét nhưng vô vọng, không có ai ở đây cả. Cũng đúng thôi, giờ này mọi người đã về hết rồi, huống gì nhà vệ sinh này kín như vậy lại nằm trên lầu 3, có gọi cách mấy chủ bảo vệ ở ngoài cổng cũng không nghe được. Trời mỗi lúc một tối, nó ngồi co ro trong nhà vệ sinh vừa đau vừa sợ hãi, cảm giác một mình trong bóng tối quả là rất đáng sợ. Nó khóc sung cả mắt, bây giờ chẳng còn hi vọng nữa rồi. “Hai ơi, Mon sợ lắm, giúp Mon với.hức...hức....”

9h tối rồi mà vẫn chưa thấy nó về, Ngân sốt ruột, điện thoại thì không bắt máy, nhỏ này chạy đi đâu rồi không biết. Ngân gọi cho Hoàng thì không liên lạc được, chỉ còn hi vọng cuối cùng là Quốc An thôi. Vừa nghe xong cuộc gọi của Ngân, Quốc An vội chạy đi tìm, hình như có gì đó không ổn, sao lại có sự trùng hợp thế chứ. Cậu tìm khắp các quán kem gần đó, nhưng đều không có. Có khi nào nó chưa ra khỏi trường không? Cũng có thể, cậu lao vào trường tìm kiếm. Nhờ là học sinh ưu tú, cậu mới được bác bảo vệ cho vào lấy sách vở để quên. Quốc An tìm khắp trường vẫn không thấy, cuối cùng khi đi ngang qua lớp học cậu nghe tiếng điện thoại kêu, vẫn còn tia hi vọng cậu chạy xuống cuối lớp thấy balo của nó vẫn còn, điện thoại trong ngăn bàn hiện lên số của Thanh Ngân. Vừa lo lắng vừa vui mừng cậu chạy cuối hành lang gọi tên nó.

Mơ màng nghe tiếng ai đó gọi mình, dốc chút sức lực còn lại, nó đập vào cửa “tôi ở đây, giúp với”. Quốc An lao tới mở cửa, bật đèn lên cậu nhìn thấy nó co ro trong góc tường, bông băng ở chân đã chuyển sang màu đỏ, mặt thì không còn một giọt máu, tim nhói đau, cậu chạy đến ôm nó vào lòng.

Thấy cậu nó òa khóc nức nở.

-Tôi..sợ...lắm.hức...hức...

-Không sao rồi, có tôi ở đây. Quốc An siết chặt nó trong vòng tay mình.

-Đừng..nhốt..tôi...ở...đây...tôi...sợ...

-Đừng sợ, tôi đưa cậu về nhé.

-Quốc An....tại sao mỗi lần tôi gặp chuyện....cậu....đều xuất hiện chứ ..hức..hức...Giọng nó ngắt quãng theo từng tiếng nấc.

-Ngốc à, vì tôi yêu cậu đó biết không hả? Nó thiếp đi trong tay cậu từ bao giờ, không biết nó có nghe được lời thổ lộ này của cậu không nữa. Dưới ánh trăng tuyệt đẹp, cậu công nó trở về ký túc xá, ước gì nó có thể ngoan ngoãn nằm trong vòng tay cậu như thế này mãi mãi. Mỗi ngày tình yêu trong cậu dành cho nó lại thêm lên một chút, nỗi nhớ cũng đông đầy hơn một chút, đến khi chúng đủ lớn, tim không còn đủ chỗ nữa cậu sẽ nói tất cả cho nó biết, nhưng nếu trái tim nó không có chỗ cho cậu không biết liệu cậu có thể nào yêu một người khác như đã từng yêu nó không?

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Vừa thấy nó với Quốc An về, Thanh Ngân lo lắng

-Bạn ấy sao thế?

-Bị kẹt trong nhà vệ sinh trường, vết thương tứa máu nhiều lắm, cần băng bó lại.

Quốc An vừa nói vừa đặt nó nằm xuống giường, nhẹ nhàng băng bó vết thương ở chân cho nó. Con nhỏ này lúc nào cũng làm cho người khác lo lắng, đến bao giờ mới lớn được đây không biết. Dịu dàng hôn lên trán nó, Quốc An trở về nhà.

Ngân giúp nó thay quần áo, thầm ghen tỵ với nhỏ bạn của mình, bên cạnh nó lúc nào cũng có hai người con trai yêu thương và sẵn sàng làm mọi thứ vì nó. Còn cô, ngay cả yêu đơn phương một người cũng không đủ can đảm để nói ra, thứ cảm giác này thật sự rất mệt mỏi.

Sáng nay Ngân đi học một mình, thấy nó vẫn còn ngủ ngon nên không nỡ đánh thức nó dậy.

-Cậu ấy sao rồi?

Vừa thấy Thanh Ngân bước vào lớp Quốc An đã quan tâm.

- Vẫn còn đang ngủ, tối qua chắc gặp ác mộng nên ngủ không ngon.

Hoàng nghe mà chẳng hiểu hai người này nói gì, nghĩ một buổi chiều hôm qua mà cứ như cả tháng vậy.

- Nè, hai người nói cái gì tôi chả hiểu gì hết vậy.

- Cậu cũng chẳng cần phải hiểu. Quốc An nói xong đi về chỗ, còn Ngân thì bật cười trước cái mặt ngu ngơ của Hoàng.

- Tên lớp trưởng trời đánh, Ngân cậu kể tôi nghe có chuyện gì thế?

Hoàng nhìn với ánh mắt thỉnh cầu, thấy tội nghiệp Ngân không đành từ chối, dù gì cậu ấy biết cũng chẳng sao. Nghe xong câu chuyện, ánh mắt Hoàng trở nên giận dữ, nếu Ngân không can thì cậu đã chạy ngay đến ký túc xá tìm nó rồi, con nhỏ này cứ thả ra một xú là gặp chuyện, bây giờ chỉ mong sao tan học nhanh nhanh để chạy đến gặp nó thôi.

Hôm nay hấn đi dạy với tinh thần phấn khởi, đã tìm ra đôi giày khác trả cho nó rồi, bảo đảm nó sẽ rất vui sướng mà nhà căng lên. Tưởng tượng ra viễn cảnh nó sẽ làm theo mọi yêu cầu của mình làm hấn khoái chí cười một mình. Đang vui vẻ mặt hấn bỗng tối sầm vì không thấy nó đi học, con nhỏ này lại trốn học nữa sao, lần này phải dùng biện pháp mạnh mới được.

Hấn lấy điện thoại ra gọi nhưng không bắt máy, không chờ đợi được, hấn gọi Thanh Ngân ra hỏi chuyện.

- Sao hôm nay bạn Thiên Anh không đi học?

Ngân thấy hơi lạ, đầu phải lần đầu tiên nó nghỉ học đâu mà thầy lại quan tâm như thế, sáng giờ đã ba người hỏi chuyện của nó rồi.

- Dạ, bạn ấy mệt nên xin nghỉ ạ. Ngân trả lời lễ phép.

- Mệt? Ôm à? Giọng hấn bắt đầu lo lắng.

- Thật ra thì tối qua bạn ấy bị kẹt trong nhà vệ sinh của trường, vì hoảng sợ quá nên. ...

- Được rồi, em vào lớp đi.

Chuyện như thế này mà đến giờ hấn mới biết, tối qua có nhiều việc phải lo quá nên không quan tâm gì đến nó, hấn thật là đáng trách. Chạy một mạch qua ký túc xá, đẩy cửa bước vào thấy nó nằm cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành, hấn nhẹ nhàng bước tới ngồi bên cạnh. Dịu dàng vuốt tóc nó, hấn nói thật nhỏ nhẹ.

- Xin lỗi vì đã không ở bên cạnh, chắc em sợ hãi lắm.

Đặt nụ hôn lên má nó, miệng khẽ mỉm cười nhìn nó trở mình thức giấc. Dụi dụi mắt, nó như không tin vào mắt mình.

- Ô, sao thầy lại ở đây?

- Vì em cúp học nên phải qua phụ đạo riêng cho em. Hấn búng nhẹ vào trán nó.

- Hic, nghĩ một ngày mà cũng chẳng được yên thân, người yêu gì đâu mà ác quá. Nó nũng nịu.

- Ai biểu học dốt. Em là người hay là heo đội lốt người mà ngủ đến giờ này mới dậy hả?

Nhắc đến giờ mới nhớ, nó vơ tay lấy điện thoại xem, gần 10h sáng rồi không ngờ mình ngủ ghê thật.

- Tránh ra, em đi rửa mặt đã.

Nó đẩy hấn qua một bên rồi bước xuống giường.

- A.... Cái chân va vào cạnh giường ngay chỗ vết thương làm nó rên khê.

- Sao thế? Để anh xem.

Nhìn thấy vết thương trên chân nó, hấn lo lắng.

- Cái này là sao?

- Hôm qua em bị té. Nó nói giọng như biết lỗi.

- Sao mà té?

- Em với Hoàng đi xe đạp bị.

Chưa đợi nó nói xong hấn đã quát to

- Lần sau cấm em đi xe với Hoàng nữa.

- Vô lý, cái này là tai nạn ngoài ý muốn mà. Nó gân cổ lên cãi, người yêu mình sao lại có lúc vô lý vậy không biết.

- Còn cãi? Có nghe lời không hả?

Mặt hấn đầy tức giận làm nó không dám cãi lời, sau này đợi hấn bình tĩnh chắc không sao.

- DẠ VẮNG Ạ..

- Có đau lắm không? Hấn dịu giọng.

- Đau lắm, đi không được luôn. Hay anh bế em đi.

Nó nhõng nhẽo, có người yêu để hành hạ cũng thích thật đấy.

- Thật không đó? Hấn nghi ngờ.

- Thật. Em mà đi là vết thương chảy máu đau lắm.

Cô nhóc này đúng là lắm chiêu, cũng biết bày trò để hành hạ người khác quá mà, thôi thì chiều ý một lần cho em nó vui vậy..

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Hấn bế nó vào nhà vệ sinh, rồi đứng khoanh tay chờ.

- Anh định đứng đây luôn à? Ra ngoài cho em làm việc chứ.

Người ta vệ sinh cá nhân, còn thay quần áo nữa mà hấn đứng đây làm sao mà làm được, người yêu gì đâu mà chẳng hiểu ý đồng đội gì hết à.

Hấn nở một nụ cười gian tà.

- Ủ, chân em đau mà, chắc đi đứng khó khăn nên anh ở lại giúp đỡ.

- Không cần, giúp tôi đây được rồi, khi nào thay quần áo xong em gọi. Nó dùng hai tay đẩy hấn nhưng hấn chẳng thèm nhúc nhích.

- Em cứ thay quần áo đi, có gì đâu mà ngại. Đàn ông với nhau cả mà. Hấn bật cười thành tiếng chọc quê nó, mắt nhìn nó từ trên xuống dưới ra vẻ thông cảm

- ANH BỊ MÙ HẢ? NGƯỜI TA NỮ TÍNH VẬY MÀ KÊU ĐÀN ÔNG.

Nó tức tới hét lớn đến nỗi hấn dùng hai tay bịt tai chạy ra ngoài vẫn không xi nhê. Trời ạ, con gái gì mà dữ ghê gớm.

- Anh đùa thôi, người yêu anh là đẹp gái nhất. Nhanh lên anh chờ nhé.

Lại nịnh, người yêu đúng là chỉ giỏi mỗi khoản này.

Xong xuôi, hấn bế nó ra ngoài.

- Em có nặng không người yêu?

- Không.

Chưa kịp mừng rỡ với câu trả lời ngọt ngào ấy nó đã bị dội một gáo nước lạnh vào người.

-Không.nhẹ hơn con heo mẹ.

Người yêu khoái chỉ cười lớn, còn nó đánh bộp bộp vào ngực hắn.

-Đồ đáng ghét nhà anh, không biết nói giảm nói tránh à?

-Anh là giáo viên tiếng anh chứ có phải ngữ văn đâu, có sao nói vậy.

-Sai lầm vẫn là em, sai lầm khi chọn người yêu dạy anh văn. Nó lắc lắc đầu.

-Sai lầm cái đầu cô. Nói anh nghe tối qua sao lại bị kẹt trong nhà vệ sinh hả?

Đặt nó ngồi trên đùi, hắn vừa vuốt tóc vừa hỏi.

-Em cũng không biết nữa, em vào tìm điện thoại, rồi trượt té, sau đó tự nhiên cửa nhà vệ sinh đóng lại chắc là tại gió mạnh. Em mở cách nào cũng không ra được. Sáng ngủ dậy không hiểu sao nó lại nằm ở đây. Nó chỉ vào cái điện thoại thân yêu.

-Sau đó sao? Em ở trong đó đến bao giờ? Sao lại về được? Hắn thắc mắc.

-Em không biết ở trong đó bao lâu nữa, nhưng lúc đó rất tối lại không có đèn, chân bị chảy máu nhiều nữa. Phải rất lâu sau Quốc An mới mở cửa cứu em ra. Nó mừng rỡ lại cảnh hôm qua vẫn còn rùng mình.

-Quốc An? Sao cậu ấy lại biết em ở đó? Hắn thoáng cau mày, cậu học trò này sao cứ thường xuyên xuất hiện bên cạnh nó thế nhỉ.

-Em không biết nữa, chắc tại không thấy em về nên Thanh Ngân nhờ cậu ấy tìm.

-Lần sau nhớ cẩn thận, lúc nào cũng mang theo điện thoại bên mình để có việc gì còn gọi được biết không hả?

-Yes, madam

-Còn nữa, cảm em thân thiết với Quốc An nữa.

-Tại sao? Nó thắc mắc, Quốc An tốt như vậy sao lại không cho nó thân chứ, riết rồi chắc nó không được chơi với ai luôn quá.

-Nhiều chuyện, chỉ cần nghe lời, không được hỏi.

-Đồ xấu tính. Nó lăm bằm.

-Tôi là vậy đó, cô lọt vào tay tôi rồi, muốn thoát ra cũng không được đâu.

Cái mặt hắn gian thối rồi, tình hình này chắc khổ với hắn dài dài quá.

-À, giờ anh phải đi gặp khách hàng, không đi ăn trưa với em được, em ăn một mình nha. Hắn nựng má nó cung chiều.

-Khách hàng? Dạy học mà cũng có khách hàng nữa hả? Nó ngu ngơ không hiểu.

-Anh gặp khách hàng của công ty, anh đã đồng ý trở về phụ giúp ba rồi.

-Vậy anh không đi dạy nữa sao? Nó bất ngờ.

-Cuối năm học này anh sẽ nghỉ dạy luôn.

Thấy nó buồn buồn, hắn cũng thấy thương, nhưng biết làm gì bây giờ công ty không thể không lo, và lại hắn cũng đã quên chuyện cũ, đến lúc phải trở về với công việc mình rồi.

-Anh đi làm có phải lúc nào cũng có mấy em thư ký xinh đẹp kè kè bên không? Nó bắt đầu nổi máu ghen.

-Người yêu có phải xem phim nhiều bị ảnh hưởng không? Thư ký của anh là con trai đảng hoàng. Được chưa hả?

-Chưa được, sau này đi làm dù có bận rộn thế nào cũng phải báo cáo với em, biết chưa hả?

-Vâng. Còn gì nữa không?

-Đi làm không được tuyển con gái đẹp, không được lén phét với ai, nếu không thì chết với em.

-Anh biết rồi. Người yêu anh chưa gì hết đã ra dáng làm vợ rồi hen.

-Chứ sao, không quản lý anh chạy mất sao.

-Yêu em không hết nữa sao chạy được chứ. Anh về nhà người yêu, nhớ ăn trưa không được bỏ bữa nha.

-Dạ. Anh đi cẩn thận nha.

Người yêu về rồi nó cảm thấy có chút buồn. Sau này sẽ không được gặp thường xuyên nữa, có khi nào ra ngoài gặp em chân dài nào khác sẽ không còn yêu mình nữa không? Cũng dễ lắm chứ, anh đẹp trai, giàu có, lại giỏi giang như vậy chắc chắn sẽ có nhiều người vây quanh. Còn nó là gì cơ chứ, chỉ là một con nhóc chur đủ trưởng thành để giữ người yêu bên cạnh. Haizz, mấy cái chuyện yêu đương này đúng là phức tạp thật.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Đang say sưa chơi game thì cửa phòng bật mở, chưa thấy người đã nghe tiếng thánh thót của tên Hoàng rồi

-Tăng tăng tăng tăng, bắt ngờ không nè.

Nhìn Hoàng tay xách nách mang tùm lum đồ, nó giả bộ chẳng quan tâm tiếp tục chơi game. Hoàng tức tối.

-Ê bà kia, dám làm lơ tôi hả? Hoàng giựt cái điện thoại trên tay nó.

-Ông là cái gì mà tôi không dám hả? Trả điện thoại cho tôi nhanh và liền. Nó nhào tới kéo tay Hoàng vô tình đụng trúng vết trầy hôm qua làm cậu nhăn mặt.

-O, xin lỗi, tôi không cố ý, ông có sao không?

-Lúc nào tôi với bà gặp nhau cũng có chuyện, đề nghị luôn giữ khoảng cách với tôi trong vòng bán kính 2m.

Ngân với Quốc An bật cười, hai người này cứ hề gặp nhau là cãi, vậy mà ngồi học chung hay thật.

-STOP, ồn ào quá. Muốn thì đánh tay đôi luôn đi, đừng có cãi nhau nữa. Quốc An lên tiếng chấm dứt tình trạng hợp chợ sớm của hai đứa nó.

-Chỉ sợ ông đánh không lại thôi. Nó nhìn Hoàng bĩu môi.

-Tôi mới không thèm đánh nhau với con gái.

-Hai người cho tôi xin đi, ăn cơm thôi. Ngân vừa nói vừa dọn thức ăn ra.

-Woa, sao biết tôi đói bụng mà mua thức ăn tới vậy, ngon quá.

Thấy cái vẻ mặt ham ăn của nó Hoàng chọc quê

-Bà làm cứ như là mới thoát ra từ nạn đói ở châu Phi vậy đó.

-Khác gì đâu, tối hôm qua tới giờ tôi có ăn gì đâu, nếu ba người không tới kịp lúc chắc tôi chết đói rồi.

Nó nói cũng đúng, cả ngày trời có được ăn gì đâu mà, thôi thì không chọc nó nữa vậy.

Cả đám ngồi vui vẻ ăn với nhau, nó vừa nhai nhóp nhép vừa huyền thuyên đủ chuyện, Quốc An cũng không hỏi gì về chuyện tối qua, có thể nó không phải là ngẫu nhiên nhưng sợ nó buồn nên cậu cũng làm lơ luôn.

-Cái này là thuốc bôi để vết thương không để lại sẹo, chờ mấy ngày nữa nó hơi lành rồi bôi nha. Quốc An lấy hũ thuốc đưa cho nó, vẫn là lớp trưởng chu đáo nhất.

-Cảm ơn lớp trưởng nha.

-Ê Quốc An, cậu như vậy biểu sao con gái trong trường không thích cậu được cơ chứ. Hoàng lên tiếng.

-Bởi vậy nhìn lại ông đi, ai lại suốt ngày cãi nhau với con gái chứ, nhỏ mọn.

-Bà mà là con gái hả?

Hai người này không bao giờ yên lặng được vài phút, muốn lấy băng keo bịt miệng họ lại quá đi mất.

-Ngày mai bắt đầu thi rồi, thi xong tại mình đi đâu đó chơi đi. Ngân đúng là sáng suốt, nói đúng ngay sở thích của ba đứa nó.

-Hợp lý, nhưng mà đi đâu giờ? Nó thì thích nơi vắng vẻ ít người, Ngân thì thích nơi thôn quê, ruộng đồng, Hoàng lại thích nơi đông người náo nhiệt, còn Quốc An thì thích leo núi khám phá thiên nhiên hùng vĩ. Đúng là rất khó chọn địa điểm.

-Hay là đi về nhà bà Thiên Anh chơi đi, tôi chưa đi về đó bao giờ. Hoàng lên ý tưởng.

-Đúng rồi đó, mình cũng muốn đi, nghe nói gần nhà Mon còn có biển nữa, thích lắm. Ngân ủng hộ.

-Duyệt, vậy thứ bảy tuần sau thi xong tại mình tập trung đi. Quốc An chốt lại.

-Ồ, tôi chưa có nói là đồng ý mà mấy người làm gì nhanh vậy hả? Bọn này đúng là, chưa thèm hỏi qua ý kiến nó có được hay không là đã quyết định rồi, người gì đâu mà tính ruồi vậy không biết.

-Không quan tâm, giải tán. Tụi tôi về đây, mai gặp.

Nói xong Hoàng và Quốc An xách đít đi về, Ngân mỉm cười nhìn nó rồi ngồi học bài, mấy người đúng là xem thường ý kiến của mình mà, bực chết đi được.

.....

Bực thì bực, nhưng vẫn phải để tâm trạng ôn bài để mai thi nữa. Nó chưa bao giờ thấy mình chăm chỉ như vậy, chắc học kỳ này đứng đầu bảng quá. Nó với Thanh Ngân mỗi đứa một góc tập trung cao độ học hành, điện thoại bỗng nhiên có tin nhắn đến, là của hấn, nó mỉm cười mở ra đọc.

-Người yêu ơi, nhớ người yêu quá, phải làm sao bây giờ?.

-Em cũng nhớ người yêu quá, mới xa có một ngày mà cứ tưởng như 1 tháng, à không 1 năm, à không 10 năm mới đúng.hii.

Từ khi quen hấn, nó thấy mình trở nên sến sẩm dễ sợ.

-Người yêu nỏ quá, ước gì bây giờ được ôm người yêu ngủ thì thích biết mấy.

-Người ta bây giờ phải lo việc đại sự ngày mai, không có thời gian để ôm người yêu ngủ đâu. Thật ra đó không chỉ là ước muốn của hấn, nó cũng ước được bên hấn giờ này.

-Người yêu học bài à? Đừng thức khuya quá nhé, anh thương lắm.

-Vâng, người yêu ngủ sớm đi nhé, để em tập trung học hành.

-Ừm, vậy người yêu tranh thủ rồi ngủ sớm nhé, nhớ đừng để vết thương đọng nước không thôi nhiễm trùng đó. Love u, miss u nhiều lắm.

Nhắn tin với hấn làm nó vui ơi là vui, như vậy sẽ có thêm động lực để cố gắng học hành, kỳ này hứa hẹn sẽ giật được phần quà bí mật của anh hai rồi, nó mỉm cười hi vọng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Kỳ thi trôi qua tốt đẹp, lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh nó thấy tràn trề hi vọng về thành tích học tập vậy. Đạo này người yêu lúc nào cũng bận, vừa lo công việc ở trường vừa lo việc công ty, nó thương lắm nên cũng không dám làm phiền, ở gần như vậy nhưng hiếm khi gặp nhau, chỉ toàn nói chuyện qua điện thoại mà thôi.

-Người yêu ơi, ngày mai em về quê mấy ngày, người yêu ở lại giữ gìn sức khỏe, đừng có làm việc quá sức nha. Nó nhắn tin báo cáo.

-Em về nhà cẩn thận nha, nhớ người yêu bé nhỏ chết mất. Đạo này không có nhiều thời gian gặp nó, hấn nhớ lắm cái miệng chí chóc của nó, nhưng không còn cách nào khác, đợi mọi việc sắp xếp ổn thỏa xong sẽ gặp nó thường xuyên hơn.

-Không có em, cảm anh không được nói chuyện với con gái, đặc biệt là chị Tường Vy xinh đẹp gì gì đó.

-Tuân lệnh. Mà mai em về một mình à? Hay anh chờ em về nhé.

-Em về với Ngân, Hoàng và Quốc An, có xe của Hoàng rồi, anh không cần lo nhé.

Tin nhắn gửi đi nó mới thấy hồi hộp, không biết hấn có nỗi con ghen mà bắt nó ở lại không biết. Ai chứ người yêu nó tâm trạng bất ổn, lại hay ghen nữa nguy hiểm lắm.

Không ngoài dự đoán của nó, hấn bắt đầu bài ca vọng cổ

-Sao lại có hai cậu ta nữa? Dám quyết định mà không hỏi ý kiến anh hả? Mai em với Thanh Ngân đi thôi, để hai tên kia ở lại.

-Trời ạ, nghĩ sao kêu em bỏ Hoàng với Quốc An ở lại vậy? Tụi em chỉ đi chơi thôi mà, anh vô lý quá đi.

Ngẫm lại cũng thấy mình vô lý thật, phải tin tưởng người yêu mới đúng chứ, hấn xuống nước:

-Cũng được, nhưng không được thân mật với hai đứa nó nha chưa? Nếu không nghe lời anh đánh nát đít đó.

-Yes sir. Người yêu thật là vũ phu...hehe.

-Vậy mà còn chưa trị được em nữa là. Em ngủ sớm đi lấy sức. Ngủ ngon nha cục cưng. Love u.

-U too. Miss u lắm lắm lắm.....

Nó mỉm cười chìm vào giấc ngủ, tình yêu của nó và hấn thật đẹp, đẹp đến nỗi nếu như một ngày nào đó hai người không còn bên nhau nữa lúc đó không biết nó có chịu đựng nổi không.

.....

6h sáng, như đã hẹn bốn đứa tay xách nách mang kéo xuống nhà nó. Trên đường đi tụi nó nói chuyện không ngừng nghỉ, rồi còn lên kế hoạch cho mấy ngày nghỉ ở nhà nó nữa, nào là buổi sáng dậy sớm tắm biển, buổi chiều ăn hải sản tươi ngon và ngắm mặt trời lặn, bla...bla.... Ngân thì tò mò muốn biết mặt anh hai nó, cũng đứng thôi ở chung với nó suốt ngày nó cứ hai này, hai nọ không tò mò mới là lạ đó.

-Mon nè, anh hai bạn có giống bạn không?

-Không có giống xiu nào hết, anh hai mình đẹp trai ơi là đẹp trai, mình với anh là anh em cùng cha khác mẹ nên ít giống lắm. Mỗi lần nhắc đến anh hai là nó tự hào.

-Vậy là mừng cho anh ấy, chứ mà ảnh giống bà là tiêu đời. Hoàng không châm chọc nó là không chịu nổi, như là một thói quen vậy.

-Cậu nói vậy thôi chứ tôi thấy cậu ấy cũng được mà, đâu có tệ như cậu nghĩ đâu. Quốc An nhảy vào cứu cánh.

-Thấy chưa, lớp trưởng đúng là No 1.

Nó hất mặt khoái chí, đợi cho nó cười đã xong Quốc An nói tiếp:

-Cậu ấy cái gì cũng được, chỉ có cái mặt hơi xấu với lại cái tính hơi kỳ thôi.

Lần này cả ba người thi nhau cười nắc nẻ, đến cả chú tài xế cũng cười làm nó quê ơi là quê, thật muốn đập cho hai tên đó một đập rớt xe dễ sợ.

-Hai cậu chính thức bị đuổi, cấm bước chân vô nhà tôi.

Nó chỉ Hoàng với Quốc An giận dữ, cái tội dám sỉ nhục tôi.

Thấy bạn Mon nhà ta nổi nóng, Ngân giải vây.

-Thôi hai cậu đừng có chọc Mon nữa, chọc hoài bạn ấy giận là không cho mình tới nữa là tiêu.

-Chỉ có Ngân là hiểu chuyện, chứ không giống hai tên kia, đáng ghét.

-Xin lỗi bạn Thiên Anh xinh đẹp, dễ thương, hiền lành, dịu dàng, đáng yêu, đáng mến. Hoàng không dám chọc nó nữa, nó mà giận thiệt là xong đời.

-Ngoan, xiu nữa chị cho ăn cơm. Lè lưỡi ra chị xem có đốm không mà thông minh thế. Nó xoa xoa đầu Hoàng làm cả bọn cười sặc sụa.

-Ê bà kia, muốn chết hả? Bà có tin tôi quăng bà xuống xe không? Đến lượt Hoàng nhà ta nổi nóng.

-Thôi mấy người yên lặng bớt cho chú tài xế tập trung lái xe coi. Ôn áo quá.

Quốc An lúc nào cũng là người ngăn chặn kịp thời cuộc cãi vã của hai đứa nó, chứ nếu để vậy chắc một trong hai đứa cũng có đứa rớt xe thật.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Nó bảo chú tài xế dừng lại trước một ngôi nhà xinh đẹp với cái sân rộng thật rộng, bên hông còn có cả một khu vườn nhỏ với nhiều loại xương rồng, đơn giản vì nó thích ngắm hoa xương rồng, vừa đẹp nhưng cũng vừa mạnh mẽ.

-Woa, tôi không nghĩ nhà bà đẹp vậy luôn đó. Hoàng trầm trồ, nhìn nó đơn giản vậy đâu ai nghĩ gia đình lại giàu có thế đâu.

-Nhà tôi cái gì cũng đẹp, kể cả người.

Lâu lâu mới có người khen mà nó xiu chắc cũng chẳng hại ai. Nó mở cửa bước vào, miệng kêu inh ỏi.

-Hai oi, hai à, Mon về rồi đây.

Không nghe trả lời, chắc anh hai chưa đi làm về. Nó xui mặt bước vô nhà, bà Chín, người giúp việc vừa thấy nó mừng rỡ, không để ý đến mấy đứa bạn đằng sau.

-Mon, con về rồi hả? Đi đường có mệt lắm không con, để Chín pha nước cam cho con nhé.

-Anh hai con chưa về hả Chín? Nó hỏi giọng buồn buồn, từ hôm qua đến giờ nó nôn nao về nhà chỉ để gặp anh, vậy mà anh lại chạy đi đâu mất tiêu.

-Từ ngày con đi thi thằng Nhân cũng không có về ăn trưa, tối thường xuyên về nhà muộn lắm.

-Còn ba mẹ con đâu Chín?

-Ông bà mới đi công tác sáng hôm qua, tuần sau mới về.

-Dạ, con biết rồi. Đây là bạn con từ thành phố về chơi, Chín giúp con lấy nước cho tụi nó nhé.

Nó dẫn tụi bạn lên sắp xếp chỗ ở, Ngân ngủ chung phòng với nó, còn hai tên con trai ở lầu trên, Hoàng thắc mắc:

-Tôi thích ở phòng đối diện à.

-Phòng đối diện là của anh hai tôi, nếu ông không thích ở trên lầu thì ra ngôi nhà nhỏ đằng sau đi, khuyến mãi cho ông thêm sợi dây xích.haha. Hình như trêu chọc Hoàng là niềm vui của nó thì phải.

-Để dành sợi dây xích đó mà dùng, bà đúng là đồ thần kinh.

-Đùa đó, Hoàng kute bớt giận nha. Hai người lên phòng cất đồ rửa mặt rồi chuẩn bị xuống ăn trưa nha.

Dặn dò xong, nó vào phòng gọi điện cho anh hai về gấp, khỏi phải nói anh nó vui thế nào, cũng đã lâu rồi không gặp nó mà.

Anh ghé vào mua cho nó một con Doremon bằng bông rất dễ thương rồi mới về nhà. Vừa thấy xe anh đến cổng nó đã chạy ào ra.

-Hai đi gì mà lâu thế? Từ công ty về đây mà mất cả nửa tiếng.

-Tại hai ghé mua cho Mon cái này. Anh lấy con Doremon trong xe ra đưa cho nó. Dễ thương không?

Nó thích thú với món quà anh tặng

- Tuyệt vời ông mặt trời luôn. Cảm ơn hai nha. À quên, em có dẫn bạn em về chơi, anh vô nhà em giới thiệu cho.

Khắc Nhân cúi xuống thì thâm vào tai nó:

- Bạn hay người yêu thế?

- Bạn bình thường thôi, hai nhảm quá đi.

Nghe nó nói vậy anh thờ phào nhẹ nhõm, bây giờ điều anh sợ nhất là nó dắt người yêu về đứng trước mặt anh, lúc đó anh không biết mình có còn bình tĩnh để đóng tròn vai một người anh trai không nữa.

- Giới thiệu với mấy bạn đây là anh hai đẹp trai của tôi, còn đây là Ngân, Quốc An và Hoàng, bạn thân của em. Nó chỉ lần lượt từng người giới thiệu.

Sau màn chào hỏi là đến tiết mục nó chờ đợi nhất, chính là ăn trưa. Đi cả buổi sáng đói muốn xỉu, với lại lâu lắm rồi không được ăn món ăn của bà Chín làm thêm gì đâu á.

- Mon, hôm nay Chín nấu toàn mấy món con thích, ăn nhiều vào nha. Bà Chín lúc nào cũng cưng chiều anh em nó như con cháu ruột của bà vậy.

- Cảm ơn Chín, món ăn Chín nấu là ngon nhất thế giới. Nó nhìn bà làm ai cũng buồn cười.

Cả bọn ngồi ăn com rôm rả, trừ Quốc An. Từ nãy đến giờ để ý nó và Khắc Nhân, cậu phát hiện tình cảm của anh dành cho nó không chỉ đơn thuần là anh trai đối với em gái thông thường, dường như thứ tình cảm đó đã vượt ra khỏi giới hạn huyết thống, chẳng lẽ còn có sự thật gì sao?

- Mon, ăn cái này nè, ngon lắm.

- Mon, ăn nhiều vô nha chưa.

- Mon, món này Mon thích nè.

-.....

Trong suốt bữa ăn, Khắc Nhân lúc nào cũng quan tâm và chăm sóc nó như con nít, anh còn nhẹ nhàng lấy thức ăn dính trên mặt nó xuống, ánh mắt nhìn nó rất âu yếm làm Thanh Ngân có chút ngượng mồm.

- Có anh trai thật là thích hen. Ước gì mình cũng có được người anh như vậy.

- Không có được đâu, anh hai mình là độc nhất vô nhị đó. Nó tự hào.

- Độc nhất vô nhị thì sau này cũng thuộc về người khác thôi, mai một anh ấy đi lấy vợ là hết cưng bà à. Hoàng hùa vào.

Đúng rồi, ngày đó rồi cũng sẽ xảy ra, anh sẽ có gia đình, có con cái, sẽ chia sẻ tình thương của mình cho những người khác nữa, nó đâu thể ích kỷ lúc nào cũng giữ anh bên cạnh được. Thấy nó buồn buồn, anh xoa xoa đầu nó an ủi

- Anh sẽ chẳng lấy vợ đâu, ở vậy nuôi bé Mon suốt đời luôn, vì chẳng ai chịu lấy Mon nên anh phải hi sinh.

Ngân và Hoàng phá lên cười, còn nó chu môi giận dỗi. Thật ra đó không phải là điều anh muốn nói, anh muốn cho nó biết rằng anh sẽ chăm sóc nó suốt đời vì anh sẽ không lấy ai khác ngoài nó. Nhưng những lời này đành chôn giấu trong lòng, vì sợ nói ra ngay cả cơ hội đối diện với nó anh cũng chẳng còn.

Quốc An nhìn thấy tất cả, cậu đủ sâu sắc để hiểu được ánh mắt không chút bình thường của hai anh em họ, nhưng đó là chuyện gia đình nó, tốt hơn hết là cậu không nên can dự vào.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mấy ngày ăn chơi cũng đã qua, tụi nó trở về trường để tiếp tục sự nghiệp học hành. Kết quả không như mong đợi, nó xếp hạng 11 trong lớp nhưng đó

cũng là phần thưởng cho sự nỗ lực không ngừng nghỉ trong mấy tháng vừa qua rồi. Ba nó mừng lắm, cuối cùng con gái ngỗ nghịch của mình cũng có ngày chuyên tâm học tập. Người yêu thì bẹo má nó chọc ghẹo

-Người yêu anh giỏi thế cơ à? Không bị ở lại lớp luôn, ghê thật.

-Chứ nghĩ sao, em vốn giỏi sẵn mà, chỉ là không thích nổi tiếng nên không thèm học thôi. Nó tự tin.

-Trời, bấy lâu nay anh ở cạnh cái hồ bom mà không biết.haha.

-Đúng rồi, tại vì cái hồ bom của anh còn bự hơn của em mà. Nó cũng không vừa.

-Em đó, gì cũng cãi được, sau này cưới về anh từ từ xử em sau. Hấn nhéo mũi nó.

-Vậy thôi không thèm cưới anh đâu, chưa gì hết đã hù dọa rồi.

-Cô đừng có mơ mà thoát khỏi tay tôi nhé.

Cảm giác hạnh phúc ngập tràn, được ngồi cạnh người yêu trong khung cảnh lãng mạn, nghe những lời nói ngọt ngào thế này thì còn mơ ước gì hơn, cảm ơn ba vì đã tạo điều kiện cho nó gặp hấn, để nó biết được cảm giác hạnh phúc trong tình yêu là thế nào.

-Người yêu này, nếu sau này em già cả xấu xí người yêu có còn thương em không? Nó thủ thỉ vào tai hấn chờ đợi.

-Đâu cần chờ đến sau này đâu, anh thấy em bây giờ cũng vừa già vừa xấu xí đó thôi.

Trời ạ, người yêu gì mà chẳng lãng mạn xiu nào hết, lúc nào cũng kéo nó từ trên mây xuống cái ào hết.

-Nói chuyện với anh thật là chán. Nó giận dỗi.

-Vậy có muốn ngọt ngào không?

-Có chứ.

Vừa nói dứt câu nó đã cảm nhận được vị ngọt từ nụ hôn của hấn, tên này đúng là lúc nào cũng có thể lợi dụng hôn được, nhưng mà nó thích như vậy.^^

....

Hấn đưa nó về tới cổng ký túc xá.

-Em về nha, bye người yêu. Nó mở cửa xe bước ra.

Hấn cũng chạy theo nắm tay nó kéo lại.

-Chưa xa đã thấy nhớ rồi, người yêu bé nhỏ ngu ngoan nha.

Rồi hấn hôn lên trán nó tạm biệt, hai đứa quyến luyến cứ làm như mười năm mới gặp lại vậy. Trong lúc nó đang tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào thì cảnh tượng vừa rồi làm Ngân đau đốn, cô bạn thân mà mình chia sẻ tất cả mọi thứ lại tay trong tay tình tứ với người đàn ông mình yêu thương, tại sao lại đối xử với mình như vậy, lẽ ra mình không nên kể cho nó biết, lẽ ra không nên nhờ nó giúp đỡ, lẽ ra ngay từ đầu không nên coi nó là bạn thân...

Cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi đó nhưng không thể, Ngân không điều khiển được đôi chân của mình nữa, cô cứ đứng đó cho đến khi nó phát hiện ra sự hiện diện của cô lúc này. Cả hai cùng nhìn nhau, không ai nói với ai một câu nào, chờ Ngân bình tĩnh nó mới lên tiếng trước.

-Ngân, mình không muốn giấu bạn, cũng vì...

-Vì sao? Vì chúng ta là bạn nên bạn không muốn làm tổn thương mình đúng không? Bạn đúng là rất xấu xa.

Ngân bắt đầu khóc, còn nó thì cảm thấy tội lỗi vô cùng, lẽ ra ngay từ đầu phải nói cho Ngân biết mới đúng.

-Mình xin lỗi, mình không cố ý, đừng giận mình có được không?

-Hai người bắt đầu từ khi nào? Tại sao lúc mình nói chuyện của mình cho bạn nghe bạn một chút cũng không phản ứng, tại sao còn đồng ý tư vấn cho mình, tại sao biết mình thích thầy mà bạn còn nhảy vào chứ?

-Xin lỗi Ngân, mình không biết giải thích chuyện này như thế nào nữa, ngay từ đầu mình cũng không chấp nhận anh ấy vì mình không muốn có lỗi với bạn, nhưng mình không thể không nghe theo trái tim mình.

-Thật nực cười, vậy mà bạn còn khuyên mình đừng có thích thầy, thì ra lúc đó bạn đã thích thầy rồi đúng không?

-Không phải như vậy. Trước đó mình đã gặp thầy vài lần rồi, do hiểu lầm nên mình mới nghĩ thầy như vậy, mình không muốn bạn buồn nên mới phải giấu

như vậy, bạn là người bạn tốt nhất của mình, mình thề là mình chưa bao giờ có ý định tổn thương bạn.

Nó cũng khóc, Ngân vừa là bạn vừa là chị em với nó, nó không muốn mất đi tình bạn đẹp đẽ này, liệu Ngân có hiểu cho nó không?

-Mình cần thời gian để suy nghĩ.

Nói xong Ngân chạy về phòng. Đêm đó, cả Ngân và nó đều khóc, Ngân quý nó vì nó tốt bụng, chân thành, chỉ là quá bất ngờ nên cô không chấp nhận được chuyện họ ở bên nhau thôi. Nhưng chuyện tình cảm đâu thể miễn cưỡng được, là hai người họ yêu nhau, nếu không có nó thì chưa chắc thầy ấy đã thích mình, không thể để thứ tình cảm đơn phương này ảnh hưởng đến tình bạn của hai đứa được. Không thể nào.

-Mon, bạn ngủ chưa?

-Chưa, mình không ngủ được.

-Thật ra thì do lúc này mình quá kích động nên mới vậy, mình không giận chuyện hai người nữa đâu.

Nghe Ngân nói nó vui mừng vô cùng.

-Thật sao? Bạn không giận mình nữa sao?

-Thật. Bạn là bạn tốt của mình, tất nhiên là không giận rồi.

-Vậy tối nay mình qua ngủ chung giường với bạn nha.

-Được thôi, nhưng ngủ không được quây đó nha, nếu không mình đạp bạn rớt xuống giường đó.

Nó ôm chầm gồng qua ngủ chung với Ngân, trong lòng cảm thấy thật nhẹ nhõm, sau này nó và hấn sẽ không cần phải lén lút nữa rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thời gian cứ thế trôi đi, Thanh Ngân cũng không còn buồn về chuyện tình cảm nữa, Quốc An và Hoàng vẫn quan tâm nó như xưa, anh hai thì thường xuyên lên thăm nó hơn, dạo này còn hay dùng những lời lẽ khó hiểu để nói chuyện với nó nữa chứ, nhưng mà tính nó vô tư nên cũng chẳng quan tâm lắm. Nó chỉ thắc mắc không hiểu sao hấn làm cách nào mà Thiện Mỹ bị chuyển trường mà không có chút phản kháng nào. Còn người yêu thì suốt ngày bận rộn với công việc, không còn thời gian gặp nó, cũng không còn nhắn tin ngọt ngào như trước. Vì yêu hấn, nó chấp nhận tất cả, chỉ là do công việc nhiều quá nên người yêu mới như thế thôi, nó tự trấn an mình.

Sinh nhật năm cuối cấp của nó, người yêu không đến được vì bận công tác, chỉ nhờ thư ký chuyển cho nó một bó hoa và một sợi dây chuyền bạch kim thật đẹp. Cát sợi dây chuyền vào hộp, nó thật sự không cần món quà đắt giá, điều nó cần là người yêu có thể bớt chút thời gian để bên cạnh nó trong ngày sinh nhật mà thôi. Nhưng dường như điều ước tưởng chừng đơn giản này lại trở nên vô cùng khó khăn đối với hấn. Đang buồn rười rượi thì nhận được tin nhắn của Quốc An

-*Chuẩn bị đi 10 phút nữa tôi qua đón nha.*

Nó mỉm cười, lần nào tâm trạng không tốt cậu ấy cũng luôn xuất hiện đúng lúc, sau này ai làm người yêu của cậu ấy chắc sẽ rất hạnh phúc.

Đúng giờ Quốc An tới trước cổng ký túc xá, không quên mang theo bó hoa hướng dương thật lớn, loại hoa mà nó rất thích. Cậu đưa nó đến một bãi cỏ rộng lớn.

- Sinh nhật vui vẻ nha Doremon.

Cậu tặng nó bó hoa cùng với sợi dây chuyền thật đẹp, sao lại có món quà giống người yêu thế nhỉ, nhưng cảm giác khi nhận hai món quà này lại rất khác nhau.

-Món quà đẹp quá, mặt dây chuyền còn có hai chữ A nữa nè, tôi rất thích, cảm ơn cậu nhé.

-Đề tôi giúp cậu đeo, nếu chưa được sự đồng ý của tôi thì không được tháo nó xuống biết chưa hả?

-Yes sir.

Rồi cả hai cùng nằm trên cỏ tận hưởng từng đợt gió mát lạnh và cùng ngắm bầu trời xanh bao la.

-Doremon, không ngờ được có lúc hai đứa mình lại thân nhau thế này hen.

-Ừ, nhớ lúc tôi mới tới, cậu ăn hiếp tôi như con ghê vậy đó. Nó mỉm cười nhớ về chuyện lúc trước của nó và Quốc An, mọi chuyện cứ lướt qua đầu hai đứa, thật đẹp, thật sống động.

-Ai biểu cậu ngang bướng quá chi. Ma mới mà còn lão cá nữa mới ghê, nếu gặp người khác không phải tôi là cậu chết chắc rồi.

-Ồ ha, lớp trưởng của chúng ta rất ư là tốt bụng, là thần tượng của biết bao nhiêu cô gái.

-Vậy cậu có nằm trong số đó không?

Nó hơi bất ngờ với câu hỏi đó, ý cậu ấy là sao nhỉ?

-Doremon nè, hôm nay hẹn cậu ra đây là có chuyện muốn nói với cậu.

Nó bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

-Nghe có vẻ nghiêm trọng quá, cậu đừng làm tôi sợ nha Quốc An. Nó nửa đùa nửa thật.

-Cực kỳ nghiêm túc, cậu chuẩn bị tinh thần đi nha, nếu không cậu mà xỉu thì tôi không khiêng nổi đâu 1 tạ mỡ đâu.

-Hâm, nhìn tôi vậy mà 1 tạ à? Chơi với cậu lâu như vậy mới biết mất cậu bị chột đó.

-Không đùa nữa. Quốc An ngồi bật dậy làm nó cũng ngồi theo, tình hình có vẻ hơi bị căng thẳng đây, nó sợ nhất là cái cảm giác hồi hộp này.

-Ê, Quốc An, cậu xem đám mây kia có hình con heo kia, đẹp ghê chưa.

Mém xỉu với con nhỏ này, người ta đang tập trung tinh thần cao độ, phải khó khăn lắm mới lấy đủ dũng khí thế mà bị nó phá hoại bằng một câu nói không thể vô duyên hơn, con nhỏ này không bao giờ nghiêm túc nổi 30s mà.

-Con heo cái đầu cậu, cậu không thể nghiêm túc được hả Doremon? Quốc An vừa nói vừa đánh đầu nó.

-Không, nhìn mặt cậu ai mà nghiêm túc nổi chứ, tôi về đây.

Nói xong nó đứng lên chạy đi thật nhanh, để cậu ta đổi ý lại nín kéo nữa phiên lắm.

-Doremon, cậu đứng lại đó cho tôi.

-Không, ngon thì bắt tôi đi.

Nó lè lưỡi thách thức, Quốc An đứng dậy đuổi theo, hôm nay bằng mọi cách phải nói rõ mọi chuyện với con Doremon này mới được, nhưng tình hình có vẻ không dễ dàng đây.

Nó cầm đầu chạy, còn cậu chạy đằng sau, đến khi gần như bắt được thì con nhỏ hậu đậu đó vấp trúng cục đá, hốt hoảng khi thấy người nó sắp tiếp đất, Quốc An đưa tay kéo lại, thế là cả hai nằm lăn quay xuống đất, nguyên tạ mỡ nằm gọn trên tay cậu. Cú ngã quá đẹp nó thì bình an vô sự, còn Quốc An bất tỉnh nhân sự, nó lay cách nào cũng không dậy làm nó khóc bù lu bù loa.

-Lớp trưởng, cậu tỉnh lại đi có được không? Hu hu, xin cậu đó, mờ mắt ra nhìn bạn Mon xinh đẹp đi mà.hu hu.

Định tiếp tục giả vờ trên nó nhưng nhìn thấy nó khóc ghê quá nên Quốc An cũng phải lên tiếng.

-Cậu làm gì mà khóc như mưa vậy hả? Tôi có chết đâu mà, không khéo lát nữa dịch vụ mai táng đến xếp hàng ở đây để đưa tôi đi cũng không chừng.

-Cậu dám lừa tôi hả? Đồ đáng ghét nhà cậu, hết chuyện hay sao mà đi giỡn mấy cái này hả? Nó lau nước mắt hết lớn.

-Không phải, tại tiếng khóc của cậu kinh khủng quá làm Diêm Vương sợ quá đành trả tôi về dương gian thôi.

-Thần kinh. Không bị sao thì về thôi. Nó đứng lên đi về.

-Á... Ai nói không bị sao, cậu xem tay tôi bị cậu đè gãy rồi nè. Quốc An xuyt xoa cái tay làm nó quay người lại lo lắng.

-Sao thế? Gãy thật à?

-Hình như là vậy, không cử động được. Đau quá.

-Xin lỗi, tôi không cố ý, giờ phải làm sao đây, tôi đỡ cậu ra xe đi bệnh viện nha. Nó khẩn trương, sao lúc nào mình cũng gây họa vậy nè.

-Cậu biết sơ cấp cứu người bị gãy tay không?

-Biết chết liền. Bao nhiêu thứ không hỏi, lại hỏi ngay phần kiến thức nó dốt nhất, sao lại làm khó nó thế chứ.

-Trời ạ, học hành kiểu gì vậy hả? Ngay cả kiến thức căn bản nhất cũng không biết.

Chửi xong thấy mặt nó xụ xuống thương gì đầu đó.

-Đợi tôi xú. Quốc An lấy điện thoại trong túi ra gọi cho ai đó, 5 phút sau thấy có người vội vã chạy tới với đủ loại đồ nghề trên tay, thì ra là bác sĩ riêng của gia đình cậu.

-Bác Tân, xem giùm tay cháu có phải bị gãy không? Cháu không cử động được.

Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ cũng đưa ra kết luận.

-Tay cháu bị gãy rồi, để bác sơ cứu trước rồi ghé bệnh viện bó bột.-Đau quá, có phải bị rất nghiêm trọng phải không bác, chắc cả tháng không được cử động đúng không?

Vừa nói Quốc An vừa đá lông nheo, như hiểu ý bác ấy cũng hòa theo.

-Đừng rồi, sau này mọi hoạt động của cháu sẽ khó khăn đó.

-Doremon, tất cả là tại thân hình đồ sộ của cậu, cậu phải chịu trách nhiệm.

-Ồ, chịu trách nhiệm gì? Tôi đâu có cố ý đâu. Mặt nó ngu ngơ chưa hiểu ý cậu.

-Tại cậu mà tôi bị gãy tay, sau này cậu phải giúp đỡ tôi. Quốc An giả vờ nghiêm mặt.

-Tuồng gì chứ đương nhiên là tôi giúp đỡ cậu rồi, không sao.

Quốc An cười thầm trong bụng, con nhò này cuối cùng cũng trúng kế rồi.

-Good, tay tôi bị đau nên sau này cậu phải chép bài cho tôi.

-Ồ, cậu bị tay trái mà, chép bài bằng tay phải có liên quan gì đâu.

-Tay trái đau tay phải sao làm việc được, còn cãi nữa hả?-Biết rồi, chép bài thì chép bài, đọc không ra ráng chịu. Nó miễn cưỡng đồng ý.

-Còn nữa, sau này hàng ngày cậu phải chạy xe đạp qua nhà chở tôi đi học.

Lần này không thể chấp nhận được nữa, tên này được voi đòi hai bà trung đây mà.

-Cậu bị đau tay chứ có phải đau chân đau, với lại chẳng phải nhà cậu có tài xế đưa đón sao? Đừng có hành hạ người khác chứ.

-À ha, hại người ta ra nông nổi này giờ chối bỏ trách nhiệm, bạn bè gì mà thấy bạn bị thương lại bỏ rơi như vậy. Uống công tôi xem cậu là bạn, mình chấm dứt ở đây đi. Quốc An chuyển sang dùng khổ nhục kế, con nhò này rất trọng nghĩa khí, dùng chiêu này thế nào nó cũng mắc bẫy cho xem.

-Được rồi, nhưng tôi không có xe. Quốc An giúp đỡ mình nhiều như vậy, giờ có cơ hội giúp lại cũng tốt, với lại cũng là lỗi của mình mà, cũng không có gì to tát, chờ vài ngày chờ tay cậu ta lành là khỏe thôi.

-Yên tâm, tối nay xe đạp sẽ được mang qua ký túc xá cho cậu. Giờ về thôi.

Nó dìu Quốc An ra xe với bộ mặt bí xị, còn cậu ta thì khoái chí, bị gãy tay mà được nó chăm sóc thì đau một xú cũng đáng, hôm nay coi như mất cái này mà được cái kia vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Sáng, nó chuẩn bị đi học thật sớm làm Ngân bất ngờ

-Mon, sao bạn đi học sớm thế?

-Minh có cục nợ phải lo nữa, từ giờ chắc không đi học với bạn được rồi.

Nói rồi nó xách balo lên chạy đi để lại Ngân với một dấu chấm hỏi to đùng trên đầu, gì mà cục nợ ở đây, càng ngày càng không hiểu nhỏ bạn này nữa rồi.

Phải mất 15 phút chạy vòng vòng mới tìm được nhà, tên Quốc An đã đứng đợi ngoài cổng từ bao giờ, thấy nó cậu đưa tay lên xem đồng hồ.

-Rất đúng giờ, đáng khen.

-Điền với cậu mất thôi, ước gì có cái ao cá sấu ở đây tôi quăng cậu xuống đó cho rồi. Lên xe. Nó nói với cái mặt không thể bức bối hơn được nữa.

-Giúp đỡ người khác mà cái mặt một đồng thể kia thì không cần đâu, cậu đi đi. Quốc An giả vờ giận dỗi bỏ đi bộ một mình.

-Ê nè, tôi đùa đó, cười là được chứ gì. Nó cố gắng cười thật tươi, tên này đúng là khó chiều mà.

Nhìn cười quay lại thấy cái bộ mặt gượng gạo của nó hài không chịu được, nhưng đã diễn thì phải diễn cho sâu, cậu giả bộ gật gù.

-Tạm chấp nhận, đi không thôi trễ giờ.

Nó vừa gồng lưng đạp xe vừa lăm bằm chửi rủa, cái tên lớp trưởng chết toi, đã chở đi rồi còn đòi hỏi lăm điều, xem như tôi làm việc thiện vài ngày vậy.

-Đạp nhanh một chút coi, chạy như rùa vậy khi nào mới đến trường? Quốc An ngồi sau trêu chọc.

-Cậu đi mà đạp, thấy con kiến chở con voi mà không thương à? Đang mệt mà tên kia còn không chịu yên thân mới điên chứ.

-Sai rồi, phải là con heo chở con voi mới đúng.haha..

-Cậu có muốn bị gãy cái tay còn lại không hả? Tôi bắt đầu điên rồi đó.

Nó nóng rồi, tốt hơn hết là im lặng, chứ nó mà điên thật chắc chết.

Nó đeo cậu tới trường mồ hôi nhễ nhại, người mệt lả. Tình hình này diễn ra trong một tháng bảo đảm nó sẽ có được vòng eo lý tưởng mà không cần tập thể dục.

Quốc An lấy trong balo đưa nó một cái sandwich và một hộp sữa.

-Ăn đi rồi có sức chiều chở tôi về, không thôi mạng tiếng bóc lột lao động nữa.

Lớp trưởng vẫn luôn là người chu đáo nhất, trước giờ vẫn vậy, cảm thức ăn trên tay mà trong lòng nó ảm áp lạ thường, sao lại xuất hiện thứ cảm giác này chứ, đừng nói mảy động lòng với cậu ấy nha Mon, không được đâu, tỉnh lại đi Mon ơi.

-Ăn không lo ăn mà lăm bằm cái gì vậy hả con nhỏ kia?

Tiếng hét của Quốc An làm đầu óc nó tỉnh táo trở lại, thầm cảm ơn cậu ấy đưa kéo nó thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn kia.

-Ăn chứ, cảm ơn nha lớp trưởng tàn tật.

-Nhờ ai mà tôi tàn tật hả? Tôi chưa thấy ai mà xui xẻo như cậu.

-Ừ, xui xẻo vậy đó, né né tôi ra đi. Nó giận dỗi, hết Hoàng rồi tới Quốc An cứ nói nó xui xẻo trong khi nó rất ư là bình thường, nếu không nói là may mắn đó chứ.

-Giận hả? Tôi giận thôi mà. Quốc An khều tay nó.

-Đừng có mà đụng tôi coi chừng lấy xui đó. Nó gạt tay cậu ra đi thẳng.

-Tôi thích xui mà, cậu lấy cho tôi một ít được không.

- Thần kinh à?

-Ừ, hình như bị gãy tay nó ảnh hưởng đến dây thần kinh trung ương hay sao á, chắc đó là lý do tôi hay ăn nói lung tung, cậu đừng giận nha Doremon.

Cái mặt hài như vậy ai mà giận cho được, sao mà mình dễ dàng nhân từ với cậu ấy vậy không biết.

-Được rồi, vừa thở vừa le lưỡi chị xem. Nó vỗ vỗ vào đầu cậu.

-Ê nhỏ kia cậu xem tôi là gì hả? Tin tôi bẻ hết răng cậu không hả?

Quốc An tức giận rượt nó vô tới lớp, vừa thở hỏn hển nó vừa nói

-Biết vậy lúc đó tôi đề cho chân cậu gãy thì an toàn hơn.

-Chân tôi mà gãy thì cậu có mà hầu hạ tôi suốt đời, ở đó mà lâu bầu.

Hoàng với Ngân ở đâu chạy vào đúng lúc hai đứa đang tranh cãi.

-Ồ, lớp trưởng tay cậu bị sao thế? Hôm qua còn rất lành lặn mà. Ngân thắc mắc.

-Cậu muốn biết thì hỏi Doremon kia. Quốc An hất mặt về phía nó.

Nhìn ánh mắt đầy tò mò của hai đứa kia, nó đành nói thật.

-Do tôi bất cẩn nên.

-À, anh hùng cứu mỹ nhân đúng không? Ghê thật. Hoàng xen vào.

-Vậy cái của nợ bạn nói là lớp trưởng hả?

-Ê cậu nói ai là cục nợ hả Doremon?

Nhìn thấy bộ mặt tức tối của lớp trưởng, Hoàng với Ngân vội trở về chỗ ngồi cho an toàn, còn nó thì tiếp tục léo mép.

-Đâu có đâu, chắc Ngân nghe nhầm đó, tôi nói là cục vàng chứ đâu có nói cục nợ đâu.

-Cậu giỏi lắm, lần sau mà còn nói xấu sau lưng tôi thì có mơ mà yên ổn. Quốc An hù dọa.

-Biết rồi, đồ già khó tính, tôi về chỗ học hành đây.

-Khoan đã.

-Gi?

-Lấy vở xuống chép bài cho tôi, báo trước tôi mà đọc không ra thì có mà chép lại.

-Biết rồi.

Nó hần học đi về chỗ, còn Quốc An thì mỉm cười khoái chí, gì chứ bóc lột được nó là vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Giờ ăn cơm trưa, nó hí hục chen lấn lấy hai phần cơm mang tới.

-Sao không ăn đi? Nhìn Quốc An chỉ ngồi nhìn nó ăn mà không thèm đụng tay đến đĩa, nó thắc mắc.

-Tay như thế này sao mà ăn. Cậu đưa cái tay bó bột của mình lên.-Chứ tay còn lại để làm gì? Nó bắt đầu nổi con thẹn nộ.

- Tay này đau ảnh hưởng đến tay kia, chuyện đơn giản mà cũng không biết. - Ở đâu ra cái lý thuyết vô lý vậy hả? Nói đi, cậu muốn gì. Nó sắp mất hết kiên nhẫn với cái tên lớp trưởng quái dị này rồi.

- Đút tôi ăn.

Trời ạ, cái thể loại người gì mà kỳ cục thế không biết, cái gì cũng có giới hạn của nó chứ.

- Cậu muốn hai đứa mình nổi tiếng toàn trường hả? Nó kiểm lý do chống chế.

- Không quan tâm, cậu không đút thì tôi nhịn. Quốc An vẫn không thay đổi sắc mặt.

- Vậy cậu nhịn luôn đi.

Thế là nó ngồi ăn, còn Quốc An chống cằm nhìn, ăn mất cả ngon với tên này, nhìn chăm chăm vậy sao mà người ta ăn được chứ. Bực bội, nó đứng lên vào lớp, cậu cũng đứng lên vào theo.

Buổi chiều tan học, đợi mọi người trong lớp đứng lên về hết nó với Quốc An mới đi ra, mắt công bọn họ nhìn thấy rồi nói này nói nọ nửa phiên lắm. Nó đi trước, cậu đi sau, sao hôm nay cậu ấy hiền thế nhỉ, chắc sắp có mưa to gió lớn đây.

Nó dừng lại đợi, sao nhìn cậu ta tái tái vậy nhỉ, nó quan tâm

- Ê, cậu ốm à, sao mồ hôi đầy trán thế kia.

- Không sao. Quốc An dùng mặt lạnh nói chuyện với nó.

Rồi như không chịu được nữa, cậu dừng lại dựa vào tường, khuôn mặt hơi biến sắc.

- Đau ở chỗ nào vậy hả? Nói tôi nghe nhanh. Nó lo lắng hét lên.

- Chỉ là đau dạ dày thôi, có cần phải hét to vậy không hả?

- Đau dạ dày sao không nói tôi biết hả? Đã vậy còn không chịu ăn trưa. Lý cũng có mức độ thôi chứ. Nó giận dữ.

- Cậu không giúp sao tôi ăn? Đợi đến khi cái tay lạnh chặc phải nhập viện vì cái bao tử quá.

- Ngày mai tôi đút ăn, đến bực bội với cậu, ngay cả bản thân mình lo cũng không xong. Đi được không tôi dìu.

- Không, cậu dìu tôi đi.

- Ngốc xít.

Nó dìu Quốc An ra cổng rồi vào lấy xe chở cậu về, trong lòng vừa giận vừa lo lắng cho cậu, còn Quốc An thì đầy hứng khởi, thì ra nó lại quan tâm cậu nhiều như vậy.

.....

Thế là hàng ngày nó đến đón Quốc An đi học, chép bài, giúp cậu ta làm việc vặt y chang osin chính hiệu, riết rồi cả trường đều tung tin đồn nó với Quốc An đang yêu nhau. Một mối với những kiểu tin đồn thế này, nó chẳng thèm quan tâm dù gì tụi nó cũng sắp tốt nghiệp, với lại đợi tay cậu ấy lạnh thì cũng sẽ chấm dứt tình trạng này thôi.

Hôm đó, đến ngày chị Cả ghé thăm, cái ngày mà nó sợ hãi nhất trong tháng, mà không riêng gì nó hầu hết chị em phụ nữ đều sợ. Nó nhớ lúc trước đi học có lần đau bụng quá chịu không nổi nó xiu luôn tại lớp, từ đó cứ đến ngày là nó chuẩn bị thuốc trước, anh hai nói uống thuốc thường xuyên không tốt nên luôn chuẩn bị sẵn túi nước ấm, tới khi nó đau là anh giúp nó chườm cho dễ chịu. Mặc dù uống thuốc rồi nhưng nó không dám vận động mạnh, phòng bệnh hơn chữa bệnh mà. Nó gọi điện cho Quốc An là không qua được, tên đó bắt đầu la lối, hỏi tới hỏi lui, nó thì không thể nói sự thật được, đành lết xác chạy qua nhà cậu.

- Hôm nay định trốn đi đâu mà không chịu chờ tôi hả? Ngồi sau xe nó, Quốc An hỏi.

- Cuối cùng cũng qua rồi còn gì. Nó giận dữ.

- Tôi mà không uy hiếp cậu chịu qua chặc. Nói mau đi, sao thế?

Quốc An cứ gặng hỏi, nó thì không biết trả lời sao cho cậu ta hiểu, mấy chuyện con gái thật khó nói chết được.

- Chuyện con gái, biết chưa hả?

- Chuyện con gái thì liên quan gì đến chuyện này hả?

-Không biết thì thôi, cảm cậu hỏi nữa. Nhiều chuyện.

Nó dữ quá nên Quốc An cũng im thin thít luôn, không cho hỏi thì thôi, tôi đây cũng chẳng cần tìm hiểu.

Đi được một đoạn, một quá chạy không nổi nữa nó dừng xe lại bên vỉa hè.

-Tôi đi hết nổi rồi, cậu tự xử đi.

-Sao thế?

-Mệt. Bây giờ cậu có chém có giết thì tôi cũng không chờ được nữa đâu.

Hai chân rã rồi nó ngồi xuống bên đường, làm con gái đúng là khổ với cái ngày này mà.

-Sao lại mệt? Quốc An kiên nhẫn.

-Chuyện hàng tháng của con gái đó biết không hả? Cái đồ ngốc này, người ta đã ngại rồi mà cứ muốn biết, quê chết đi được.

Sau vài giây suy nghĩ, cuối cùng cậu ấy cũng hiểu, hèn gì cái mặt nó cứ như đưa đám sáng giờ.

-Biết rồi, chu kỳ kinh nguyệt chứ gì.

-Sao cậu không biết ngại là gì hả? Con trai gì đâu mà nói không xịu ngại ngừng gì vậy trời.

-Có gì đâu mà ngại, đâu phải chưa từng học qua đâu. Con gái trong những ngày này thường có dấu hiệu đau bụng, đau lưng, mệt mỏi, tâm trạng bất ổn, sáng nắng chiều mưa đúng không?

-Cậu có vẻ rành hơn cả con gái nhỉ?

-Tất nhiên, phải tìm hiểu để sau này còn giúp đỡ bà xã chứ. Sao không nói sớm tôi biết? Nhìn cái mặt nhăn nhó của nó mà thấy tội.

-Trời, chuyện này nói ra có vẻ vang gì đâu mà nói, ngại chết được.

-Ngốc xít, lần sau không cần phải ngại mấy chuyện này với tôi. Lên xe tôi chờ. Quốc An ra hiệu cho nó ra sau xe ngồi, còn cậu ngồi đằng trước chờ.

-Được không đó? Thôi bắt taxi đi cho an toàn, tôi còn yêu đời lắm chưa muốn chết sớm với cậu đâu. Nó nghi ngờ.

-Lắm lời, leo lên.

Nó run run bước lên xe, miệng thầm đọc kinh cầu nguyện loạn cả lên. Nhưng bất ngờ là Quốc An chạy một tay cực kỳ điêu luyện, ngồi sau lưng cậu ấy có thể cảm thấy an toàn mà không thể cảm nhận ở một người khác.

-Cậu chạy xe như vậy thì hôm sau tôi không cần đến chờ rồi hen.

-Đừng có mơ, tất cả sức lực tôi dồn vào hôm nay, ngày mai không còn sức để chạy đâu.

-Đáng ghét.

-Ai cần thương.

-Ai thương đâu cần.

-Ai cần đâu thương.

-.....

Hai đứa cứ như con nít cãi nhau chí chóe cãi nhau suốt ngày, nhưng ẩn sâu bên trong là sự quan tâm dành cho nhau mà không ai hiểu hết được.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Hôm nay kết thúc công việc sớm, cũng đã hai tuần rồi không gặp nó, hẳn tranh thủ ghé qua trường cho nó một sự bất ngờ. Trong đầu tự tưởng tượng cảnh nó vui mừng mà chạy đến ôm chặt mình làm hẳn mỉm cười khoái chí.

Đứng chờ một mình ngoài cổng, cuộc nói chuyện của những nữ sinh khác làm hẳn chú ý.

- Ê hình như nhỏ Thiên Anh A3 quen với hotboy trường mình đúng không cậu?

- Trời, giờ cậu mới biết à? Trường mình ai chả biết, Quốc An quá chừng người thích, cuối cùng lại yêu nó. Buồn.

- Hai người họ quen lâu chưa?

- Không biết, nhưng mà cũng thân lắm rồi, ngày nào cũng chờ nhau đi học chung, dính nhau như sam, còn đút nhau cơm trưa nữa kìa...

- ...

Hắn cảm thấy có chút tức tối, không biết nó với Quốc An có thật như vậy không, chắc là không rồi, người yêu mình đâu phải là người như vậy. Nhưng không có lửa làm sao có khói, biết đâu thằng nhóc kia theo đuổi dữ dội quá nên nó đồng ý luôn thì sao. Lòng như lửa đốt, chỉ muốn nó nhanh chóng ra để hỏi rõ mọi chuyện, chờ thêm nữa chắc đầu hẳn bốc khói luôn quá.

Ở trong trường, nó không hề hay biết sự có mặt của hẳn ngoài kia nên hai đứa nó cứ tự nhiên vui đùa như thường ngày.

- Hôm nay tôi có gọi tài xế chở tụi mình rồi, không cần đi xe đạp đâu.

Quốc An nói làm nó mừng hết lớn, học cả ngày giờ chỉ muốn về nhà nằm dài trên chiếc giường thân yêu nghỉ ngơi mà thôi.

- Cậu đúng là hiểu ý tôi.

- Mặt cậu tái mét à, đi được không đề tôi đỡ.

- Không cần, đến ngày này thì chẳng ai hồng hào nổi đâu. Bình thường.

- Thật không đó, thôi để tôi công cho chắc.

- Đã nói không cần rồi mà.

- Vậy thôi để tôi đỡ cậu, lỡ xỉu thì sao. Quốc An gác tay lên vai nó trêu chọc.

- Cậu xỉu thì có, xàm quá, bỏ tay xuống nhanh lên coi.

- Đừng có ngại, để tôi giúp cậu.

Hai đứa vừa đi vừa đùa giỡn, tay Quốc An vẫn nắm nguyên trên vai nó. Hẳn vừa nhìn thấy đã điên tiết, bao nhiêu máu ghen trong người chạy hết lên não làm cái mặt hẳn y chang cái mặt trận.

- Hai người làm cái gì vậy hả?

Câu hỏi của hẳn làm nó giật mình, sao hẳn lại xuất hiện giờ này chứ, không biết nhìn thấy hai đứa nó vậy có hiểu làm không nữa. Quốc An thì chưa hiểu chuyện gì xảy ra lắm, nhưng nhìn thái độ của hai người họ cậu cũng đoán được phần nào.

Hắn kéo nó vào người mình như khẳng định chủ quyền, nhìn Quốc An với ánh mắt đầy thách thức, rồi quay sang nó âu yếm.

- Người yêu làm gì trong đó lâu thế?

- Em ...

Nó thoáng bối rối, tự nhiên lại gặp trong tình huống này có chút ngại ngùng, dù gì hẳn cũng từng là thầy chủ nhiệm của tụi nó mà.

- Minh về thôi, Quốc An tôi về trước nha.

Nói xong nó lúi húi đi, để hẳn ở lại mất công ghen bóng ghen gió rồi sinh chuyện nữa.

- Từ từ em, lâu lâu mới có cơ hội gặp lại học trò mình mà. Quốc An, giới thiệu với em đây là người yêu của tôi.

Quốc An dường như không đứng vững được nữa, cậu cố hết sức bình tĩnh để đối diện với hai người họ.

-Chúc mừng hai người.

Nói xong cậu vội vã bỏ đi, cậu sợ mình sẽ không chịu đựng nổi trước cảnh tượng này. Cậu đã từng hi vọng vào tương lai của hai đứa, từng mong chờ sự đáp trả từ tình yêu của nó, những tưởng những ngày tháng vui vẻ bên nhau đủ để giữ nó bên cạnh, nhưng cậu đã sai, là cậu quá ảo tưởng, quá yêu nó nên mới phải đau khổ như bây giờ. Phải làm sao để có thể xóa bỏ nó ra khỏi trái tim đây khi nó đã in sâu không thể nào quên được?

....

Ngồi trong xe, hắn vẫn còn bức bối chuyện của nó với cậu học trò kia, muốn quay sang hỏi nó tất cả mọi chuyện, nhưng phải cố kiềm chế, hỏi trong tâm trạng này hắn sợ mình kiềm chế không nổi rồi gây chuyện với nó nữa. Còn nó vừa khó chịu trong người, vừa không vui về chuyện lúc nãy nên mặt mũi một đồng, không ai nói chuyện với ai.

Hắn lái xe tới bờ sông, từng cơn gió mát lạnh thấm vào người làm tinh thần cũng thoải mái hơn. Hắn nhìn sang nó với giọng đều đều không cảm xúc.

-Có muốn giải thích gì không?

-Chuyện gì? Nó biết hắn hỏi gì, nhưng không có tâm trạng để trả lời.

-Em với cậu ấy, có phải hai người chờ nhau đi học chung, còn tình tứ đến độ đút cho nhau ăn đến nỗi cả trường ai cũng nói rằng hai người đang yêu nhau?

Hắn trút tất cả bức xúc trong lòng ra, hi vọng sẽ nhận được câu trả lời rằng đó chỉ là tin đồn nhảm nhí từ phía nó, nhưng thất vọng, nó không muốn giải thích, cũng chẳng còn sức để thanh minh này nọ. Nó không biết sao hắn có thể biết được những chuyện này, điều nó mong muốn bây giờ là hắn sẽ tin tưởng vào nó như nó đã từng tin hắn như vậy.

-Cho dù em có nhớ anh muốn gặp anh như thế nào anh cũng không đến, nhưng lại đến chỉ vì chuyện này thôi sao?

-Em nói đi, rốt cuộc chuyện này là sao?

-Em với cậu ấy chỉ là bạn thân, tụi em đi học chung cũng vì có lý do chính đáng, anh đừng có ghen tuông vô lý vậy nữa. Nó thật sự rất mệt mỏi, có lẽ vì chênh lệch tuổi tác nên suy nghĩ cũng khác nhau, hắn thì lúc nào cũng công việc, có thể cả tháng hai người không gặp được nhau trong khi chỉ ở cách nhau có vài km. Nó yêu hắn nên chưa bao giờ nghi ngờ về tình cảm của hắn, còn hắn thì sao, chỉ mới nghe người ta nói vài câu đã nhảy dựng lên không cần biết nguyên nhân là gì.

-Anh ghen tuông vô lý, em có biết cảm giác nhìn người yêu mình tay trong tay tình tứ với một người con trai khác là như thế nào không hả? Hắn bắt đầu không kiềm chế được cảm xúc của mình.

-Thế anh có biết cảm giác cả tháng mòn mỏi chờ đợi chỉ để gặp người yêu mình trong vài phút ngắn ngủi như thế nào không?

-Cho dù có vậy em cũng không thể tìm một người khác thay thế như vậy.

-Em chỉ xem Quốc An là bạn, chưa hề có ý định thay thế anh.

-Nhưng cậu ta có xem em là bạn không? Em có biết là cậu ấy thương em như thế nào không? Những việc cậu ta làm em có biết hết không?

-.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nó đơ người, sự quan tâm của Quốc An dành cho nó xuất phát từ tình yêu sao? Nó biết những điều cậu làm cho nó, từng chút một, từ việc nhỏ nhất cho đến những việc lớn lao. Nhờ có cậu nó thấy mình trở nên hoàn thiện hơn. Nhưng cái đầu ngốc nghếch của nó không nhận ra cậu yêu nó, hay đơn giản là vì bản thân không chịu thừa nhận, vì ích kỷ, nó sợ mất đi tình bạn quý giá này. Những lời nói của hắn đánh động vào nó, để nó nhìn thấy hậu quả từ sự ngu ngốc của mình đã làm cậu ấy đau khổ, nó trách bản thân mình, mọi chuyện cũng từ nó mà ra, nhưng bây giờ lời xin lỗi còn có ích lợi gì nữa, nó đứng là con nhỏ xấu xa nhất trên đời. Nó ôm mặt khóc, khóc vì mình làm tổn thương người khác, khóc vì làm hắn hiểu lầm và vì cả bản thân mình.

Không đành lòng nhìn người yêu khóc, thật dịu dàng hắn ôm nó dỗ dành.

-Anh xin lỗi, là anh sai rồi. Lẽ ra anh không nên nổi nóng với em, mình hòa nhé.

Lúc nào anh cũng là người nói lời xin lỗi khi nó giận dỗi mặc dù có những lúc nó giận hờn vô cớ. Nó biết lần này nó cũng là người có lỗi, chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi.

- Lần sau anh sẽ không hiểu lầm em nữa. Anh hứa luôn đó, người yêu đừng giận anh nữa nha.

- Em

- Nếu mà người yêu không tha lỗi, anh sẽ cắn lưỡi tự tử tại đây luôn cho coi.

Nó bật cười, thế là hòa. Người yêu lúc nào cũng thế, luôn có cách để khiến nó cười. Nó ôm người yêu thủ thi

- Em xin lỗi người yêu nha, lần sau sẽ không để người yêu hiểu lầm nữa đâu.

- Ngoan. Thương người yêu nhất. Hấn bẹo má nó cưng chiều.

- Ồ, mà sao anh nghĩ Quốc An có tình cảm với em thế?

- Anh đề trước em mà, cho nên đầu óc cũng thông minh hơn em chứ.

- Nhìn mặt anh khờ khờ vậy mà cũng thông minh phết đó nhì. hi hi.

- Khờ cái đầu nhà cô, đi về. Hấn kéo nó đứng lên.

- Anh bế em đi. Nó nhõng nhẽo.

- Không đi được thì ngồi ở đó một mình, coi chừng ông kẹ đó. Anh về đây.

- Trời ạ, có người yêu cũng như không. Người ta mệt nhờ có một xú mà cũng không chịu làm, sau này có cưới chắc đêm động phòng cũng chẳng bế mình đâu, nhiều khi còn ngược lại nữa chứ.

Nó ngồi lẩm bẩm than thở một mình làm hấn phải thay đổi ý định, quay lại bế nó cho chắc, người yêu ơi là người yêu ơi, em như thế này làm sao anh điều khiển nổi bản thân mình nữa đây.

Nó được hấn bế thì sướng ron người, người yêu mình là tuyệt vời nhất.

- Người yêu, em có nặng không? Nó lại tiếp tục câu hỏi cũ.

- Không. . .

- Vậy được rồi, cảm anh nói phần còn lại. Rút kinh nghiệm lần trước, nó đưa tay bịt miệng hấn trước cho an toàn.

- Người yêu anh có kinh nghiệm rồi hen, cũng thông minh phết đấy nhì.

- Không những có kinh nghiệm mà hôm nay em còn có k. Ấy chết, cần không kịp cái miệng, ăn nói lung tung suýt nữa là tiêu rồi.

- Hèn gì. . . Hấn cười nửa miệng đều ới là đều làm nó đề phòng.

- Hèn gì sao?

- Ban ngày mà sao trắng gì ở đây, về thôi.

- Anh đúng là đáng ghét mà.

Ngồi trong xe nó ngủ ngon lành, hấn đưa tay vuốt mấy sợi tóc lất phất trước mặt nó, người yêu anh đúng là rất dễ thương, xin lỗi anh đã không nghĩ đến cảm giác của em, anh hứa sau này sẽ cố gắng sắp xếp công việc để về với em nhiều hơn.

Hấn đưa nó về căn hộ chung cư riêng của mình, nó cựa mình thức giấc.

- Mình đi đâu vậy người yêu?

- Nhà anh. Ngồi im anh bế vào.

Nó thích thú rúc mình trong lồng ngực của hấn, thật ấm áp.

- Anh ở đây một mình à?

- Ủ, như vậy mới được tự do làm điều mình thích với người yêu chứ.

Mặt hấn gian thối rồi, sao người yêu lại có cái mặt gian trời phú thể nhỉ.

-Em đi tắm đi cho mát.

-Đồ đâu mà thay, thôi khỏi đề xúu về em tắm cũng được.

-Lấy áo anh mà mặc, em lùn thế này mặc thành cái đầm rồi. Hấn chằm chọc.

-Thôi, mặc nhìn ghê lắm, không chơi.

-Chê áo anh thì mặc áo ba anh cũng đẹp nè, chịu không?

-Hăm

-Nhiều chuyện quá, đi tắm đi, anh lấy cho, bao kín, được chưa?

Hơi do dự nhưng người nóng nảy khó chịu quá nên nó cũng miễn cưỡng đi tắm. Công nhận được ngâm mình trong nước mát gì đâu đó. Nhìn lên chai sữa tắm ở trên kia mà bực bội, đúng là nhà của người cao có khác, để trên cao kia ai mà lấy được cơ chứ. Nó cố nhón người lên, ráng xúu nữa, sắp lấy được rồi. Vừa chạm vào chai sữa tắm thì cái chân cũng không còn độ bám trên sàn nữa, thế là nguyên cái mông nó tiếp đất đau ê ầm. Đang chuẩn bị bấp nức, tiếng hét của nó làm hấn hoảng hốt chạy vào. Hấn đập cửa dòn đập-Người yêu có bị sao không hả?

-Không sao, hix..cái mông của em. Nó rên rì.

-Ra anh xem.

-Em không đứng lên được.

-Mở cửa cho anh.

-Không được, em đang tắm mà.

Nó nói mặc nó, còn hấn lấy chìa khóa mở cửa xông vào, thấy nó ngồi một đống dưới sàn nhà, hấn lấy khăn quấn quanh người nó rồi đặt lên giường. Nó thì què kinh khủng, không dám ngước mặt lên nhìn hấn, cái body gìn giữ mười mấy năm của mình, hic.

-Sao mỗi lần thả em ra là có chuyện vậy hả? Bị sao đưa anh xem.

-Không phải tại đồ anh để cao quá sao, làm em với hết sức nên mới ra nông nổi này nè, chắc cái mông sung chủ vù rồi.hic.

Nghe xong hấn bật cười ha hả làm nó què quá chui tọt vào chần.

-Lùn mà không biết thân biết phận, sao không gọi anh?

-Hăm à, đang tắm mà kêu anh, em có biến thái vậy đâu. Ra ngoài cho em thay đồ nhanh lên coi. Nó đẩy hấn càng nhanh càng tốt, chứ để thêm chặc hậu họa khôn lường.

-Em cứ thay đi, dù gì toàn thân chỗ mập chỗ ốm chỗ cao chỗ thấp chỗ lồi chỗ lõm chỗ to chỗ nhỏ anh đều xem qua hết rồi, có gì đâu mà ngại.

Cái ánh mắt gian tà của hấn làm nó xấu hổ đến đỏ cả mặt, nó tức tối ném cho hấn cái gối.

-Biến thái. Anh có ra nhanh không thì bảo?

Tiếng hét với 100% công lực làm hấn phăng ngay lập tức, tên này lúc nào cũng rượu mồi không uống mà muốn uống rượu phạt hết. Bực bội.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Thay xong cái áo rộng phồng phình, nó nằm dài xuống chiếc giường rộng lớn. Ngày đầu tiên trong mấy ngày của chị Cả lúc nào cũng khổ sở nhất, nó ngồi dậy uống thêm một viên thuốc cho an toàn.

Vừa bỏ thuốc vào miệng hần cũng vừa mở cửa bước vào.

-Em uống thuốc gì thế?

-Thuốc ngừa thai.

Từ ngày yêu hần, nó thấy mình bộc phát nhiều tính xấu dễ sợ. Nghe nó nói, hần lập tức thay đổi sắc mặt, tiến tới áp sát vào mặt nó.

-Không ngờ người yêu anh chu đáo quá, có sự chuẩn bị trước, duyệt.

-Chuẩn bị gì? Em nói giỡn á. Nó hơi rùng mình trước cái nụ cười nửa miệng của hần.

-Không có gì phải ngại, bây giờ mình bắt đầu luôn nhé.

-Bắt đầu gì, anh đừng có mà làm liều nha.

-Là do em chủ động uống thuốc trước nha, chẳng phải đây là điều em mong muốn sao? Yên tâm, anh sẽ không làm người yêu thất vọng đâu.

Cái mặt hần nham hiểm thôi rồi, đúng là cái miệng hại cái thân mà, lần sau trước mặt hần phải uốn lưỡi bảy lần mới dám nói quá.

-Em chỉ nói đùa thôi mà, tha cho em đi người yêu.

Nó chuyển qua chế độ van xin làm hần cười sặc sụa.

-Thân hình em chán ngắt chẳng có gì quyến rũ nên cứ yên tâm đi, anh chẳng có ý định đó đâu.haha.

-Đồ đáng ghét nhà anh, làm người ta hết hồn.

-Cho chừa cái tật nói năng lung tung, nói anh nghe thuốc gì vậy hả?

-À... Vitamin đó mà.

-Xạo ke.

-Thật.

-Thôi đi bà nhỏ, em đang nói chuyện trên cung trăng hả? Em không nói thì anh nói đó nha.

-Ngon nói đi.

-Thuốc hàng tháng của con gái bọn em chứ gì?

-Ồ, sao cái gì người yêu cũng biết hay vậy?

-Anh đề trước em mà. Lần sau cứ nói với anh, đừng có ngại gì hết nha chưa.

-Người yêu em thật tốt. Nó choàng tay ôm lấy hần.

-Có mệt không? Mệt thì nằm nghỉ đi, anh nấu ăn xong gọi dậy ăn cơm.

-Không mệt xiu nào hết, để em phụ người yêu nha.

-Em mà phụ cái gì, chỉ phá là giỏi.

-Vậy em sẽ ngồi nhìn cổ vũ tinh thần cho anh, được chưa?

-Ừm.

Hần nấu ăn, còn nó ngồi nhìn. Sao hần là con trai mà có thể đảm đang vậy nhỉ, chẳng bù cho mình, con gái mà chẳng biết gì đến bếp núc, kiểu này phải tranh thủ đi học mới được, không thì xấu mặt chết..

Mới ngồi được vài phút nó đã thấy chán, chắc nó không hợp với khu vực bếp núc. Nó lết ra phòng khách xem ti vi nhưng chỉ được vài phút là ngáy o o rồi. Hần nhìn khuôn mặt của nó khẽ mỉm cười “vậy mà nói không mệt hả nhóc con, em cứ đáng yêu như vậy làm sao anh nở trả em về ký túc xá đây”.

Mỉm cười trở về với công việc của mình, hần cố gắng chuẩn bị thật nhiều món ngon cho nó. Xong xuôi đâu đó, hần đánh thức nó dậy.

-Người yêu, dậy ăn cơm nào.

-Em không ăn đâu, buồn ngủ lắm. Nó bây giờ chỉ muốn ngủ thôi, đang ngon giấc cơ mà.

-Em mà không dậy là anh hôn đó nhé.

Nghe hán hù dọa nó mở mắt liền, gì chứ mấy cái này hán nói là làm, người yêu nó giỏi mấy cái khoản này lắm. Nó mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, cái mặt ngu không thể tả.

-Có người yêu gì mà khổ vậy trời, ngủ cũng không cho nữa.hic.

-Em cứ ngủ phần em, còn anh hôn phần anh, có liên quan gì đến nhau đâu.

-Anh đúng là biến thái

-Anh biến thái cỡ nào cũng không có tự xử bằng cách đi uống thuốc ngừa thai.haha.

-Đáng ghét, không chọc em anh chịu không nổi hả?

-Đúng rồi, càng ngày thấy em càng thông minh đó. Đi ăn cơm thôi.

Nó hậm hực đi theo hán vào ăn cơm, lần nào nói chuyện với hán xong là y như rằng nó cũng bị sỉ nhục, chờ đó, có ngày em sẽ lật ngược thế cờ cho biết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Hán đưa nó về ký túc xá, chia tay các kiểu xong thì đường ai nấy về. Quốc An đã đứng đợi ở đó từ bao giờ, mặt cậu buồn rười rượi, khuôn mặt hốc hác thấy rõ không còn nét vui tươi như mọi ngày, nhìn cậu như vậy nó càng áy náy.

-Hai người như thế này bao lâu rồi? Giọng Quốc An đều đều không cảm xúc.

-Một năm rưỡi rồi. Nó không dám ngẩng mặt lên nhìn cậu.

-Vậy.....tôi còn có cơ hội không?

Nó không biết trả lời như thế nào với câu hỏi này, nó sợ làm tổn thương cậu nhưng không còn cách nào khác, dứt khoát một lần là sẽ cách tốt nhất đối với cậu.

-Xin lỗi cậu.....

Câu trả lời của nó làm cậu hụt hẫng mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước cho kết quả như vậy rồi nhưng sao vẫn cảm thấy rất đau. Chưa bao giờ cậu thấy đau như lúc này, chỉ muốn đi thật xa, thật xa một thời gian để có thể quên được người con gái trước mặt mình.

-Chúng ta vẫn là bạn chứ?

-Tôi cần thời gian.

Nói xong cậu lao đảo bước đi, chuyện này đối với cả hai đều khổ sở, nó mất đi tình bạn thân thiết, còn cậu không có được tình yêu mình mong muốn.

Tình yêu là gì mà thế giới phải khóc ?

Khi mộng mơ ... vỡ tan tành ...

Tình yêu là gì mà tôi cố níu với ?

Giấu niềm đau, nhói tim tôi ..

Thế giới ấy, ôm đầy những hy vọng

Rồi một ngày, trắng đôi tay

Thế giới ấy, bây giờ tan như mây ..

Em tan biến như mây

.....

Những ngày sau nó đi học với tâm trạng ủ rũ, Quốc An thì cố tình tránh mặt, cậu cũng chẳng nói chuyện với ai, suốt ngày chỉ có lao vào học để không còn tâm trí nghĩ đến nó nữa. Hoàng nói Quốc An cần thời gian để có thể quên hết mọi chuyện, nên nó chỉ có thể đứng nhìn cậu từ xa mà thôi.

Kỳ thi đại học trôi qua, Quốc An đậu vào một trường đại học danh tiếng, Hoàng với Thanh Ngân thì đi du học, còn nó với tất cả nỗ lực học hành cũng đậu vào đại học, tuy không phải danh tiếng lắm nhưng cũng là mong ước của nhiều người rồi.

Khỏi phải nói người vui nhất là ba nó, ông mua ngay một căn chung cư ở Thành Phố tặng cho nó để tiện đi học, lần đầu tiên trong cuộc đời nó được có thứ tài sản do mình đứng tên, còn anh hai mua cho nó chiếc xe máy đi học.

Ngày tiễn Hoàng đi du học, nó khóc như mưa. Nhóm 4 đứa đi đâu cũng có nhau, bây giờ Quốc An tránh mặt không liên lạc với ai, Ngân thì cũng bỏ nó mà đi, giờ đến lượt Hoàng, cuối cùng vẫn chỉ còn mình nó cô đơn ở lại.

-Tôi đi học chứ có phải đi chết đâu mà bà khóc gì ghê thế?

-Ông đi rồi không còn ai cãi nhau với tôi nữa buồn lắm, hức hức.

-Tôi đi rồi về mà, nín đi tôi thương. Tặng bà nè, ở lại giữ gìn sức khỏe, ráng học nha chưa.

Hoàng đeo vào tay nó cái đồng hồ rất dễ thương, cậu cũng chẳng đành lòng xa cô bạn bé nhỏ nhưng cậu cũng không thể ở bên cạnh nó suốt đời được. Trước khi đi, cậu thì thầm vào tai nó

-Sau này nếu không ai chịu cưới bà, tôi sẽ cưới bà nhé.

-Đừng có mà trù ẻo tôi, ông sẽ chẳng còn cơ hội đâu.

-Vậy thì tốt, chứ tôi sợ ngày đó xảy ra lắm

-Đáng ghét.

-Tôi đi đây, qua bên đó sẽ thường xuyên liên lạc với bà. Có chuyện gì phải báo tôi biết nha chưa.

-Ừm, ông đi cẩn thận nha, học hành chăm chỉ để được về sớm.

Hoàng đi rồi, nó chính thức ở lại một mình. Trong ngôi trường mới với những con người xa lạ, không có bạn thân bên cạnh, nó cảm thấy lạc lõng vô cùng. Nhưng rồi cũng quen, nó dần thích nghi với môi trường mới, làm quen với những người bạn mới. Tuy không ai có thể thay thế được vị trí của ba người kia, nhưng họ cũng là những người bạn thật sự tốt bên cạnh nó.

Dạo này người yêu đi công tác thường xuyên nên không có nhiều thời gian bên cạnh nó, cái cô người mẫu xinh đẹp Tường Vy lại xuất hiện thường xuyên trong những chuyến công tác, hay những cuộc họp báo. Hần nói chỉ là công việc nhưng nó vẫn có chút gì đó bất an mặc dù vẫn rất tin tưởng người yêu mình.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Anh hai gọi điện thông báo về tình hình sức khỏe của ba, nó lo lắng nên cứ hễ có thời gian là nó về thăm ba. Nhìn ba gầy yếu mà thấy thương ba kinh khủng, nó hối hận vì lúc trước không quan tâm nhiều đến ba, trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến cái chết của mẹ mà không dành cho ba tình yêu đúng mực

của một người con gái.

Vừa buồn vừa lo nhưng không có người yêu ở bên an ủi, nó thấy thật tủi thân. Hấn nói công ty sắp mở rộng thị trường tại Ý nên phải chuẩn bị nhiều thứ lắm, nó hiểu hấn cũng rất vất vả nên không làm phiền, một ngày chỉ gửi vài tin nhắn động viên nhau, còn lại hầu như toàn bộ thời gian hấn dành cho công việc.

Sinh nhật người yêu, nó mất cả ngày để chuẩn bị quà và thức ăn, đối với con nhỏ vùng quê như nó, nấu được những món như thế này thật không dễ dàng, phải tập luyện, nghiên cứu những ngày trước, tay da tróc vẩy mới làm được. Nó hồi hộp chờ người yêu đến nhưng vô vọng. Hấn chỉ gửi cho nó một tin nhắn xin lỗi vì bận gặp đối tác. Nó buồn nhưng không muốn là vật cản chân người yêu nên chấp nhận tất cả.

Kỷ niệm ba năm ngày hai đứa yêu nhau, người yêu chủ động hẹn nó, nhưng cuối cùng cũng không đến được. Nó ngồi đợi mãi, đợi mãi rồi một mình lủi thủi trở về trong nước mắt. Nó bắt đầu hoài nghi cho mối quan hệ mà trước đây nó cho rằng không bao giờ có thể chia cắt được. Nó không còn tin tưởng tuyệt đối vào người mình yêu thương nữa, bởi giữa hai người bây giờ có quá nhiều khoảng cách. Hấn yêu công việc và chỉ biết có sự nghiệp, còn nó thì cần người chia sẻ, cần người ủi an như khoảng thời gian mới yêu nhau, việc này đối với hấn khó lắm sao? Mỗi ngày chỉ vụn vụn vài ba tin nhắn "yêu em, nhớ em..." là có thể khiến nó hạnh phúc sao? Nó thừa nhận mình quá yêu hấn nên bằng lòng thay đổi suy nghĩ của mình để tiến đến gần hấn hơn, nhưng dường như hấn không nhìn thấy điều đó. Hấn yêu nó theo cách của người trưởng thành, chăm lo cho tương lai xa hơn của hai đứa, nhưng hiện tại không níu giữ thì chuẩn bị cho tương lai còn có ích gì? Có lẽ cái gì khi đã trở nên quá quen thuộc thì người ta sẽ không còn trân trọng nó nữa.

Hôm đó cả ngày người yêu không liên lạc, nhớ quá nó lấy điện thoại gọi

-Anh nghe nè người yêu. Giọng hấn vẫn rất ngọt ngào.

-Người yêu hôm nay có bận không, đi chơi với em đi.

-Hôm nay...hôm nay anh tiếp khách hàng rồi, để hôm nào rảnh anh chở người yêu đi bù nhé.

-Dạ, nhớ đừng uống nhiều rượu nha. Bye anh.

-Bye người yêu.

Cúp điện thoại, hấn cảm thấy có lỗi với nó kinh khủng, dạo này nhiều việc ngay cả nhớ nó hấn cũng không có thời gian, lấy đâu ra thời gian để đi chơi cùng nó bây giờ. Hôm nay lại có hẹn với Tường Vy và công ty quảng cáo, không thể hủy cuộc hẹn này được, xin lỗi người yêu, anh hứa sẽ cố gắng sắp xếp để cuối tuần này qua với em nhé.

Còn nó thì hệt hăng, lần nào gọi anh cũng đều bận, có khi cả tháng mới gặp được 1-2 tiếng đồng hồ, nhớ chết được. Ở nhà một mình buồn quá, nó rủ hai đứa bạn thân đi chơi, thế là ba đứa nó kéo vào Beer club. Đang mải mê đùa giỡn ánh mắt nó vô tình phát hiện cô người mẫu Tường Vy bước vào, mà không phải chỉ thu hút mình nó, rất nhiều người bên trong đều say sưa ngắm, cô ta vừa xinh đẹp, vừa nóng bỏng, ai mà chẳng thích chứ. Tường Vy đến bên bàn của một người đàn ông đang ngồi xoay lưng với tụi nó, người này sao trông quen thế nhỉ. Rồi nó hốt hoảng khi nhận ra người đó chính là hấn, đứng rồi, không ai khác ngoài hấn. Thì ra khách hàng là cô Tường Vy đó sao? Chỉ có hai người thôi sao? Sao họ lại thân mật thế kia chứ? Nó đã tự nói với mình hàng ngàn lần rằng phải tin tưởng hấn, nhưng sao khó quá, nếu là một người sáng suốt thì sẽ làm gì trước tình huống này, sẽ tiếp tục tin tưởng người yêu chứ?

Thấy nó đơ người, nhỏ Hoa lắc tay nó

-Ê mày làm gì mà đơ như cây cơ vậy? Có chuyện gì sao?

-Không có gì, tụi mày chờ tao qua gặp người quen xíu nhé.

Cố lấy bình tĩnh nó nở nụ cười thật tươi bước tới bàn của hấn.

-Trùng hợp thật anh chị cũng đến đây à?

Cả hấn và Tường Vy đều ngạc nhiên trước sự hội ngộ bất ngờ này. Hấn sợ nó hiểu lầm vì hấn cứ nghĩ là có thêm người của công ty quảng cáo nhưng Tường Vy lại đến một mình, khuôn mặt có chút bối rối.

-Em cũng đến đây sao?

-Ồ, chào em, em đến đây lâu chưa? Chị với anh Minh cũng vừa mới đến à, phải không anh? Tường Vy cố dùng giọng điệu thân mật với hấn để chọc tức nó.

-Dạ vâng, anh chị tiếp tục chơi vui vẻ, em về trước.

Nói xong nó cố gắng bước thật nhanh ra khỏi đó để không ai thấy nước mắt lúc này, nó đau lắm, thật sự rất đau, hấn không thể hi sinh một chút thời gian ít ỏi để ở cạnh nó, nhưng lại dành cả buổi tối với cô ta, ngay cả một lời giải thích cũng không có, trống trải vô cùng, nó cảm thấy quá mệt mỏi với mối quan hệ chệnh vênh này rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Buồn là thế, nhưng chỉ cần hân ngọt ngào xịu là nó lại quên hết mọi chuyện ngay vì đơn giản là nó quá yêu hân. Đêm đó, hân chạy qua nhà nó, trong lòng tự nhủ là sẽ không mở cửa, phải cứng rắn lên nhưng không thể, nó đành mở cửa cho hân vào.

-Người yêu giận anh à? Vừa vào đến nhà là hân lại giờ trò ôm ấp nịnh bợ.

-Không rảnh mà đi giận người dung. Về đi cho người ta còn ngủ nghỉ.

Đang bực bội trong người mà còn ôm với chả ấp, bực mình với cái tên này ghê.

-À, không phải giận mà là ghen phải không? Hân phả từng hơi men vào cổ nó.

-Xí ai thêm ghen.

-Mặt người yêu anh ghen xinh oi là xinh, nhìn muốn hôn quá đi mất.

-Biến thái. Buông em ra, em sắp ngạt thở chết rồi nè.

Nó giận dỗi đẩy hân ra, mà cái tên lỳ lợm này dính như sam quyết không chịu buông.

-Cho anh ôm xịu đi mà, nhớ em sắp chịu không nổi rồi.

-Nhớ thì đi mà ôm chị Tường Vy của anh kia, đến đây làm gì.

-Thôi mà, anh xin lỗi, đừng giận anh nữa nha.

-Lời xin lỗi không được chấp nhận.

-Nếu em không thích lần sau anh sẽ không bao giờ đi chung với cô ta nữa, nếu có cũng sẽ cách xa 5m, được chưa?

-Hứa đi.

-Anh hứa, em biết anh yêu em như thế nào mà.

Những lời nói ngọt ngào của hân làm nó điên đảo, con gái ai lại chẳng thích như thế này cơ chứ.

-Đêm nay cho anh ở lại đây với em nhé. Hân thì thăm dụ dỗ.

-Không được, anh ở đây nguy hiểm lắm, với lại có hơi men trong người càng dễ mất kiểm soát. Đi về liền cho em.

-Anh hứa chỉ có ôm em ngủ không làm gì khác hết.

-No no no, anh về đi.

Nói xong nó đẩy hân ra cửa, một trai một gái yêu nhau ngủ chung không phát sinh vấn đề mới là lạ, tốt hơn hết là để hân về nhà cho an toàn.

-Vậy anh về, người yêu ngủ ngon, yêu em nhất.

Hân nở nụ cười hạnh phúc ra về, hân yêu nó và sẽ dùng mọi cách để gìn giữ tình yêu này, chỉ cần nó hiểu hân là được rồi.

....

Sinh nhật nó, hân muốn tạo cho nó sự bất ngờ nên đã kỳ công chuẩn bị một buổi tối thật lãng mạn. Nó thì háo hức khỏi phải nói, diện đồ thật đẹp và đến chỗ hẹn thật sớm.

5h30 hân sắp xếp đồ đạc để đi về thì bất ngờ Tường Vy vào.

-Hôm nay anh không tặng ca à?

-Không, hôm nay sinh nhật Thiên Anh nên anh tranh thủ về sớm.

Giương mặt hạnh phúc của hắn làm Tường Vy tức giận, con nhỏ đó so với mình chẳng là gì cả, thế mà mấy năm làm việc chung mặc dù tìm đủ mọi cách anh ấy vẫn không để mắt đến dù chỉ một lần. Giả bộ tươi cười cô ta quay sang nói với hắn

-Gửi lời chúc mừng sinh nhật của em đến con bé nha. Chúc hai người một buổi tối vui vẻ.

Vừa bước đi được vài bước không biết tại sao cô ta lảo đảo ra xiêu, hắn hốt hoảng chạy tới đỡ cô ta lên.

-Tường Vy em sao thế?

Cố mở mắt ra cô ta thều thào

-Em chóng mặt quá.

-Anh đưa em đi bệnh viện nhé.

-Không, anh đưa em về nhà được không?

Nhìn mặt cô ta đáng thương quá hắn cũng không nỡ từ chối, dù gì với tình trạng hiện tại cô ta cũng không thể tự mình lái xe được. Hắn đưa Tường Vy về nhà, đặt cô ta lên giường cẩn thận.

-Em ổn không? Hay là mình cứ đến bệnh viện nhé.

-Không, em chỉ choáng thôi, nghỉ một xíu là khỏe.

-Vậy em nghỉ ngơi đi, anh về nhé.

Hắn nhìn đồng hồ đã đến giờ hẹn, không thể để người yêu đợi được. Vừa xoay người đi Tường Vy vội kéo tay hắn lại, giọng run rẩy, hơi thở yếu ớt

-Anh ở lại với em một xíu được không? Em sợ lắm.

-Anh.

-Chỉ một lát thôi, em ngủ rồi anh hẵng đi được không anh?

Hắn miễn cưỡng đồng ý, mong là người yêu sẽ thông cảm cho mình. Tường Vy giữ chặt tay hắn không rời, trong lòng hả hê vì đã đạt được mục đích.

-Bụng em còn cào khó chịu quá, anh nấu giúp em ít cháo được không?

Không còn gì trơ trẽn hơn cô ta nữa, còn dám nhờ hắn nấu cháo cơ đấy, nhưng làm sao từ chối được, hắn đành xuống bếp nấu. Ở trong phòng, cô ta cố tình làm hư điện thoại hắn, rồi giả vờ ngây thơ vô tội.

-Cháo đây, em ăn chút gì đi.

-Em mệt quá ăn không nổi, anh ngồi đây với em một lát nữa nhé.

Thấy đã trễ, hắn lấy điện thoại gọi cho nó, nhưng cái điện thoại bị sao thế này, hắn bắt đầu cảm thấy hơi lo.

Khụ...khụ...Cô ta bắt đầu một tràng ho để phân tán sự chú ý của hắn vào chiếc điện thoại.

-Em không sao chứ?

-Anh ơi, em sợ lắm.

Tường Vy bất ngờ ôm chầm lấy hắn, cô ta khóc thương tâm đến nỗi hắn không nỡ bỏ tay ra.

-Sao thế?

-Chỉ cần ôm anh thôi.

Cô ta cứ thế, vừa ôm vừa khóc cứ như thiệt vậy, cứ mỗi lần hắn đứng lên định đi về là cô ta kéo tay lại khóc lóc, lúc thì mệt, lúc thì không thở được, lúc thì đau tim. Trời ạ người gì đâu mà chứa cả cái bệnh viện đa khoa vậy không biết. Đến khuya cô ta mới chịu ngủ, lúc này hắn mới tranh thủ chạy đến chỗ hẹn nhưng không biết rằng chuyện hai người ôm ấp nhau đã tràn lan trên mặt báo.

Chương 47

Nó đến chỗ hẹn vẫn chưa thấy hắn, tự nhủ rằng người yêu bận công việc nên ra trễ một chút, dù chỉ còn chút hi vọng nhỏ nhoi nhưng nó vẫn cứ đợi, đợi mãi, đợi mãi... Đây là lần thứ bao nhiêu hắn thất hẹn rồi, nhưng hôm nay là sinh nhật nó mà, chẳng lẽ ngay cả đến gặp nó cũng khó thể sao. Lòng nó như lửa đốt, có khi nào người yêu gặp chuyện gì không? Gọi điện thoại thì không liên lạc được, nó càng lo sợ. Lên mạng xem có vụ tai nạn nào mới vừa xảy ra không, tay run run lướt bàn phím điện thoại, nó thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi nhìn lên mặt báo nó như không thờ được khi nhìn thấy hình hắn đang ôm Tường Vy đi vào một chung cư sang trọng, trang báo còn khẳng định rằng hai người đã chính thức công khai mối quan hệ tình cảm. Trời đất như sụp đổ dưới chân, mắt nó nhòe đi, thì ra lý do hắn không đến là đây ư? Tại sao không phải ngày khác mà lại là hôm nay? Sao lại đối xử với nó tàn nhẫn như vậy. Nó chạy như bay về nhà, trong đầu không ngừng suy nghĩ về chuyện của hắn, ước gì nó chưa từng yêu hắn thì giờ đây đã không đau như thế này.

Khắc Nhân đã đứng đợi từ bao giờ, anh đã suy nghĩ kỹ càng và quyết định sẽ nói rõ tình cảm của mình với nó, chứ chôn giấu trong lòng thế này thật sự rất khó chịu. Nhưng sao nó lại trở về với bộ dạng thê thảm thế kia, đã xảy ra chuyện gì sao? Anh chạy đến giữ chặt vai nó

-Mon, có chuyện gì nói anh nghe, sao lại ra nông nổi này?

Vừa nhìn thấy anh bao nhiêu uất ức tuôn ra, nó ôm anh khóc nức nở. Giờ phút này anh chẳng biết làm gì hơn là giữ nó thật chặt trong lòng mình, để hơi ấm của anh có thể an ủi phần nào nỗi đau của người anh yêu thương.

Đến chỗ hẹn không thấy nó, hắn vội chạy sang đây tìm nhưng đập vào mắt hắn là cảnh tượng nó đang trong vòng tay của một người đàn ông khác. Con ghen nổi lên, hắn chạy đến kéo nó ra với ánh mắt giận dữ

-Em đang làm cái gì vậy hả?

Nó nghẹn giọng không nói được lời nào, lẽ ra người tức giận phải là nó mới đúng chứ. Khắc Nhân nhìn nó khóc thương tâm mà đau lòng, anh biết nguyên nhân có lẽ đến từ người đàn ông trước mặt, không kiềm chế nổi anh dùng tay đâm vào mặt hắn. Không kịp phản ứng cả nó và hắn đều bất ngờ.

-Mon, nói anh nghe tên này đã làm gì em?

Nó chưa kịp trả lời đã thấy hắn trả đũa Khắc Nhân bằng cú đấm tương tự.

-Anh lấy tư cách gì mà đánh tôi? Hắn hét lên.

-Hai người có dừng ngay không hả? Nó dùng chút sức lực còn lại để ngăn hai người lại, mọi chuyện đang rối tung lên mà họ lại gây thêm chuyện.

-Em nói anh biết người đàn ông này là ai? Tại sao hai người lại có thể tình tứ như vậy? Hắn nói chuyện với nó bằng ánh mắt vừa ghen tuông nhưng cũng vừa đau khổ. Nó không muốn trả lời, hắn lúc nào cũng thế, chỉ muốn làm loạn lên mà không quan tâm đến sự thật đằng sau đó.

-Anh quan tâm đến chuyện này sao?

-Tất nhiên là rất quan tâm rồi, vì anh là người yêu em.

-Người yêu em? Anh thử nhìn lại mình anh có là một người yêu đúng nghĩa không? Anh có bao giờ quan tâm em nhiều như em quan tâm anh không? Anh nghĩ xem cả năm nay mình gặp nhau mấy lần? Anh đã bỏ lỡ bao nhiêu cuộc hẹn? Đã đến trễ bao nhiêu lần? Anh có nghĩ đến cảm giác của em khi ngồi mấy tiếng đồng hồ ngồi chờ anh không? Bao nhiêu dồn nén bấy lâu nay đều tuôn ra hết, nó chẳng còn chút hi vọng nào nơi hắn nữa rồi.

-Thì ra em luôn để tâm đến chuyện nhỏ nhặt này, em cũng biết anh còn công việc, em phải cho anh một chút không gian chứ.

-Là do em gò bó anh sao? Em đã để anh rất nhiều không gian, em chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ gì ở anh, bởi em hiểu anh còn có công việc. Nhưng anh đã từng trải cảm giác buồn tủi khi người yêu ở gần đây nhưng lại không được gặp mặt chưa?

-Mọi thứ anh làm cũng vì tương lai tươi sáng của hai đứa mình mà thôi.

-Em không cần cái tương lai sáng lạn đó, điều em cần là sự quan tâm nơi anh mà thôi. Những lúc em buồn, anh ở đâu? Lúc em cô đơn, anh ở đâu? Lúc em đau ốm, anh ở đâu?

-Anh vẫn ở ngay đây, nhưng có lẽ là em không cần đến anh thôi. Hắn nhìn vào Khắc Nhân nhếch mép cười, hắn không ngờ có ngày người yêu cầm súng trên đầu mình mà không hề hay biết.

-Vì anh không quan tâm đến mà thôi, anh nói đi tại sao tối nay anh lại không đến? Một tin nhắn, một cuộc gọi cũng khó khăn đến thế sao?

- Vì anh có cuộc hẹn đột xuất với khách hàng.

- Khách hàng? Em thật sự mệt mỏi lắm rồi, chia tay là cách giải thoát tốt nhất cho hai đứa mình rồi.

Giọng nó lạnh nhạt nhưng cũng rất nghiêm túc, những việc hấn làm đã đụng đến giới hạn trong nó, lựa chọn chia tay sẽ giúp cho hấn về bên Tường Vy, người con gái xứng đáng đi bên cạnh hấn hơn là nó.

- Em vừa nói gì? Chia tay? Chia tay để em dễ dàng đến với anh ta sao? Hấn không ngờ có ngày nó lại nói những lời này với hấn, là do nó thay đổi rồi sao?

- Anh thích nghĩ gì thì nghĩ, từ giờ chúng ta đã không còn liên quan gì nhau rồi, anh về đi.

- Em và anh ta.....

- Anh về đi, về đi.

Hấn có chút chần chừ nhưng cũng nhanh chóng trở về, hấn không làm điều gì quá đáng, vẫn yêu nó như lúc ban đầu nhưng tại sao lại đối xử với hấn như vậy? Hấn đau khổ tìm vào quán rượu để có thể quên hết chuyện đau lòng này.

Xe hấn vừa lăn bánh cũng là lúc nó khụy xuống, lồng ngực đau đớn như có ai bóp chặt đến nỗi hơi thở cũng khó khăn, Khắc Nhân lúc này mới lên tiếng, anh ôm bờ vai đang run theo từng tiếng nấc của nó.

- Có anh đây, không sao rồi Mon.

Nó ôm anh khóc đến khi mắt sưng húp lên, trong mắt nó hấn đã từng hoàn hảo, nó đã từng yêu hấn hơn chính bản thân mình. Nó chấp nhận nhìn hấn tỉnh tứ với Tường Vy, chấp nhận những lần ghen tuông cũng như thất vọng của hấn, nhưng bây giờ những điều nó làm đã trở nên vô nghĩa. Đau lắm, nhưng từ giờ trở đi nó sẽ cố gắng quên hết mọi kỷ niệm của hấn và nó, chỉ có cách này thì nó mới có thể vui vẻ trở lại mà thôi.

Cố quên đi 1 hình bóng dấu đôi tay vẫn không thể buông.

Cố quên đi 1 lời nói dù cho con tim thét gào.

Phải xa nhau thôi đừng tiếc, để cho nhau mỗi con đường riêng.

Hãy thứ tha bao lầm lỗi giờ đây không ai giữ được... tiếng yêu lúc đầu.

Thời gian cứ trôi khi người đi quá vội, quên đau thất vọng này khi người trao đắng cay

Màn đêm khẽ lay, niềm đau lấp đầy sao.. xa quá 1 vòng tay.

Hạnh phúc có không? tự e hỏi lòng đã trao hết hi vọng cho người, anh biết không?

Giờ em mới hay, chỉ mình em tổn thương đau lắm khi trót yêu 1 người.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Mẹ gọi điện báo tin ba mất, Khắc Nhân chở nó thật nhanh trở về. Trên suốt đường đi, một câu một chữ nó cũng chẳng hề mở miệng, sao mọi chuyện lại đến cùng lúc thế này, anh sợ nó chịu không nổi nên vừa lái xe vừa canh chừng nó. Nó cứ ngồi đó, khuôn mặt không cảm xúc, chỉ có nước mắt không ngăn được mà thôi. Anh đau lòng lắm, đứa bé được anh bảo vệ trong vòng tay từ nhỏ đến lớn, chỉ cần bị trầy xước một xiu cũng làm anh lo lắng, bây giờ lại đang tổn thương mà chẳng thể làm gì được. Khắc Nhân, mày đúng là vô dụng, lần này trở về anh sẽ không để em đi đâu một lần nữa, không bao giờ.

Đám tang ba, nó khóc cạn nước mắt, mấy ngày không ăn không uống nó hốc hác thấy rõ, người xanh xao mà ai nhìn thấy cũng đau lòng.

- Mon à, em ăn một ít cháo nhé, hai lo lắm biết không? Khắc Nhân quan tâm đến đứa em bé bỏng.

Nó chẳng có chút tâm trạng nào để ăn với uống lúc này.

-Em không muốn ăn, hai để đó đi.

-Nghe lời hai một lần thôi được không Mon?

-Hai, sao ba lại như thế hả hai? Lúc trước ba còn rất tỉnh táo mà, sao nhanh như vậy đã.... Nhắc đến ba nó lại bật khóc.

-Bác sĩ nói là do ba suy nghĩ nhiều nên mới vậy, Mon đừng như vậy nữa, từ giờ anh hai sẽ chăm sóc Mon, không để Mon chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Khắc Nhân ôm nó vào lòng, từ giờ nó chính thức trở thành trẻ mồ côi, cũng may còn có anh nếu không chắc nó không sống nổi nữa.

.....

Hôm sau, Khắc Nhân trở về với công việc của mình, mẹ gọi nó xuống nói chuyện, nhìn vẻ mặt bà ta nó biết là có chuyện chẳng lành, nhưng vẫn lễ phép chờ đợi.

-Tôi gọi cô xuống là có chuyện muốn nói với cô, đây là di chúc của ba cô để lại, toàn bộ tài sản nhà họ Trịnh ông ấy để lại hết cho Khắc Nhân, ngay cả ngôi nhà này, vì vậy tôi nghĩ đã đến lúc cô dọn ra khỏi đây rồi.

Nó như không tin vào tai mình, chuyện này là không thể nào, ba không bao giờ đối xử với nó như vậy, mặc dù ba luôn nghiêm khắc nhưng nó biết ba lúc nào cũng yêu thương và lo lắng cho nó.

-Không thể nào, là bà lừa tôi.

-Cô nhìn cho kỹ đây là giả hay thật, luật sư cũng đã làm xong thủ tục rồi, bây giờ cô chẳng còn mối quan hệ nào với mẹ con tôi và ngôi nhà này nữa, tôi muốn trong một tiếng đồng hồ cô phải cút xéo khỏi đây.

Kế hoạch bao nhiêu năm chuẩn bị, cuối cùng cũng đã đến giây phút thành công, khỏi phải nói bà ta sung sướng thế nào.

-Không đòi nào, ba tôi sẽ không bao giờ làm như vậy, là do bà hại tôi. Nó bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh.

-Tôi hại cô? Là do cha con cô quá ngu ngốc thôi, tôi lặp lại lần nữa nếu trong vòng một tiếng cô không dọn khỏi đây thì tôi sẽ báo công an lôi cô về đồn đó.

-Tôi không đi, tôi phải chờ anh hai về để nói cho ra lẽ.

-Anh hai? Cho tôi xin đi, sẵn đây cũng muốn nói cho cô biết một sự thật là cô với thằng Nhân chẳng có mối quan hệ huyết thống nào hết, nó chẳng liên quan gì đến nhà họ Trịnh cô, cho nên cô cũng đừng mong đến sự giúp đỡ của nó nữa.

Rồi đất như quay cuồng trước mặt nó, tất cả đều là sự thật sao? Trước giờ người nó luôn xem là chỗ dựa duy nhất trong gia đình lại không phải là anh cùng cha như nó vẫn tưởng sao? Thì ra hai mẹ con anh bước vào phá tan gia đình nó, khiến mẹ nó chết là đều có mục đích, sự quan tâm của anh với nó chỉ xuất phát từ âm mưu chiếm đoạt tài sản mà thôi. Nó quá ngu ngốc mới xem anh như ruột thịt suốt bao năm qua, anh thật đáng sợ. Nó càng không tin ba lại để công ty lại cho anh, nhất định phải có điều gì mờ ám, nhất định sau này đủ điều kiện nó sẽ điều tra để hai mẹ con anh phải trả giá cho việc làm của mình.

-Hai mẹ con bà thật khốn nạn, nhất định sẽ có ngày tôi đòi lại tất cả.

Nó đứng lên dọn đồ ra khỏi nhà, bây giờ nó thật sự thấy ghê tởm hai mẹ con bà ta, cũng may nó còn có nơi để về, từ một tiểu thư giàu có, nó phải bắt đầu học cách sống tự lập, tự bước đi một mình mà không còn bất kỳ ai bên cạnh. Ba mẹ, Thiên Anh của ba mẹ sẽ không gục ngã, sẽ đứng cam mà đòi lại công bằng cho ba mẹ, hãy tin tưởng ở con nhé.

....

Những ngày nó về lo đám tang ba, hần chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng vô vọng. Sau đêm chia tay trở về, hần nhìn thấy tất cả các mặt báo đều có hình ảnh hần và Tường Vy, cũng phải thôi, một doanh nhân trẻ thành đạt sánh đôi cùng người mẫu nổi tiếng, chẳng phải tin tức mà ai cũng muốn xem sao. Thì ra mọi lỗi lầm là do hần, chính hần đã làm gãy đổ mối quan hệ của hai đứa chứ không phải nó, hần nhận ra từ trước đến giờ nó luôn là người duy trì và gìn giữ cuộc tình xa xôi đó, chính vì thế hần luôn ý lại vào nó mà không tự nỗ lực để tiến đến bên cạnh nó, là do hần, hần sai thật rồi, làm sao mới có thể hàn gắn lại được con tim tan vỡ của nó lúc này đây? Hần đứng bao nhiêu ngày trước cửa chung cư nhưng đều không gặp nó, chạy đến trường thì không ai biết nguyên nhân mấy ngày nay nó nghỉ, điện thoại không liên lạc được, không thể đếm được hần đã gửi biết bao tin nhắn cho nó mà không có hồi âm, hần như phát điên lên. Mới mấy ngày mà hần già đi trông thấy, đến lúc mất rồi hần mới nhận ra nó quan trọng với hần thế nào, giả như hần biết trân trọng tình cảm của nó thì bây giờ đã không đau đớn như vậy. Chi nhánh bên Ý đang từng bước đi vào hoạt động, hần phải qua bên ấy ổn định kinh doanh một thời gian, không còn cách nào khác, hần đành phải đi. Chờ anh nhé, anh nhất định sẽ chuộc tất cả những lỗi lầm đã gây ra cho em, mãi mãi anh chỉ yêu mình em thôi, người yêu à.

.....

Tại nhà Khắc Nhân..

-Mẹ, bé Mon đâu rồi mẹ?

-Nó đi rồi. Bà ta trả lời không một chút quan tâm.

-Đi đâu? Sao nó không nói với con? Khắc Nhân thắc mắc.

-Nó chẳng còn quan hệ gì với mẹ con ta nên mẹ đuổi nó đi rồi.

-Mẹ, con đã nói là mẹ từ từ đã nói chuyện di chúc với em ấy rồi mà, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện con sợ bé Mon chịu không nổi. Sao mẹ lại làm thế?

Khắc Nhân đau khổ, cho dù tài sản do anh đứng tên nhưng anh luôn muốn giữ nó ở lại bên cạnh mình.

-Làm sao mẹ sống chung nhà với con nhỏ chẳng có chút máu mủ gì với mình chứ? Bà ta vẫn rất thản nhiên.

-Không được, con phải đi tìm em ấy về đây.

Vừa thấy Nhân định đứng lên, bà ta kéo anh lại.

-Con làm cái gì vậy hả? Khó khăn lắm mẹ con ta mới có được cơ ngơi này, cảm con mang cái con nhỏ phá hoại đó về đây.

-Bé Mon không phá hoại gì hết, mẹ đuổi em ấy đi thì sau này con bé phải sống như thế nào? Nhất định con phải đem em ấy về.

-Con điên à? Chẳng phải con cố gắng bao nhiêu năm để có được ngày hôm nay sao?

-Nhưng con không thể.....

-Con muốn công ty này thuộc về nó thì cứ việc, mẹ con ta sẽ mất tất cả con biết không hả? Khó khăn lắm con mới có ngày này, nếu con muốn lo cho nó thì được thôi, mẹ sẽ chết trước mặt con.

Những lời bà ta nói làm anh suy nghĩ, đúng rồi giấc mơ trong sự nghiệp của mình bây giờ đã thành hiện thực, nếu nó điều tra ra là do mẹ âm mưu hại ba ký bản di chúc đó thì bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển. Cảm giác được đứng trên hàng ngàn người thật sự rất hãnh diện, anh không nỡ từ bỏ nó. Anh xin lỗi Mon, anh nhất định sẽ bù đắp cho em bằng cách khác, hãy tin tưởng ở anh nhé.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Vô tình nghe tin tức, biết hán đã đi công tác ở nước ngoài, nó nhớ hán da diết, ước gì có hán bên cạnh thì những nỗi đau này sẽ nhẹ nhàng hơn, là lỗi do ai cơ chứ, do anh, do em hay do số phận đã sắp đặt chúng ta như vậy? Người yêu bỏ đi, người thân phản bội, cuộc đời nó thật trớ trêu, nó phải làm gì để có thể vượt qua sự mất mát này đây? Nó đã từng có ý nghĩ sẽ kết thúc cuộc sống này, nhưng không đủ can đảm. Nó sợ chết, còn có nhiều việc phải làm nhưng bắt đầu từ đâu bây giờ, nó hoàn toàn không biết, nó không tìm được hướng đi cho chính bản thân mình, tương lai mờ mịt, nó chẳng biết cuộc sống này còn có ý nghĩa gì, nó chỉ biết mình phải can đảm, phải mạnh mẽ để bắt đầu một cuộc sống trong cái thế giới không có tình yêu này.

Nó bắt đầu quay lại trường học, thời gian rảnh thì đi làm thêm. Bất cứ việc gì nó cũng làm cho dù nặng nhọc đến đâu. Buổi tối nó làm tại quán bar, ban ngày khi thi dạy thêm, khi thì phục vụ nhà hàng. Bạn bè nhìn nó ái ngại, ngỡ ý giúp đỡ nhưng nó không cần, nó có thể tự đứng trên đôi chân của mình được.

Khắc Nhân cũng tìm đến nhà nhiều lần, lần nào nó cũng đuổi đi. Anh nói rất nhiều, giải thích rất nhiều nhưng bây giờ nó chẳng thể tin tưởng ai được nữa, tất cả tiền anh giúp đỡ nó đều không cần. Anh đau lòng lắm, ước gì anh có thể bảo bọc nó như khi còn thơ bé. Anh lao vào bia rượu, bỏ bê công việc. Chỉ có men rượu mới có thể giúp anh quên được nụ cười thiên thần của nó, mặc kệ thế giới ngoài kia có bao nhiêu người con gái, đối với anh chỉ mình nó là đủ. Chỉ có điều người con gái anh yêu đang hận anh thấu xương, không chấp nhận bất kỳ sự quan tâm nào của anh, anh biết làm sao bây giờ?

.....

-Ê, King, tao thấy bên bar Won có con nhỏ phục vụ xinh lắm, mình qua đó đi.

-Mày thấy tao có quan tâm đến gái đẹp sao?

Từ ngày xa nó, Quốc An không còn là cậu học sinh ngoan hiền như xưa nữa. Cậu đang cầm đầu một nhóm áo đen ngầm có tiếng ở thành phố, con gái qua tay cậu chẳng thiếu. Mặc dù chẳng ai có thể làm trái tim cậu tan chảy nhưng chỉ như vậy cậu mới không nghĩ đến nó, người con gái đã khắc sâu vào tim cậu. Mỗi lần đi ngang qua những khu vực trung bày, chỉ cần nhìn thấy hình con Doremon là trong lòng cậu lại nhói đau, rõ ràng là mình đang vui vẻ với cô gái khác, sao lại có thứ cảm giác này nhỉ? Chắc chỉ là một thói quen chưa từ bỏ được mà thôi.

-Thôi mà, đi với tao đi. Mày không quan tâm nhưng tao quan tâm. Bảo cố gắng nài nỉ.

-Được rồi, đồ hám gái.

Bảo cùng Quốc An bước vào bên trong quán, cậu chỉ chú tâm uống rượu mà chẳng thêm quan tâm đến bất cứ gì khác. Bảo khều tay cậu

-Ê King mày nhìn xem con nhỏ đó xinh không?

Bảo hướng tầm mắt Quốc An về phía một con nhỏ phục vụ trông rất quen, đến khi nhìn kỹ lại cậu mới nhận ra nó, đây chính là người con gái mà cậu từng yêu thương, luôn ở trong tâm trí cậu trong một thời gian dài. Bây giờ sao nó lại xuất hiện ở nơi như thế này? Đã xảy ra chuyện gì mà cậu không biết sao? Trong lòng đau nhói, nhưng cậu vẫn cố giữ thái độ bình thản không quan tâm.

-King, mày thấy sao?

-Không có gì đặc biệt.

-Mày đúng là không có mắt thẩm mỹ, con gái trên thế giới đối với mày ai cũng như nhau.

Bảo đưa tay lên ra hiệu cho nó tới. Vừa nhìn thấy Quốc An nó giật mình rơi hết khay rượu và ly trên tay xuống đất, bao năm không gặp sao cậu ấy khác quá, chắc cậu ấy chẳng còn nhớ mình là ai rồi. Nó cúi xuống nhặt vội những mảnh vỡ, không cẩn thận để bị cắt vào tay chảy máu. Quốc An nhìn thấy nhưng cậu không lên tiếng, cố gắng giữ gương mặt lạnh nhạt thường thấy, nó bây giờ là của người khác, tốt hơn hết là cậu không nên để ý đến.

-Em gái, tay em chảy máu kia để anh giúp em nhé. Tên Bảo trước giờ nổi tiếng sát gái, mấy chiêu này đã dùng chắc cả trăm lần rồi.

-Không cần đâu ạ, xin lỗi hai anh cần gì ạ? Ánh mắt nó vẫn chăm chú nhìn Quốc An.

-Em uống với anh ly này nhé.

King bắt đầu cảm thấy khó chịu, tên này sao dám giờ trò này với nó chứ.

-Xin lỗi tôi không uống được, anh thông cảm. Nó từ chối.

-Vậy là cô em không nể mặt anh rồi.

-Xin lỗi, chỉ vì tôi không biết uống, anh có thể tìm người khác.

Quốc An hơi bất ngờ, một thời gian không gặp nó đã trở nên cứng rắn và dứt khoát hơn, cậu cố xem nó sẽ phản ứng thế nào trước thẳng bạn của mình.

-Em xinh lắm nhưng mà hơi khó tính đó.

Bảo vừa nói vừa quàng tay qua eo nó, chưa kịp phản ứng thì Quốc An đã đứng dậy cầm tay nó ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của Bảo, cậu không chịu nổi thêm 1s nào nữa khi có người đụng đến nó, cậu có rất nhiều điều muốn hỏi nó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

-Buông tay tôi ra, đau.

Nó cố dùng sức đẩy ta Quốc An ra, nhìn cái tay bị thương của nó cậu mềm lòng. Vẫn im lặng, cậu lấy khăn trong túi ra băng bó vết thương cho nó, bao nhiêu kỷ niệm ngày xưa chợt ùa về trong ký ức, yêu thương trong cậu lại đông đầy như xưa, thì ra cho dù cậu có dùng cách này cách khác vẫn không thể thay đổi được con tim mình, ngay lúc này đây cậu muốn ôm nó thật chặt cho thỏa nỗi nhớ bấy lâu nay nhưng không được, lý trí và tình cảm vẫn không chịu nhường vị trí thống trị cho nhau, sao lại để cho nó và cậu gặp lại nhau cơ chứ?

-Quốc An, cậu....

Nó muốn hỏi cậu có khỏe không, cuộc sống hiện tại có tốt không nhưng lại không dám mở miệng, chắc bây giờ cậu đang rất ghét, rất hận nó.

-Cậu sao lại đi làm ở đây? Cuối cùng cậu cũng thốt ra được điều thắc mắc trong lòng.

-Chuyện dài lắm....

Nhìn hai mắt đượm buồn, thân hình gầy gò và gương mặt không chút sức sống của nó cậu biết nó đã trải qua chuyện rất đau lòng, cậu tự trách mình tại sao lại chọn cách tránh mặt để khi nó đau lòng lại không thể bên cạnh an ủi nó.

- Tôi muốn nghe.

- Ba....tôi mất, mẹ kế cướp hết tài sản và đuổi tôi ra khỏi nhà. Anh hai...hức...hức..

Nó nghẹn giọng không nói nên lời, nỗi đau mà suốt đời này nó chẳng thể nào quên được cứ luôn dày vò tâm trí nó. Đau xót vô cùng, Quốc An quên hết những chuyện trước kia, cậu biết ngay lúc này đây nó cần có người bên cạnh chia sẻ nỗi đau này.

- Không cần nói nữa, tôi hiểu rồi.

Cậu ôm nó trong tay mình như trước kia, cho dù cậu có kết hôn rồi đi chăng nữa thì khi không có ai khác tôi cũng sẽ bảo vệ cậu. Nó cảm nhận được hơi ấm quen thuộc ngày xưa, không cần cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, nó khóc như chưa từng được khóc, người choáng váng nó ngất luôn trên tay cậu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Quốc An đưa nó về nhà, vị trí của nó trong lòng cậu vẫn y nguyên, chỉ là không nhận ra mà thôi. Cậu ngồi suốt đêm trông chừng nó rồi ngủ quên lúc nào không hay. Nửa đêm thức giấc, nó mỉm cười khi nhìn thấy cậu ngồi ngủ cạnh bên, gấp lại cậu thật tốt.

- Tỉnh rồi à? Cậu giật mình thức giấc.

- Mình đang ở đâu thế? Sao cậu lại ngủ ở đây?

- Ở Biên Giới, tôi đang chuẩn bị bán cậu qua Trung Quốc nên ở đây canh chừng sợ cậu chạy trốn. Quốc An vẫn thích trêu chọc nó như trước đây.

- Càng tốt, như vậy được đi du lịch Trung Quốc miễn phí, sướng.

- Đúng là cậu chẳng thay đổi gì cả. Đây là nhà tôi, lúc này cậu ngất không biết xử lý sao nên đưa cậu về đây.

- Cảm ơn cậu.

- Trong người đỡ hơn chưa? Quốc An đưa tay sờ trán nó, bàn tay cậu thật ấm áp.

- Đỡ rồi, chỉ là hơi chóng mặt xíu thôi.

- Nếu không có tôi chắc cậu chết ngoài đường rồi, nghỉ ngơi đi.

Cậu nói cảm giác như rất lạnh nhạt, nhưng lại chứa đựng một trời yêu thương bên trong, nó vẫn ngốc như vậy, đến bao giờ mới có thể lớn khôn được đây?

- Quốc An, chúng ta vẫn là bạn chứ? Nó nói lí nhí trong miệng như sợ cậu lại trả lời giống lần trước.

- Ừm

Cậu trả lời đúng như mong ước, nó sướng rơn.

- Thật chứ?

- Giả đó.

- Đồ đáng ghét nhà cậu, không thể nghiêm túc hơn được hả? Nó đánh bốp bốp vào người cậu.

- Đối với con Doremon như cậu thì không việc gì phải nghiêm túc cả.

Nghe Quốc An nhắc đến biệt danh của mình, nó buồn buồn. Đây là cái tên do Khắc Nhân đặt, tuy là rất hận anh nhưng trước đó nó đã từng xem anh là người thân nhất của mình, bây giờ muốn quên cũng không thể quên được. Nó biết anh thương nó nhiều nên mới tìm đến nó nhiều lần như vậy, nhưng nó không thể cho phép mình chấp nhận anh như chưa có gì xảy ra được. Thấy nó trầm tư suy nghĩ, Quốc An lo lắng.

-Sao thế? Mẹ à?

Nó chỉ gạt đầu không nói, ước gì nó có thể quên hết mọi chuyện hay là mất trí nhớ gì đó cũng được chắc sẽ không phải nghỉ ngơi nhiều thế này.

-Cậu nghỉ ngơi đi.

Quốc An định đứng lên ra khỏi phòng nó bất ngờ kéo tay cậu lại.

-Quốc An, tôi muốn uống rượu.

Cái con nhỏ này bữa nay học ở đâu ra mà biết uống rượu nữa đây, đúng là hư quá đi mất.

-Cậu điên à? Nhắc lại một lần nữa coi tôi có quăng cậu ra cửa sổ không?

-Một chút thôi, xin cậu đấy.

-Không được.

-Quốc An xin cậu đấy.

Nhìn ánh mắt van nài của nó cậu không thể từ chối được. Xuống dưới loay hoay lựa chai rượu nhẹ nhất ra, chuẩn bị cho nó ly nước chanh xong trở lên đã thấy nó nằm ngủ ngon lành. Cũng may là nó ngủ chứ mà uống rượu vào rồi quậy thì ai chịu nổi chứ.

.....

8h sáng, nó vẫn ngủ như chết, Quốc An vào phòng kêu nó dậy.

-Doremon, dậy.

Nó vẫn chẳng hay biết gì, tiếp tục giấc mộng đẹp của mình.

-Doremon, cậu có dậy không hả? Quốc An hét hét cỡ.

-Ồn ào quá.

Nó lấy chân trùm kín đầu làm cậu nổi nóng, con nhỏ này đúng là lý không thể tả. Không cần nói nhiều với nó, cậu bước tới vác nó xuống nhà ăn sáng.

-Ê, đồ điên nhà cậu, có để yên cho tôi ngủ không hả?

-Yên lặng đi, áo cậu bị bung hết nút rồi kìa.

Nó hốt hoảng nhìn xuống áo kiểm tra qua một lượt, đầu có cái nào bung đâu ta, thì ra cái tên biến thái này dám lừa mình. Nó tỉnh ngủ luôn, khuôn mặt chuyển sang trạng thái giận dữ.

-Ai biểu cậu ồn ào quá làm gì.

Vừa định mở miệng ra cãi nhau với Quốc An thì tiếng nói dưới nhà vọng lên làm cả hai giật mình.

-Ồ, King nhà ta bữa nay còn có nhã hứng bông con gái nữa sao?

Bảo chăm chọc làm nó khó hiểu, còn Quốc An nhìn cậu ta bằng ánh mắt muốn thiêu đốt người khác.

-Lần sau tao phải huấn luyện chó dữ để không cho mày vô nhà mới được.

-Không vô sao thấy được cảnh lãng mạn này chứ.haha.

Nhìn kỹ lại người con gái trên tay Quốc An, Bảo bất ngờ, rõ ràng hôm trước còn nói không có hứng thú mà tối đã xử xong con nhỏ rồi, tên này dám phồng người của mình.

-Tao biết mày định nói cái gì, tốt hơn hết nên im lặng lại đây ăn sáng. Quốc An biết thằng bạn chí cốt của mình đang nghĩ gì, bịt miệng hẳn lại là cách tốt nhất.

-Đúng là bạn bè có khác, chưa nói đã hiểu ý nhau rồi, ghê thật.

-Ăn sáng đi.

Nó nhìn Bảo với ánh mắt đề phòng, tên này tối qua định giờ trò sàm sỡ mình cũng may có Quốc An không thôi không biết xử lý sao nữa. Nhìn nó một

lượt rồi nhìn qua Quốc An, Bảo càng không hiểu mối quan hệ giữa hai người này là thế nào, hình như rất thân quen nhau thì phải.

-Em gái, anh xin lỗi chuyện tối qua nhé. Anh tên là Bảo, là bạn thân của King.

Bảo đưa tay ra định bắt tay làm quen với nó đã bị Quốc An hất ra.

-Chào anh, em là Thiên Anh.

-Cái tên dễ thương mà người cũng dễ thương nữa. Bảo giờ trò tán gái.

Nó mỉm cười không nói còn Quốc An trong lòng đang thầm nguyên rủa thằng bạn hám gái của mình.

-À, Quốc An, từ khi nào cậu có tên là King thế? Nó thối mất.

-Là do hấn đặt. Quốc An đá mất về phía Bảo.

Như chợt nhớ ra điều gì nó hốt hoảng đứng lên.

-Chết, sáng nay tôi có tiết học quan trọng, hẹn gặp lại nhé.

Quốc An kéo tay nó lại

-Tôi xin phép cho cậu rời, ăn sáng tiếp đi.

-Hả???

-Ngồi xuống. Nhìn cái mặt lạnh tanh của Quốc An nó không dám cãi đành tiếp tục bữa ăn sáng dang dở. Bao lâu không gặp cậu ấy vẫn bá đạo như xưa không có chút thay đổi.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chờ Bảo về, Quốc An ngồi nói chuyện nghiêm túc với nó.

-Cấm cậu đi làm thêm nữa.

-Vô lý, cậu lấy đâu ra cái quyền đó chứ.

Quốc An mà mình quen biết sao lại có những đòi hỏi vô lý giống hấn vậy không biết.

-Cấm cái, cậu chỉ việc nghe lời thôi biết không hả?

-Cậu bị điên à? Lên con thì để tôi lấy thuốc cho mà uống.

-Tôi nói rồi, cậu mà không nghe lời thì đừng có mà trách tôi. Quốc An vẫn rất dứt khoát, cậu không muốn nó cực khổ một xúu nào.

-Không nghe, không nghe, không nghe đó, cậu làm gì tôi.

Con nhỏ này đúng là lý lợm, để tôi xem có ai dám thuê cậu làm không cho biết, dám cãi lời tôi hả.

.....

Tại Ý, hấn dốc hết sức để lo công việc của mình, nhưng trong lòng không ngừng nghĩ đến nó, cảm giác bị nó hiểu lầm rất khó chịu, nhất định phải thanh minh vụ này mới có thể lấy lại lòng tin nơi nó.

-Tôi cần bay về Việt Nam gấp, cậu sắp xếp cho tôi sáng mai đi sớm. Hấn quay sang ra lệnh cho Quân, tay thư ký đắc lực.

-Ngày mai có cuộc họp quan trọng thưa Tổng Giám Đốc.

-Bỏ hết cho tôi.

-Vâng, anh về có việc gì thế ạ? Quân thắc mắc tại sao hấn lại về gấp mà không thông báo trước.

-Tôi về giải quyết chuyện của Tường Vy, để báo chí đăng tin như vậy không được.

-Tổng Giám Đốc suy nghĩ kỹ chưa ạ? Tôi thấy từ khi báo chí đăng tin chuyện của hai người thì doanh thu chúng ta tăng lên đột biến. Tất nhiên ai cũng sẽ quan tâm đến độ nổi tiếng của Tường Vy, và khi cô ta làm đại diện nhân hàng của mình thì sẽ dẫn đến hiệu ứng tốt, và lại tôi thấy hai người cũng rất hợp nhau mà.

-Cậu nói đúng, nhưng mà Thiên Anh....

-Nếu cô ấy yêu anh thì sẽ hiểu anh thôi, coi như đây là khoảng thời gian thử thách tình cảm của cả hai người đi. Anh chỉ đi có thời gian ngắn, tôi không nghĩ cô ấy sẽ thay lòng nhanh vậy đâu. Nếu anh để báo chí phát hiện chuyện hai người thì sẽ có nhiều tin đồn xoay quanh chuyện cá nhân của anh, như vậy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng công ty.

Quân nói đúng, mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ. Nếu đã chấp nhận Tường Vy là người yêu tin đồn thì không thể công khai bên nó được, như vậy hoàn toàn không tốt cho cả ba. Chờ anh nhé, anh sẽ về và khi đó nhất định sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện với em, người yêu bé bỏng.

.....

Tối, nó chuẩn bị đồ để đi làm như thường lệ, vừa đến quán đã thấy ông chủ chạy ra đón tiếp rất nồng hậu.

-Thiên Anh, từ hôm nay cô không cần đến làm việc nữa.

Nó ngạc nhiên, tại sao đang yên đang lành lại đuổi việc nó chứ?

-Là sao con không hiểu ạ?

-Cô bị đuổi việc vì không hoàn thành tốt công việc của mình.

-Bác, bác cho con thêm cơ hội được không? Con hứa sẽ cố gắng hết sức.

Vẫn nghĩ mình đã làm rất tốt thế mà bây giờ lại thành ra thế này, nếu mà bị mất việc nó cũng chẳng biết xoay xở học phí ở đâu ra nữa.

-Tôi không giúp được gì cho cô rồi, đây là lương của cô. Cô về đi đừng làm khó tôi nữa.

Nó cầm lương ra về mà trong lòng lo lắng, vậy là từ ngày mai phải tiếp tục đi tìm việc rồi, nó đúng là vô dụng.

Về nhà mở ti vi lên xem, nó vô tình nhìn thấy buổi phỏng vấn trực tiếp của hấn và Tường Vy. Hấn vẫn phong độ như xưa sánh đôi cùng cô người mẫu đó quả thật rất xứng đôi.

-Xin lỗi anh chị đã có kế hoạch khi nào kết hôn chưa ạ?

Tường Vy nhìn qua hấn, câu hỏi của cô phóng viên đúng như ý muốn của cô ta.

-Chúng tôi vẫn đang chuẩn bị, chờ chi nhánh bên Ý hoạt động ổn định, có lẽ là năm sau.

-Chúc mừng anh chị. Xin hỏi anh Duy Minh, lúc trước có rộ lên tin đồn chị Tường Vy là người thứ 3 chen vào tình cảm của anh và người yêu cũ, tại sao lại có tin này vậy ạ?

-Đó chỉ là tin đồn thôi, mà tin đồn thì một số không hề có cơ sở, và đây là tin đồn thuộc loại đó.

-Hôm qua có một vài người hâm mộ gặp chị ở bệnh viện phụ sản, có tin đồn là chị đang mang thai, không biết điều này có đúng không ạ?

Hấn gạt mình với câu hỏi này, thật muốn bịt miệng cô phóng viên này ngay lập tức, hi vọng là nó sẽ không xem chương trình vớ vẩn này.

-Chuyện này là bí mật, tôi xin không nói ở đây.

Câu trả lời úp úp mở mở của Tường Vy làm nó bàng hoàng, nếu đây là sự thật thì giữa nó và hấn đã không còn chút hi vọng nào nữa rồi. Hấn đã chính thức phủ nhận mối quan hệ của hai đứa mà công khai với cô ta, nó còn luyến tiếc gì nữa. Một người không xứng đáng như vậy sao nó vẫn không thể nào quên được, phải làm sao mới có thể xóa bóng hình hấn ra khỏi trái tim bây giờ?

.....

-Doremon, mở cửa cho tôi.

Vừa biết được chuyện của Duy Minh và cô người mẫu gì đó trên ti vi, Quốc An chạy qua gặp nó ngay lập tức. Nó ra mở cửa với hai mắt đỏ hoe, lúc nào nó gặp chuyện thì cậu ấy cũng luôn xuất hiện bên cạnh.

- Cậu ổn chứ?

Nó lắc đầu, từ ngày chia tay với hấn nó chưa bao giờ ổn, đêm nào nó cũng khóc khi những ý niệm đẹp cứ lướt qua trong đầu.

- Quốc An, tôi không muốn sống nữa. Xung quanh tôi chẳng còn ai nữa rồi...

- Ngốc xít, cậu còn có tôi mà, sẽ ổn thôi.

Quốc An ôm nó vào lòng an ủi nó, tên Duy Minh đó thật sự không xứng đáng để nó dành tất cả tình cảm của mình cho hấn.

- Sau này tôi sẽ giúp cậu quên hấn, chúng ta sẽ trở về cuộc sống vui vẻ như trước kia được không?

- Tôi không thể.

- Có tôi đây thì không việc nào là không làm được.

Câu nói của Quốc An làm lòng nó ấm lại, giúp nó có thêm chút hi vọng vào tương lai của mình hơn. Cảm ơn cậu, Quốc An vì cậu luôn xuất hiện đúng lúc, giúp đỡ tôi trong những lúc tuyệt vọng nhất...

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sáng đang chuẩn bị đi học thì tên Quốc An đã xuất hiện trước cửa từ lúc nào.

- Định ăn trộm hay sao mà đến đây sớm vậy hả? Nó chống nạnh nhìn cậu từ trên xuống dưới, hôm nay sao thấy cậu ấy là lạ, đẹp trai trẻ trung hơn mọi ngày thì phải.

- Nhà cậu có quái gì đâu mà ăn trộm, đi với tôi. Quốc An kéo tay nó.

- Đi đâu? Hôm nay có lòng tốt đến chờ tôi đi học hả? Anh King thật là tốt quá đi. Nó chớp chớp mắt muốn rụng hết lông mi xuống đất.

- Thần kinh, đi chơi với tôi.

- Đừng có mà dụ dỗ tôi, để tôi chuyên tâm học hành.

- Nói chuyện với cậu đúng là tốn nước miếng, nhanh lên.

Quốc An lôi nó xành xạch xuống xe, con nhỏ này phải dùng biện pháp mạnh chứ nhẹ nhàng là không biết nghe lời.

- Cậu cứ thế này chắc học kỳ này tôi phải thi lại quá. Nó than thở.

- Nào heo như cậu có đi học đều đặn thì kết quả cũng vậy thôi.

- Thật muốn đâm cho cậu một cái ghê.

- Cứ tự nhiên, nếu cậu đủ bản lĩnh.

- Ax, tức chết với cậu mất. Đi đâu thế?

- Chỗ củ. Ngồi cho chắc vào.

Quốc An cho xe tăng tốc, nó ngồi trong xe khoái chí.

- Xe cậu chỉ được nhiều đây thôi à? Nhanh nữa đi.

-Có đưa con gái nào như cậu không thế? Tôi hơi bị nghi ngờ về giới tính của cậu đó.

-Đồ điên.

-Tôi nơi rồi, xuống xe đi Doremon.

Nó bước xuống bãi cỏ xanh mướt, đã lâu rồi không được đi chơi thế này, cảm giác được hòa mình vào thiên nhiên thật tuyệt. Quốc An thì khệ nệ với một đồng đồ, hầu hết là đồ ăn cho nó.

-Woa, cậu thật là hiểu ý đồng đội nha.

Nó thấy đồ ăn là sáng rõ con mắt, bóc bịch oishi nhai nguồm nguồm.

-Có ai giành ăn với cậu đâu mà ăn ghê thế.

-Ai biết được, đề phòng kẻ gian như cậu.

-Gian cái đầu cậu.

Quốc An đánh vào đầu nó, rồi chột nhìn thấy cổ nó trống trống, cậu tức giận.

-Dây chuyền đâu? Chẳng phải tôi đã nói là không có sự cho phép của tôi là không được tháo ra sao?

Nó cúi mặt biết lỗi, từ ngày tốt nghiệp nó vẫn cất giữ như là của báu của mình. Nó mở balo lấy một cái hộp ra, vô tình làm rớt sợi dây chuyền của hân tặng xuống. Quốc An chau mày, cậu đeo dây chuyền của mình cho nó, rồi nhặt sợi dây còn lại lên.

-Của tên đó đúng không?

Nó chỉ gật đầu không nói, đến bây giờ nó vẫn còn giữ đồ của hân thì làm sao mà quên được hân cơ chứ. Cậu bực tức đứng dậy định ném sợi dây xuống hồ, nó hốt hoảng ngăn cản

-Đừng mà, xin cậu đấy.

-Cậu mạnh mẽ lên cho tôi nhờ, hân có xứng đáng để cậu ôm khư khư món đồ này không?

-Nhưng tôi không nhớ.....

-Không nhớ cũng phải nhớ, tôi sẽ giúp cậu.

Quốc An ném sợi dây xuống hồ, nó nhìn theo tiếc nuối nhưng như vậy cũng tốt, nó sẽ bớt nghĩ về hân hơn.

-Cảm ơn cậu Quốc An.

-Ngốc xít.

Thấy nó buồn buồn cậu tìm cách bày trò giúp nó vui vẻ.

-Ê Doremon, cậu có nhớ là tại đây cậu làm tay tôi bị gãy không?

-Có sao? Tôi quên sạch rồi. Hay mình làm lại lần nữa có khi tôi sẽ nhớ đấy.

-Có ngon thì cậu làm đi, lần này sẽ không có mỗi việc chờ tôi đi học đâu, mà sẽ làm osin cho tôi suốt đời đó.

-Ngủ đi mà mơ nha cưng.

-Ừ.

Nó còn đang lơ mơ không hiểu câu trả lời đó có ý gì thì Quốc An đã nằm dài xuống, đầu gối lên chân nó rồi.

-Ê này, đừng nói cậu ngủ thiếp đó nhé. Nó dùng hai tay vỗ má cậu.

-Ừ.

-Chân ai mà muốn gối là gối không cần xin phép vậy hả?

-Chân cậu.

Sắp tẩu hỏa nhập ma với cái tên này rồi, người gì đâu mà tỉnh như ruồi vậy không biết. Nhìn nét mặt cậu ấy lúc này thật yên bình, có lẽ hàng ngày rất vất

và đây.

-Cứ ngắm đi, 1 phút trả tôi 100k.

Tên này nhắm mắt mà sao biết mình đang nhìn cậu ta vậy nhỉ?

-Ai thèm ngắm cậu, người gì mà xấu như con gấu.

-Chân cậu êm thật đấy Doremon.

Sao nó lại đỏ mặt với câu nói hết sức bình thường thế này cơ chứ.

-Vậy ư?

-Ừ, chắc tại cậu mập quá.

Trời ạ, tự nhiên bị tên này phá hỏng không khí lãng mạn mới bực bội chứ.

-Doremon nè.

-Gi? Nó vẫn còn bực bội.

-Cậu ở một nhà, tôi ở một nhà, hay là mỗi ngày cậu nấu cho tôi ăn với nhé.

-Không bao giờ. Tay cậu đâu sao không nấu?

Nó thuộc dạng lười biếng với mấy cái việc bếp núc, bình thường toàn ăn mì gói, bây giờ bảo nó nấu ăn khác nào hành hạ nó.

-Tôi bận lắm, nào là việc học, việc công ty nữa. Thời gian đâu mà nấu?

-Vậy chắc tôi rảnh hả?

-Cậu có làm gì đâu mà không rảnh, dạo này đâu cần phải đi làm thêm chỗ nào đâu.

-Sao cậu biết?

Nó nghi ngờ sao Quốc An biết được chuyện mình bị đuổi việc chứ, bao nhiêu chỗ làm thêm đều không cho mình làm nữa, chẳng lẽ có sự trùng hợp vậy sao?

-Đằng nào cậu cũng phải nấu, bây giờ chịu khó nấu nhiều hơn một xú, tôi bỏ tiền, cậu bỏ công. Biết mình lỡ lời, Quốc An đánh trống lảng.

-Sao cậu không đi ăn ngoài đi?

-Ở bên ngoài nấu không hợp vệ sinh, với lại tôi ăn cũng không quen. Từ ngày người giúp việc nghỉ tôi ăn uống thất thường nên dạ dày cứ đau hoài.

Thấy cậu ta tội nghiệp, nó cũng đồng ý, dù gì chỉ là nấu ăn thôi mà chắc không đến nỗi vất vả, điều nó lo bây giờ chưa có việc làm thì tiền đâu mà đóng học phí đây.

-Doremon, thật ra công việc của tôi bận lắm, nên cậu làm trợ lý xử lý mấy giấy tờ linh tinh giúp tôi nhé, bảo đảm lương hậu hĩnh mà không cần phải đến công ty.

-Có công việc này nữa sao? Nó nghi ngờ.

-Tất nhiên là có rồi, câu suy nghĩ đi bây giờ kiếm việc vô cùng khó khăn, lương thì bèo bọt, với lại cậu cũng cần kinh nghiệm cho sau này mà, đúng không?

-Không lừa tôi chứ?

-Tôi đâu có bị thần kinh đâu mà lừa cậu, cậu nhan sắc chả có, tài sản thì càng không, lừa cậu làm gì cơ chứ.

-Có lý, vậy khi nào tôi bắt đầu được?

-Ngày mai.

Thế là từ ngày mai nó sẽ có công việc mới, như vậy cũng tốt, Quốc An suốt ngày chọc phá như vậy chắc nó sẽ chẳng có thời gian để nghĩ về hán nữa. Cố lên nhé, Mon ơi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

-Anh King, tối nay em đến nhà anh nhé. Giọng ngọt xớt của Thảo Nhi vang lên làm cho Bảo nổi cả da gà, ả ta được xem là một trong những người yêu lâu dài nhất của Quốc An nên rất phách lối.

Không ngước mặt lên nhìn cô ta lấy một lần, Quốc An lạnh nhạt.

-Không cần, em về đi.

-Hôm nay có gì bức tức sao, đề em giúp anh thư giãn nhé.

-Biến. Tôi không muốn nhắc lại lần hai.

Từ ngày gặp lại nó, cậu chẳng còn quan tâm đến bất cứ người con gái nào khác, trong mắt cậu chỉ có mình nó mà thôi.

-Anh King...

-Còn chưa chịu đi?

Nét mặt không chút biến sắc của Quốc An làm Thảo Nhi run sợ, cô ta vừa khóc vừa chạy ra khỏi quán, sao anh King lại như vậy cơ chứ, mấy ngày trước còn rất ngọt ngào với mình mà.

-Nè, mày hôm nay lạ thế? Có cô nào khác rồi hả? Bảo thấy lạ trước cách hành xử của Quốc An.

-Không còn hứng thú thì bỏ, đơn giản vậy thôi.

-Có phải vì con bé Thiên Anh gì đó không?

Nhắc đến nó, hấn lập tức thay đổi sắc mặt.

-Mấy bữa nay học ở đâu ra kiểu nhiều chuyện này vậy hả? Tin tao cất lưỡi mày không?

-Đại ca nói tất nhiên là em tin rồi.

Bảo cười trừ, tên này hề nói là làm, nhìn cái mặt của hấn ai mà chẳng sợ chứ.

.....

Chiều, vừa lon ton ra về đã gặp Quốc An đợi ngay trước cổng.

-Lên xe.

-Âm mưu gì đây hả? Nó nghi ngờ.

-Đói bụng rồi nhanh về nấu ăn cho tôi. Không hiểu sao cậu cảm thấy nhớ nó như vậy, xong việc chỉ muốn nhìn thấy nó ngay lập tức.

-Mới 4h đã đòi ăn, cậu là heo à?

-Ừ.

-Muốn ăn cũng phải chờ người ta đi siêu thị mua đồ chứ, làm như tôi là dịch vụ cung cấp thức ăn nhanh vậy đó.

Nó hậm hực leo lên xe, biết cực khổ vậy lúc đầu đã không nhận lời với cậu ta rồi, đúng là ngu hết thuốc chữa mà.

Quốc An chở nó đến siêu thị, nó lượn tới lượn lui một hồi là chiếc xe đầy đầy tràn, làm gì mua hết cả siêu thị người ta vậy không biết.

-Cậu làm gì mua lắm vậy Doremon? Nhìn đồng đồ chất đầy xe mà Quốc An toát cả mồ hôi, đúng là con gái gặp cái gì cũng đòi mua.

- Có người trả tiền ngu gì không mua.

- Cậu giỏi lắm, dám lợi dụng cả tôi ha.

- Sợ gì mà không dám chứ.

Con nhỏ này bữa nay liều mạng dễ sợ, xem tôi hành hạ cậu thế nào cho biết. Tính tiền xong, Quốc An chở nó về nhà, vừa tới nhà là nó tháo tung hết đồng đồ ra.

-Mấy cái này tôi mua để trong tủ lạnh, khi nào đói lấy ra ăn, đừng có mà nhịn đói ảnh hưởng đến dạ dày. Còn nữa, hôm nào làm việc khuya thì nhớ uống sữa, không được uống cà phê nha chưa.

Những lời dặn dò của nó làm cậu vui không thể tả, thì ra nó nghĩ đến cậu nhiều như thế.

-Làm gì đúng như trời trồng vậy? Có nghe không hả?

-Dạ má. Làm như tôi là con nít không bằng.

-Cậu lớn chỗ nào mà không phải con nít? Ngay cả mình cũng không tự lo được.

-Có chỗ lớn đó, cậu muốn xem không?

Mặt Quốc An gian bất thường làm nó đề phòng, cái bộ mặt này chắc chẳng có gì tốt lành đây, tốt hơn hết là tránh xa cậu ta ra.

-Thần kinh. Tránh ra tôi nấu ăn.

Nó hi hục, lẫn lộn với một đồng thức ăn, cuối cùng cũng xong. Biết cậu không thích ăn cay, lại không ăn hành, rau củ quả thì cực kỳ kén chọn nên nó tránh những món này ra.

-Cậu ăn đi xem có được không? Nó chờ đợi Quốc An ăn thử tài nghệ nấu ăn của nó.

-Lúc này cậu có mua mì gói không?

-Có, sao thế?

-Để tôi ăn mì gói cũng được, chứ ăn mấy cái này ghê quá.

-Vậy cậu đi mà ăn mì, cái này đừng có mơ mà đụng vào. Nó giận dữ, người ta bỏ bao nhiêu tâm huyết vào đây, giờ nói giọng thấy ghét.

-Thôi ăn mì nóng lắm, với lại tôi có chuẩn bị Smecta nên chắc không sao.

-Cậu muốn chọc tôi tức chết hả? Tôi mà nổi điên lên thì cậu đừng có trách.

Thấy nó bắt đầu nổi con thanh nộ, Quốc An không dám châm chọc nó nữa

-Đùa thôi, chứ thức ăn cậu nấu là ngon nhất.

-Khỏi nịnh.

-Thật mà, tôi ăn nha.

-Thần kinh.

Hai đứa nó vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, gặp lại Quốc An thật tốt như vậy nó sẽ chẳng còn cô đơn một mình nữa. Nó biết cậu luôn bận rộn bên ngoài nhưng lại luôn dành thời gian cho nó, vì vậy nó sẽ khiến cậu vui vẻ giống như cậu đã làm cho nó vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

-Doremon, đồ tôi để trên phòng đó, mang ra giặt giúp tôi nghe.

Ấn uống no nê, Quốc An nằm ườn ra ghế sai vật, tên này cứ làm như nó là osin vậy đó.

-Mơ đi hen.

-Đồ con Doremon lười biếng

-Cũng không lười bằng cậu, đồ của mình mà cũng không giặt nổi, vậy thì đem vứt luôn đi.

-Có lý, vậy cậu vứt giùm để tôi đi mua đồ mới mặc cho khỏe.

-Đồ điên. Nói chuyện với cậu đúng là hại não, đưa remote tôi mở tivi coi.

-Khỏi, tôi đang xem

-Mấy cái tin tức vớ vẩn này có gì đâu mà xem, mở phim hành động Mỹ coi.

-Con gái mà thích ba cái thứ này, ngồi đợi đi khi nào coi chán tôi đưa cho.

Nó cũng chẳng chịu thua, bay tới giật remote trên tay Quốc An, hai đứa giằng qua giằng lại một hồi, tay chân đầm đã loạn xạ đến khi mất thăng bằng nó ngã nhào xuống ghế, còn Quốc An cũng nằm luôn trên người nó, môi chạm môi, bốn mắt tròn tròn nhìn nhau, cả hai đơ trong vòng vài phút.

Thình thịch...thình thịch....

Tìm nó và Quốc An đập mạnh đến nỗi có thể lắng nghe được rõ ràng nhịp đập của nhau, mặt đỏ bừng, tay chân luống ca luống cuống. Nó đẩy cậu ra rồi nhanh chóng ngồi lại tư thế ban đầu.

-Đưa remote tôi coi phim. Nó ngượng ngùng không dám nhìn mặt cậu.

-Ừ. Quốc An cũng ngượng ngùng không kém

Nó mở phim mà đầu óc mơ màng không tập trung được, sao lại có thứ cảm giác quái quỷ này với cậu ta cơ chứ, chẳng qua là vô tình thôi mà, sao lại có chút ngọt ngào vậy không biết.

-Tôi đến công ty có việc, cậu ở nhà nấu cơm tối chờ tôi về. Cầm bước ra khỏi cửa nửa bước.

Quốc An căn dặn, cậu muốn mở cửa về nhà sẽ thấy nó đợi cậu, mỗi khi có nó ngôi nhà lạnh lẽo đã trở nên ấm áp lạ thường.

-Cái này hình như hơi giống giam cầm tù binh thì phải. Nó giả bộ mặc dù trong lòng rất vui.

-Nói cái gì cậu cũng cãi, lần sau cứ nổi lần không nghe lời là tôi hôn một cái, xem cậu còn dám cãi không.

-Biến thái.

-Tôi biến thái vậy đó, cậu cứ từ từ mà tận hưởng.

Quốc An đi rồi, ngôi nhà rộng lớn chỉ còn mình nó. Dạo quanh khắp nhà một hồi, không có gì làm nó chạy lên phòng cậu lục lọi. Bên ngoài ban công trồng toàn là xương rồng, hình như nó đã từng nói với cậu là nó thích xương rồng thì phải. Mở hộc tủ ra, đập vào mắt nó là tấm hình kỷ niệm của nó với cậu, cái gối nó tặng sinh nhật vẫn còn y nguyên trên đầu giường. Từng mảnh giấy hai đứa viết cho nhau, những hình vẽ nghịch ngợm trên giấy, móc khóa hình Doremon đều được cậu lưu giữ cẩn thận. Nó bật khóc vì tình cảm của Quốc An đối với mình, nó ngắm kỹ từng món đồ mà mình đã từng cho vào lãng quên, những thước phim ký ức rõ ràng trong đầu nó. Vừa cười, vừa khóc, nó hòa mình theo những cung bậc cảm xúc trong những kỷ niệm ấy để rồi nhận ra rằng trong những lúc nó gặp khó khăn cậu đều xuất hiện đúng lúc để giúp đỡ. Cậu đúng là người con trai tốt nhất từng xuất hiện trong cuộc đời nó, người có thể san sẻ và che chở cho nó trong bất cứ hoàn cảnh nào, bên cậu thực sự rất an bình và vui vẻ.

.....

Hôm nay công việc hơi nhiều, vì là Phó Giám Đốc quản lý chuỗi nhà hàng khách sạn tiếng tăm của gia đình nên hẳn có thời gian là Quốc An lại ghé nơi này nơi kia kiểm tra tình hình. Bận rộn đến khuya mới giải quyết xong công việc, cậu mới phát hiện ra điện thoại hết pin này giờ. Tranh thủ trở về nhà, giờ này chắc nó đã lăn đùng ra ngủ rồi hay về nhà mình cũng nên.

Đẩy cửa bước vào, cậu bất ngờ khi thấy nó nằm ngủ trên sofa, cơm canh đã dọn sẵn sàng trên bàn từ khi nào rồi. Khẽ mỉm cười, cậu định bế nó trở về phòng nhưng mới vừa đụng vào người nó đã thức giấc.

-Sao giờ này mới về? Gọi cho cậu hoài không được cứ lo cậu xảy ra chuyện.

-Điện thoại tôi hết pin, sao không vào phòng mà lại ngủ ở đây? Quốc An ngồi xuống cạnh bên quan tâm.

-Tôi chờ cậu về ăn cơm, mà cậu đi lâu quá nên ngủ quên luôn.

-Vậy là cậu vẫn chưa ăn tối à?

-Ừm, ăn một mình buồn lắm.

-Ngốc xít.

Quốc An bế nó đến bàn ăn, nó vừa ngồi vừa ngáp.

-Buồn ngủ quá.

-Đúng là heo. Ăn chút gì đi rồi ngủ.

Cậu vừa nói vừa gấp thức ăn đầy chén cho nó, nó thì nằm gục mặt luôn trên bàn.

-Không ăn.

-Đồ lười biếng, dậy ăn cơm nè.

-Đút tôi đi.

Nó đúng là làm biếng vô địch, cầm cái muỗng ăn cơm cũng không được.

-Sao càng ngày cậu càng lười biếng vậy hả?

-Bất chước cậu đó. Nó mắt nhắm mắt mở trả lời.

-Tôi chưa phạt cậu chưa sợ đúng không?

Nói xong Quốc An tiến tới hôn môi nó, lần này không cần gọi nó cũng tỉnh ruồi luôn, tên này sao cứ suốt ngày lợi dụng mình không biết, lần sau tôi bôi ớt đây môi cho cậu biết thế nào là lợi hại.

-Ê cậu có phải là con gái không vậy Doremon, sao hôn cậu không có xú cảm giác gì thế?

-Vậy cậu phải tự kiểm tra giới tính mình mới đúng, có khi nào cậu không phải con trai?

-Cậu nghi ngờ à? Quốc An nham hiểm.

-Không phải nghi ngờ mà đã có kết quả chính xác.

-Đi lên phòng tôi sẽ cho cậu kiểm chứng độ đàn ông của tôi.

Đá lông nheo với nó một cái, mắt Quốc An trở nên gian tà

-Ai thèm?

-Không cần phải ngại.

-Hâm, ăn cơm nhanh lên, tôi leo lên ngủ trước đây. À quên cho tôi mượn cái giường ngủ một đêm nhé.

Nó chạy thật nhanh lên lầu vì sợ cậu đổi ý, ai biết giường của cậu êm quá làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Đêm đó nằm mơ thấy ba mẹ bỏ nó mà đi, chỉ còn lại một mình trong khu rừng không ai nương tựa, nó khóc như mưa, miệng không ngừng gọi.

-Ba mẹ...đừng bỏ con....đừng bỏ con mà....

Quốc An ngồi bên phòng làm việc nghe thấy liền chạy sang ôm nó dỗ dành, nhìn nó ngay cả trong mơ cũng nước mắt dàn giụa như vậy cậu rất đau lòng.

-Có tôi đây rồi, đừng sợ nhé.

Cảm nhận hơi ấm từ cậu truyền sang, nó cảm thấy yên tâm hơn, mắt nhắm nhưng tay vẫn níu chặt cậu không buông.

Nằm xuống cạnh bên, Quốc An đặt nó gối trên cánh tay săn chắc, tay còn lại kéo nó vào lòng. Cứ thế nó mới có được một giấc ngủ ngon, chỉ cần điều gì tốt cho nó, cậu sẵn sàng làm tất cả, cho dù điều đó có khó khăn hay chông gai thế nào đi nữa.

.....

Sáng thức dậy xuống nhà không nhìn thấy ai, chỉ thấy mảnh giấy cậu để lại “Tôi có việc phải đi sớm, cậu ăn sáng đi rồi ở nhà chờ tôi giao việc”. Nó mỉm cười, tên này chắc không muốn mình về nhà đây mà.

Đang ăn sáng, nó thấy có người bước vào, một cô gái với mái tóc vàng hoe, làn da trắng nõn nà, mặt mũi trang điểm kỹ lưỡng rất đẹp. Chẳng biết cô ta là ai, sao lại vào đây được nhưng nhìn cái kiểu phách lối kia thì có vẻ khá thân với Quốc An đây.

-Cô là ai? Đừng nói là anh King bữa nay còn thuê cả người giúp việc nữa nha.

Thảo Nhi nhìn nó từ trên xuống dưới bĩu môi khinh bỉ. Nó tức điên với cái thái độ đó, nghĩ sao kêu nó là người giúp việc chứ.

-Cô tìm ai? Nó không thèm trả lời câu hỏi của ả.

-Anh King đâu rồi? Cô ta vẫn dùng gương mặt đó nói chuyện.

-Ở trong túi tôi nè. Muốn tìm King thì tự mà tìm hỏi tôi làm gì.

Cái con nhỏ giúp việc này đúng là láo, chờ tao lấy được anh King về thì mày sớm biến khỏi đây đi. Cô ả hậm hực ra khỏi nhà, chạy qua văn phòng tìm Quốc An.

.....

-Anh King.

-Gi? Sao mà cậu cảm thấy ngán ngẩm với cô ta vậy không biết.

-Em có thai. Cô ta vui mừng ra mặt, lần này có cái để ràng buộc anh ấy rồi.

-Phá.

Vẫn không thay đổi sắc mặt, Quốc An dứt khoát làm Thảo Nhi hoảng sợ.

-Không, em không muốn, nó là con của hai đứa mình mà anh.

-Là do cô không nghe lời tôi, tôi đã dặn dò cô thế mà lại để chuyện này xảy ra. Hay là cô cố ý không nghe lời?

-Em xin anh đó, đừng bỏ cốt nhục của tụi mình mà. Cô ta bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

-Tôi nói rồi, nếu cô không bỏ được thì để tôi.

Kế hoạch bất thành, có khi nào liên quan đến con nhỏ trong nhà anh King sáng nay, nhất định bằng mọi giá phải giành lại anh ấy mới được.

.....

Nôn nóng hoàn thành công việc thật sớm, Quốc An trở về nhà với một đồng tài liệu trong tay.

-Doremon, có việc cho cậu làm rồi đây.

-Việc gì?

-Đây là thông tin và bản thảo kế hoạch kinh doanh bên mảng khách sạn, cậu soạn thảo nó thành bản hoàn chỉnh rồi in ra cho tôi, có chỗ nào không hiểu thì hỏi.

-Tôi đang lười, đợi xem xong bộ phim này rồi làm nha.

-CẬU LÀM NGAY CHO TÔI, Ở ĐÂU CHUI RA MÀ LƯỜI VẬY HẢ? Quốc An hét làm nó hết hồn, người gì đâu mà nóng tính thấy sợ luôn.

-Làm thì làm, có cần phải la làng lên vậy đâu. Nó giật xấp tài liệu trên tay Quốc An.

-Không la cậu chịu làm chắc. Làm nhanh đi rồi còn nấu cơm, tôi đói sắp xỉu rồi đây.

Cậu nằm dài ra ghế sai bảo rồi ngủ quên luôn, thức dậy đã là 7h tối, nhìn sang nó vẫn đang chăm chú, tình hình này chắc nhịn đói cả lũ rồi.

-Xong, công nhận mình giỏi dễ sợ. Nó tự đắc ý.

-Người ta chỉ mất 1 tiếng, mình mất 3 tiếng mà gọi là giỏi. Quốc An mỉa mai.

-Tôi thấy giỏi là được rồi, nhiều chuyện. Aaaaaa, đói quá.

-Ở nhà có mỗi việc nấu ăn cũng làm không xong. Đi ra ngoài ăn.

Nghe nói được ăn ngoài là nó hớn hờ, gì chứ không phải nấu ăn là vui rồi.

-Yeah. Đi nhanh đi, tôi sắp chết đói rồi.

-Cậu mà cứ như vậy chắc tôi không dám nhận cậu là người quen quá, mất mặt chết, kiểu này ngồi riêng bàn cho chắc.

Bữa nay còn bày đặt chê bai nữa mới ghê, thích thì chiều cậu vậy.

-Cũng được, ngồi riêng tính tiền chung được rồi.

-Cũng khôn quá nhì?

-Chứ sao, Doremon mà không khôn sao cứu được Nobita hậu đậu này chứ. Nó vừa nói vừa làm chỉ vào người Quốc An.

-Cậu mới là Nobita hậu đậu đó.

-Từ giờ tôi sẽ gọi cậu là Nô nhé.hehe. Đi thôi.

Cái con nhỏ này bữa nay học đâu ra cái trò tự quyết định tên người khác vậy không biết, để mấy đứa đàn em biết được mình có cái tên này thì mất hết hình tượng chết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Ăn uống no nê, nó với Quốc An tung tăng đi bộ về nhà.

-Ê Nô.

Quốc An giả bộ làm lơ, cái tên xấu xí chết được mà dám đi đặt cho cậu, thật là không chịu nổi con nhỏ này.

-Nô, cậu điếc à?

-Cậu gọi ai thế?

-Gọi cậu đó, giả điếc à?

-Ở đây không có ai tên Nô niếc gì hết nghe chưa hả?

-Nô, con muỗi trên trán cậu kia.

Theo phản xạ, Quốc An đưa tay lên đập con muỗi trên trán làm nó cười sặc sụa, vậy mà nói không có ai tên Nô mới ghê.

-Cười đủ chưa? Dám lừa tôi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ.

Quốc An tức tối, đường đường là một người thông minh như cậu lại bị con nhỏ ngốc nghếch nhất thế giới lừa, mối nhục này nhất định phải rửa mới được.

Hai đứa rượt đuổi nhau cả đoạn đường dài, đến khi mệt quá mới chịu dừng lại nghỉ. Đột nhiên ở đâu chui ra 5, 6 tên mặt mũi bặm trợn, người xăm đủ thứ hình thù. Chúng nhìn Quốc An với ánh mắt không mấy thiện cảm, chắc là muốn gây chuyện gì đây.

-Cuối cùng cũng chụp được mày rồi King. Cái này là trả thù cho đàn em tao. Tên hung tợn nhất, có lẽ lại đại ca trong số đó lên tiếng.

Nó không hiểu bọn chúng nói gì, nhưng nhìn mặt mũi ai cũng đằng đằng sát khí nó biết có chuyện chẳng lành. Hơi run sợ, nó nắm chặt tay áo của Quốc An.

-Mày muốn gì? Cậu nhìn nó với ánh mắt thách thức.

-Muốn giết chết mày.

Rồi bọn chúng xông vào đánh Quốc An, đến bây giờ nó mới biết cậu biết đánh nhau, bao lâu không gặp mà cậu ấy thay đổi nhiều quá. Trời bắt đầu chuyển mưa, đoạn đường này vắng vẻ nên không có ai can ngăn, mà cũng có thể chẳng ai muốn xen vào mấy cái vụ rắc rối này. Thoắt một cái, cậu đã hạ được gần hết bọn chúng, thấy có vẻ thua bọn chúng lợi dụng sơ hở cầm nguyên cây gậy xông thẳng vào nó. Hoảng hốt quá nó chẳng biết làm gì ngoài việc la lớn lên, Quốc An vội lao tới đỡ cho nó. Lúc này nó chẳng nghĩ được gì nhiều nữa, chỉ biết ôm cậu ấy ngã xuống giữa cơn mưa tầm tã.

-Nô, nô, cậu có sao không?

Cũng may lúc đó Bảo dẫn theo người đến kịp, nếu không chắc hai đứa nó chết ngoài đường rồi.

-King, cậu không sao chứ? Bảo lo lắng.

-Không ...sao.... Đưa tôi về nhà.

Nó không biết Quốc An có bị gì không nữa, nó sợ lắm, sợ cậu sẽ vì nó mà chịu đau đớn. Nước mắt hòa với nước mưa mặn chát rơi trên mặt nó.

-Mình đi bệnh viện được không? Nó van nài.

-Không ...cần, về nhà.

Bảo đưa hai đứa nó về nhà, đỡ Quốc An vào phòng xong cậu đi trước để xử lý vụ lúc này.

Còn lại một mình, nó vụng về thay quần áo ướt của Quốc An ra, nhìn tay chân cậu đầy những vết bầm tím mà đau lòng. Ngồi suốt bên trông chừng chỉ cần mặt cậu nhăn nhó khó chịu là nó căng thẳng theo luôn. Người cậu lúc nóng lúc lạnh, nó phải cho uống thuốc hạ sốt, chạy tới chạy lui để trông nom.

Nửa đêm thức giấc, thấy nó người ướt nhem ngồi bên cạnh, trên khóe mắt vẫn còn đọng nước cậu mới biết là nó lo lắng cho cậu cỡ nào.

-Doremon, dậy thay quần áo đi, không thôi bị cảm lạnh giờ.

-Cậu không sao chứ Quốc An, tôi lo lắng biết không hả?hức..hức... Nhỏ này mít ướt dễ sợ.

-Cậu mà khóc nữa người ta tưởng nhà tôi có đám tang đó.

-Sao cậu ngu vậy hả? Lỡ trứng đầu chấn thương sợ não tàn tật suốt đời thì sao? Hức...hức...

-Thì lúc đó cậu nuôi tôi suốt đời....

-Đồ điên nhà cậu.

-Đùa thôi, chỉ là bị ngoài da, cậu mau vào thay quần áo đi.

Nhìn kỹ thật lâu để chắc chắn rằng cậu không sao nó mới chịu đi thay quần áo.

-Nô, cậu sốt đấy biết không hả?

-Hèn gì thấy lạnh quá.

-Cậu có sao không? Có lạnh lắm không hả? Nó khăn trương.

-Lạnh lắm, cậu giúp tôi sưởi ấm được không?

- Là sao?

Vừa dứt lời Quốc An dùng tay kéo người nó nằm xuống bên cạnh, tay ôm chặt nó.

- Xin cậu đấy, một chút thôi, chỉ có cách này tôi mới hết lạnh.

Thấy cậu ấy đáng thương nó đành để yên cho Quốc An ôm như vậy đến sáng, cảm giác cũng rất ấm áp, rất ngọt ngào, trong khi nó bị nguy hiểm cậu sẵn sàng dùng thân mình để bảo vệ nó, chỉ là tình yêu đơn phương mà khiến cậu hành động vậy sao? Có lẽ có rất nhiều điều nó chưa hiểu hết về tình yêu từ nơi cậu.

....

Sáng nó thức giấc với hai cái tay tê cứng, tên này chắc ôm mình suốt đêm ngủ luôn quá. Nó đặt tay lên trán Quốc An kiểm tra nhiệt độ, cũng may là đỡ sốt rồi. Nó loay hoay cố gắng gỡ hai tay cậu ra để chuẩn bị xuống bếp nấu cháo nhưng không tài nào gỡ được, chắc cậu ta lại giờ trò gì đây.

- Buông tôi ra coi. Mới sáng sớm đã chọc nó giận dữ rồi, bình yên không muốn mà cứ muốn sóng gió là sao chứ.

- Ôm cậu ấm thật, cho tôi ôm miếng nữa coi. Quốc An nham nhở.

- Đừng có mơ, thả tay ra, không chịu thì đừng có trách Mon này độc ác.

- Sợ quá, sợ quá, cậu đang hù ai biết không hả? Tin tôi huyết sáo một cái là đàn em tôi kéo đến thanh toán cậu trong một nốt nhạc không?

- Tôi mời, à không năn nỉ mới đúng. Nó mĩa mai.

- Thôi, không thèm ra tay với phụ nữ.

- Cậu định ôm như vậy đến bao giờ hả? Cậu mà giữ thêm một phút thì ướt giường ráng chịu.

Chiều này của nó quả nhiên hiệu nghiệm, Quốc An thả nó ra ngay lập tức.

- Nô nê, sao mấy tên kia lại tấn công cậu thế?

- Chuyện người lớn.

Chuyện chiến sự giang hồ, con gái như nó biết làm gì cho mệt chứ.

- Tôi muốn biết mà, có phải cậu có thù oán gì với chúng không?

Nhìn cái ánh mắt tò mò của nó mà không thể không nói được.

- Hôm trước tên đàn em của chúng đắc tội với người của tôi nên bị thanh toán, bây giờ đến lượt chúng trả thù.

- Cậu đừng có đụng đến mấy chuyện này nữa được không? Nguy hiểm lắm.

Nó chẳng hiểu gì nhiều về chuyện này, nhưng nó biết mấy vấn đề giang hồ gì đó rất nguy hiểm nên chẳng muốn cậu tham gia một tẹo nào.

Câu nói nhẹ nhàng của nó làm cậu động lòng, là vì quan tâm nên nó mới không muốn cậu gặp nguy hiểm, sao lại cảm thấy hạnh phúc thế này.

- Tôi cần thời gian, chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi thì nhất định làm được.

Nó mỉm cười, bản thân biết rằng Quốc An có thể làm được những việc lớn và khó, nhưng lúc nào cũng muốn nó bên cạnh để khích lệ và động viên cậu, chuyện đơn giản như vậy chẳng lẽ nó không thể giúp cậu được sao.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Mấy ngày nay sắp thi nên nó bận rộn học hành, Quốc An cũng nhiều việc nên hai đứa không có nhiều thời gian gặp nhau. Đã quen cãi nhau suốt ngày rồi, giờ không gặp có chút nhớ nhớ, nó lấy điện thoại ra nhắn tin.

-Ola, Doremon gọi Nobita nghe rõ trả lời.

-Còn gọi tôi là Nobita nữa là tôi qua đốt nhà cậu đó. Quốc An nhắn tin hù dọa.

-Khi nào qua nói tôi tài trợ xăng cho nha, đừng có ở đó mà suốt ngày hù dọa tôi.

Nó đâu có vừa, nghĩ sao hung hăng như nó mà đi sợ mấy trò hù vớ vẩn của cậu chứ.

-Cậu bị bệnh gan hả Mon?

-Là sao? Tôi có bị bệnh gì đâu.

-BỆNH TO GAN đó, đến cả tôi mà cậu còn không sợ nữa thì hết thuốc chữa rồi.

-Cũng không to bằng cậu, điên..... Mấy bữa nay có ăn uống đầy đủ không thế? Từ bao giờ nó bắt đầu quan tâm đến việc ăn uống của cậu ta thế không biết.

-Không có ai nấu lấy gì mà ăn. Quốc An trêu chọc.

-Cậu không thể tự lo cho mình được hả? Vậy thì GO DIE GO. Nó tức giận, lớn rồi mà mấy cái chuyện này cũng phải cần nhắc nhở, không hiểu cậu ta giỏi giang chỗ nào.

-Vĩnh biệt. Tin nhắn chỉ có hai chữ gửi cho nó, ai biểu kêu người ta đi chết đi làm gì.

-Ừ, tầng thứ 18 Diêm Vương đang chào đón cậu đó, đi đi. Tôi đi ngủ đây.

-Trong giấc mơ gọi tên tôi nhé. Ngủ ngon baby.

Nó mỉm cười chìm vào ngủ, lần nào nói chuyện với Quốc An xong nó cũng cảm thấy vui vẻ, lâu dần thành quen, thiếu là lại thấy nhớ không chịu được.

Nửa đêm đang ngủ, nó cảm thấy bụng đau quặn quai, mồ hôi ướt đầm gối. Rõ ràng không phải ngày chị Cá sao lại đau như thế này cơ chứ. Nó lăn lộn làm đủ mọi cách nhưng cơn đau vẫn không giảm. Tự nhủ chắc là hôm nay ăn trứng gì bậy bạ nên mới như vậy, ngủ một giấc đến sáng mai sẽ khỏi, nhưng càng lúc càng đau dữ dội, nó cố gắng lê bước đến lấy cái điện thoại nhưng chịu không nổi nó ngã luôn xuống sàn nhà.

Ở nhà Quốc An trần trọc không ngủ được, sao trong lòng lại nôn nao thế này không biết. Cậu cầm điện thoại gọi cho nó tám chuyện đỡ buồn, nhưng gọi nhiều lần vẫn không có ai bắt máy. Không lẽ con heo này ngủ say đến nỗi gọi cả buổi mà không nghe, lo lắng không yên, cậu chạy thật nhanh qua nhà của nó.

-Doremon, mở cửa cho tôi.

-Doremon, cậu có ở trong không hả?

-Doremon, cậu lên tiếng đi chứ.

-Cậu không mở là tôi phá cửa vào đó nha.

-....

Mặc dù Quốc An có kêu như thế nào thì đáp lại vẫn là sự im lặng đáng sợ. Linh tính có chuyện chẳng lành, cậu dùng hết sức phá cửa xông vào và rất hoảng hốt khi thấy nó nằm bất động trên sàn nhà.

-Doremon, cậu sao thế hả? Doremon cậu đừng làm tôi sợ mà, làm ơn đi.

Nó từ từ mở mắt, hai tay ôm bụng rên rĩ

-Đau quá.....

-Không sao đâu, tôi đưa cậu đi bệnh viện.

Quốc An nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện, nhìn nó đau đớn mà cậu đau gấp ngàn lần, ước gì có thể thay nó chịu cơn đau này hành hạ “cậu nhất định không được có chuyện gì biết chưa hả? Lần này cấm cậu cãi lời tôi đó”.

Ngồi ngoài phòng cấp cứu chờ đợi mà lòng thấp thỏm, cái bệnh viện gì mà làm ăn chậm chạp vậy không biết, nếu nó mà có chuyện gì thì cậu sẽ phá hủy cả cái bệnh viện này cho biết.

-Cô ấy bị viêm ruột thừa, cũng may là còn kịp nếu để chậm mấy phút nữa thì... Vị bác sĩ già lên tiếng.

-Bây giờ cô ấy sao rồi? Quốc An khẩn trương.

-Đang nằm trong phòng hồi sức, chút nữa là có thể vào thăm rồi.

Cậu thờ phào nhẹ nhõm, nước mắt không biết từ đâu rơi xuống, là vì quá lo lắng cho nó hay vui mừng vì nó bình an vô sự cậu không quan tâm, chỉ biết là khi đối diện với nỗi sợ hãi mất nó, cậu mới nhận ra mình cần nó hơn bản thân vẫn tưởng, nếu không có nó bên cạnh chắc cuộc sống này sẽ chẳng còn ý nghĩa.

.....

-Tại sao tôi lại ở đây thế? Tỉnh dậy nhìn xung quanh mới phát hiện mình ở trong bệnh viện, nó thắc mắc hỏi Quốc An.

-Cậu bị đau ruột thừa, cái đồ ngốc nhà cậu đau sao không nói cho tôi hả?

-Tôi nghĩ là đau thông thường nên không gọi, ờ sao cậu biết mà đưa tôi đến bệnh viện thế?

-Thần giao cách cảm. Cậu thấy trong người sao rồi?

-Thần giao cách cảm? Tôi với cậu mà cũng có thứ này nữa sao, cậu đúng là xạo ke.

-Cậu không có nhưng tôi có. Sao? Còn đau không?

-Còn, đau chết đi được, cậu xin bác sĩ cho tôi thuốc giảm đau được không?

Thấy mặt nó nhợt nhạt, người không chút sức sống mà cậu không chịu nổi, lần này quả thật là thử thách to lớn đối với cậu, nếu cậu không qua kịp thì bây giờ có lẽ đã không nhìn thấy nó nữa rồi.

-Bác sĩ mới vừa tiêm thuốc rồi, cậu ráng chịu đi nha.

Quốc An nắm tay nó động viên, bàn tay ấy vẫn rất ấm áp có thể giúp nó giảm bớt phần nào cơn đau trong cơ thể.

-Tôi đi mua cháo cho cậu, nằm yên đây chờ tôi xúu nhé.

Nằm một mình trong phòng, nó có thời gian để nghĩ ngợi về chuyện của nó với Quốc An, không lẽ là cậu có thần giao cách cảm gì với nó thật sao, nếu không phải như vậy thì làm sao cậu biết mà đến cứu nó? Dù sao đi nữa thì cậu vẫn luôn là người xuất hiện khi nó gặp nguy hiểm, nếu không có cậu thì chắc giờ này nó đã die rồi. Đang nghĩ ngợi lung tung thì Thảo Nhi đẩy cửa bước vào, làm sao cô ta biết nó nằm ở đây, với lại hai người chẳng có xúu liên quan nào để đến tìm nó hết.

-Không ngờ tôi lại đến đúng không? Mặt cô ta kiêu ngạo.

-Cô muốn gì?

-Chỉ là cảnh cáo cô tránh xa anh King một chút thôi. Thảo Nhi lấy điều thuốc ra hút làm khói bay nghi ngút.

-Lý do? Vì cô yêu anh ấy nên muốn tôi giữ khoảng cách? Nhảm nhí.

Cô ta nổi điên với cái thái độ không quan tâm của nó, con nhỏ này đúng là khó trị hơn mình nghĩ.

-Cô nghĩ cô làm người thứ ba anh ấy sẽ yêu cô hả? Đừng có mơ.

-Biết như vậy sao cô còn đến đây làm gì?

-Thảo Nhi tôi đến để báo cho cô biết đừng có mà phí sức vì sẽ chẳng có kết quả gì đâu. Trong người tôi hiện đang mang cốt nhục của anh ấy.

Nó gần như không thờ được khi nghe tin này, sao lại đau lòng thế này không biết, bây giờ nỗi đau thể xác chẳng là gì so với nỗi đau trong lòng. Cố giữ bình tĩnh, nó cũng không chịu thua

-Lấy gì chứng minh đó là con của anh ấy? Với người như cô thì cha đứa bé là ai chưa chắc đã biết.

-Cô cứ hỏi anh ấy đi xem tôi có nói thật không là biết, cô có biết là vì cô mà anh ấy bắt buộc tôi phá bỏ đứa con này không hả?

Rồi cô ta bỏ ra ngoài với ánh mắt hung ác “tao nhất định sẽ chẳng để yên cho mày đâu”.

.....

Chương 58: Chương 5

Thảo Nhi đi rồi, nó cũng chẳng còn tâm trạng nào nữa. Chuyện của hai người họ, rõ ràng không liên quan đến mình sao tự nhiên lại khó chịu như thế chứ. Mà cũng đúng thôi, thời gian qua hai người không gặp, Quốc An cũng có thể có cuộc sống riêng của cậu chứ, nhưng sao nó lại buồn thế này, nước mắt cứ thế chảy ra không ngừng lại được.

Đẩy cửa bước vào thấy nó đang khóc, Quốc An lo lắng

-Sao thế? Đau ở đâu à?

Nhìn cậu lo lắng như thế nó càng không muốn, nó không thể trở thành người thứ ba phá hoại chuyện của Thảo Nhi, càng không thể khiến đứa bé chưa thành hình đã bị phá bỏ.

-Doremon, cậu sao thế hả?

-Không sao.

Nó nói chuyện không một chút cảm xúc.

-Tôi mua cháo vào rồi, cậu ăn đi.

-Đề xú tôi ăn.

-Cậu sao thế? Có chuyện không vui sao nói tôi nghe.

-Không có.

Quốc An vẫn cứ quan tâm nó nhưng tất cả những hành động của cậu nó đều tránh né, thái độ nó thay đổi như vậy cậu biết là có chuyện gì đó, nhưng hỏi gì cũng không nói.

Hai người ở trong phòng, chẳng ai nói với nhau câu nào, Quốc An thì vô cùng khó chịu, cảm giác như người xa lạ thật sự rất mệt mỏi, còn nó càng mệt mỏi hơn khi người ở ngay đây mà nó cũng không dám chạm vào. Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, đến khi chịu không nổi trước vẻ mặt lạnh lùng của nó Quốc An mới lên tiếng.

-Cậu có chuyện gì thì phải nói tôi biết chứ, cứ như vậy tôi thật sự rất mệt mỏi.

-Tôi cũng rất mệt mỏi, cậu về đi.

Lòng đau nhói nhưng nó không thể làm khác đi được.

-Tôi làm gì sai sao?

-Cậu không sai, nhưng tôi đã chán khi ở gần cậu rồi, lâu lâu gặp nhau có vẻ tốt hơn.

-Cậu nói lại lần nữa tôi nghe. Quốc An không tin vào tai mình, không lẽ mới nằm bệnh viện có ba hôm mà nó đã thay đổi nhanh vậy sao.

-Tôi muốn yên tĩnh một mình, cậu về đi.

-Tôi không tin, cậu đang nói dối đúng không?

-Tất cả đều là sự thật, tôi chẳng có xú cảm giác gì với cậu cả, tôi cũng ngán ngẫm trước sự quan tâm của cậu, tiền viện phí tôi sẽ tìm cách hoàn trả cho cậu.

Từng câu nói của nó như dao đâm vào tim Quốc An, là do cậu quá tự tin vào bản thân hay quá ảo tưởng mà nghĩ rằng nó đang dần có cảm tình với cậu. Thì ra bấy lâu nay nó chán ghét cách cậu quan tâm, vậy tại sao không nói cho cậu biết, cậu có thể sửa đổi mà.

Trở về nhà, cậu không ngừng uống rượu, nó chưa từng một lần nghĩ đến cảm giác của cậu, sao cậu lại luôn nghĩ về nó như thế này. Vừa uống rượu cậu vừa đập phá đồ đạc trên bàn, có lẽ như vậy sẽ trút bớt phiền muộn trong lòng.

.....

Tối, Bảo đến thăm nó.

-King không có ở đây sao?

-Dạ không, cậu ấy về rồi.

Cứ mỗi lần nhắc đến Quốc An là nó lại nhói lòng.

-Thằng nhóc này, chăm sóc người bệnh gì kỳ vậy không biết. Em đỡ chưa?

-Dạ đỡ rồi. Anh Bảo nè, em hỏi anh một việc này được không?

-Em cứ hỏi.

-Có phải.... Quốc An và Thảo Nhi hai người đó đã có.....

-Sao em biết? Thảo Nhi đã có thai với cậu ta rồi, hình như cũng được hơn 3 tháng rồi đó.

Nó gần như bật khóc, chính Bảo cũng đã nói vậy thì chắc không thể là giả được rồi.

-Em buồn ngủ quá, anh về nhé. Nó cố gắng đuổi khéo Bảo về để không thấy gương mặt đau đớn của mình.

-Ừ, em nghỉ sớm đi nhé, chúc em chóng bình phục.

Nó đứng lên thay đồ rồi cố gắng lê từng bước khó nhọc ra khỏi bệnh viện, đi đâu nó cũng chẳng biết nhưng chỉ cần đến một nơi mà Quốc An không thể tìm ra là được rồi. Đến bây giờ khi sắp mất cậu nó mới phát hiện ra cậu quan trọng với nó như thế nào, không chỉ làm cho nó cười, cậu còn mang cho nó hạnh phúc, không chỉ bảo vệ nó, nhưng nó còn cảm nhận được yên bình trong lòng khi đến gần cậu, không chỉ là sự quan tâm giản dị, nhưng đó là cả một trời yêu thương cậu dành cho nó. Những chuyện này đâu phải muốn quên là dễ dàng, không thể làm phiền cậu ấy thêm một giờ khắc nào nữa, nó phải xa cậu thôi.

Bảo và Thảo Nhi bước vào nhà đã thấy đồ đạc vắng tứ tung, còn Quốc An thì ngồi một góc uống rượu trông rất đau khổ.

-Anh King, anh sao thế này?

Thảo Nhi chạy tới đỡ Quốc An, cậu dùng sức gạt tay cô ta ra.

-Cô buông tôi ra.

-Anh đừng nói với em là vì con nhỏ trong bệnh viện đó mà ra nông nổi này nghe. Cô ta bực tức.

-Cô mới nói gì? Ai trong bệnh viện? Cô đã làm gì với cậu ấy hả?

Quốc An xông tới nhìn với ánh mắt rực lửa làm cô ta hoảng sợ nép sau lưng Bảo, lúc này Bảo mới lên tiếng.

-Mày điên rồi, vì một đứa con gái mà như vậy sao?

-Mày mà biết cái gì hả, đối với tao cô ấy còn quan trọng hơn cả mạng sống. Cậu cầm nguyên chai rượu lên uống một hơi hết sạch.

-Anh đừng có như vậy, còn có em và con chúng mình mà. Thảo Nhi nài nỉ.

-Cô biến đi, cho dù cô có 10 đứa con với tôi thì tôi cũng không bao giờ yêu cô.

-Không thể nào, anh đừng đối xử với em như thế được không?

Cô ta bắt đầu ôm mặt khóc làm Bảo động lòng, cậu ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cô ta dỗ dành.

-Sẽ ổn thôi, em đừng khóc.

-Anh Bảo, chúng ta đã làm mọi cách để cô ta rời xa anh ấy, nhưng không có tác dụng rồi.

Vừa loáng thoáng nghe được câu nói của Thảo Nhi, Quốc An nhào tới nắm cổ áo cô ta

-Cô mới nói gì nói lại tôi nghe, cô đã làm gì cậu ấy?

-Em....

Thấy tình hình căng thẳng, mặt Quốc An hung hãn có thể giết chết bất kỳ ai Bảo mới lên tiếng, một phần cũng không đành lòng nhìn thẳng bạn mình đau khổ nữa.

-Là do tôi, chính tôi đã nói chuyện Thảo Nhi có thai với Thiên Anh nên....

-Mày nói gì hả?

Quốc An đâm vào mặt một cái làm Bảo té ngửa, Thảo Nhi vừa khóc vừa đỡ Bảo lên, cô ta biết Bảo yêu mình lâu lắm rồi, anh ấy sẵn sàng làm mọi thứ ngay cả việc giúp mình cướp Quốc An về. Từ chuyện cái thai, đến chuyện theo dõi Quốc An với nó và cả việc cố tình nói chuyện cái thai để nó bỏ cuộc. Một người mình dùng đủ mọi thủ đoạn nhưng không giành lấy được, còn người ở ngay bên cạnh lại không quan tâm, thật là ngu ngốc.

-Anh Bảo không liên quan đến chuyện này tất cả là do em

-Thảo Nhi, em tránh ra, tất cả là do anh làm

-Không, anh đừng vì em mà làm những chuyện này nữa, em không muốn anh mất đi tình bạn thân nhất chỉ vì một con nhỏ xấu xa như em

-Anh sẵn sàng mà.

Chứng kiến cuộc nói chuyện của hai người họ này giờ, Quốc An không kiềm chế được nữa.

-Hai người diễn kịch đủ chưa? Yên tâm tôi sẽ xử lý cả hai.

-Không được, tao sẽ để yên cho mày xử tao, nhưng với Thảo Nhi thì không được, cô ấy đang mang thai.

-Tao sẽ tính chuyện này sau.

Nói xong cậu chạy thật nhanh đến bệnh viện tìm nó, phải giải thích rõ ràng cho nó hiểu chuyện cái thai đó là ngoài ý muốn, người cậu yêu duy nhất trên đời chỉ có nó mà thôi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Đến bệnh viện không thấy nó đâu, quần áo bệnh viện được xếp ngay ngắn trên giường, Quốc An đoán nó đã trốn viện. Cậu chạy qua nhà nó nhưng cửa khóa ngoài, con nhỏ này đang bị bệnh mà đi đâu thế không biết, điện thoại thì tắt máy, lo lắng cậu chạy khắp nơi tìm nó. Tất cả những nơi nó có thể tới cậu đều tìm kiếm nhưng vô vọng. “Tôi phải tìm cậu ở đâu bây giờ hả Doremon?”.

.....

Nó nặng nhọc lê bước trên đường, mệt quá không nhắc chân được nữa nó dừng lại nghỉ trên ghế đá của công viên gần đó. Vết mổ đã rách và chảy máu nhiều, nó chóng mặt không nhìn rõ được gì nữa. Giờ này cậu đang ở đâu hả Quốc An?

Tìm khắp trên đường, các ngõ ngách đều không thấy nó, Quốc An chạy một vòng công viên tìm kiếm, không ngờ nó lại ở đây thật. Nó ngồi đấy, gương mặt nhợt nhạt đến đau lòng, là do cậu, do cậu đã khiến nó trở nên như vậy.

-Doremon, tôi kiếm cậu cả buổi tối, sao lại trốn viện ra đây?

-Quốc An? Nó lơ mơ nhìn thấy cậu thì bật khóc, vết thương trong lòng lại nhói đau.

-Sao thế? Tôi đưa cậu về bệnh viện nhé. Quốc An lo lắng.

-Tôi đã nói cậu rất phiền, làm ơn tránh xa tôi mà sao cậu không nghe hả?

-Không, tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa bước, cậu có đuổi đánh tôi vẫn theo cậu. Quốc An ôm chặt nó.

-Tôi không muốn, cậu đi đi.

Thấy người nó đã mềm nhũn ra Quốc An vội bế nó lên xe.

-Đi bệnh viện nhé. Cậu dịu dàng.

-Không, tôi muốn về nhà.

Chiều lòng nó, Quốc An đưa nó về nhà, Bảo và Thảo Nhi vẫn còn ở đó, nhưng trong mắt cô ta không còn ghen ghét nữa mà tràn ngập yêu thương với Bảo.

-Cậu buông tôi ra đi, tôi không muốn gặp cậu mà. Nó yếu ớt.

-Cậu ghét tôi cũng được, nhưng để tôi chăm sóc cậu có được không?

-Vậy cậu có nghĩ đến tôi, đến cái thai trong bụng của Thảo Nhi không hả? Nó ảm ức.

Chưa kịp trả lời thì Bảo nắm tay Thảo Nhi bước đến chỗ tụi nó.

-Thật ra đó không phải là của King, đứa bé là của tôi.

-Mày nói gì? Quốc An bất ngờ.

-Thật ra hôm đó người lên giường với em là anh Bảo, không phải anh.

Hai đứa nó vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

-Vì lúc đó mày say quá, hai đứa tao lại có chút men không kiểm chế được nên đã.... sau đó gán tội cho mày.Bảo giải thích.

-Vậy sự thật là không phải tao?

-Đúng, vì quá yêu cô ấy nên tao mới giúp cô ấy bày ra những chuyện này, mày muốn đánh muốn giết thì ra tay với tao đi.

-Xem như mày vẫn còn có lương tâm, hai tụi mày đi nhanh trước khi tao đổi ý.

Trong người Quốc An hiện giờ cảm xúc lẫn lộn, tức giận vì hai đứa kia dám lừa dối mình, nhưng cũng vui mừng vì cuối cùng cũng gỡ được khúc mắc trong lòng nó. Quay sang thấy nó vẫn còn đơ, cậu mỉm cười dịu dàng.

-Sao rồi, còn giận nữa không hả Doremon?

-Có phải do cậu sắp xếp tình huống không? Nó nghi ngờ.

-Xem phim nhiều bị nhiễm hả? Tôi đâu có rảnh.

-Là thật à?

-Hay tôi gọi hai đứa kia quay lại diễn một lần nữa cho cậu xem hen.

Nó vui mừng như vừa trút được một gánh nặng trong lòng, còn Quốc An thì vui không thể tả, nó để ý đến chuyện của cậu và Thảo Nhi thì chứng tỏ rằng nó cũng có tình cảm với cậu.

-Khoan đã, vậy cậu với cô ta....có từng làm chuyện ấy chưa?

-Có.

Vừa nghe xong câu trả lời nó lập tức quay mặt đi chỗ khác, tưởng trong sạch lắm không ngờ cậu ta cũng chẳng vừa gì.

-Nhưng mà trước kia thôi, từ khi gặp lại cậu tôi không còn có hứng thú gì với cô ta nữa. Những lần trước là cách đây lâu lắm rồi nên không thể có chuyện có thai, còn lần cuối cùng là cách đây 3 tháng nhưng bị tên Bảo đáng chết kia gài bẫy. Quốc An giải thích cặn kẽ.

-Những lần cơ đấy? Nó vẫn giận dữ.

-Đó là lúc trước không có cậu nên mới sa ngã như thế, từ ngày gặp cậu tôi toàn tránh con gái không đấy.

-Có ma mới tin.

-Cậu đang ghen hả?

-Xỉ, mơ đi.

-Không ghen sao lại tức giận, lại đau lòng, lại bỏ đi, lại giận dỗi hả?

-Tôi.... Nó chẳng biết nói sao, hình như cậu ta nói đúng mà.

Thấy nó ấp úng, Quốc An cúi xuống hôn nó thật sâu, thật mê mị.

-Tôi rất vui đó biết không hả? Quốc An không giấu được vui mừng trong lòng.

-Quốc An nè, tôi không biết thứ cảm giác trong người tôi hiện giờ có gọi là yêu không nữa, nhưng tôi sẽ cố. Cậu cho tôi thời gian để tôi có thể quên hoàn toàn anh ấy nhé. Nó thì thâm.

-Cả hai chúng ta sẽ cố, tôi sẽ giúp cậu xóa sạch những ký ức còn lại về hắn.

-Cảm ơn cậu.

-Tôi yêu cậu, Doremon.

Nó mỉm cười hạnh phúc, chỉ có bên cạnh cậu mới có được cảm giác yên bình này thôi.

-Tôi đưa cậu vào phòng nhé, vết thương có vẻ nghiêm trọng rồi đó.

-Ừm.

-Đau không?

-Thử đi là biết đau hay không à.

-Tôi thay băng giúp cậu, không thôi nhiễm trùng đó.

-Không được, như vậy xấu hổ lắm. Nó lấy hai tay che mặt.

-Trước sau gì cũng là của tôi, có gì đâu mà ngại. Mặt mũi xanh mét rồi kia, ngoan ngoãn nằm nghỉ xú đi.

Mỉm cười chìm vào giấc ngủ, nó nghĩ lại cảm giác phải nhường cậu cho người khác thật đáng sợ, nó sẽ chẳng dại gì mà làm lần thứ hai đâu/

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

-Dậy ăn cháo rồi uống thuốc nè Mon lười.

Thấy nó giờ này vẫn còn ngủ, Quốc An dịu dàng gọi nó dậy.

-Ừm..

Nó chui tọt vào chăn, lâu lâu mới có được một giấc ngủ ngon mà bị tên này phá, bực bội chết được.

-Vậy thì cậu cứ ngủ đi, khi nào dậy thì tự ăn sáng nha. Tôi đi câu cá đây.

-Hà? Đi chơi hả?

Nó bật dậy ngay lập tức, nghĩ sao ở nhà một mình buồn chết, được đi chơi tất nhiên phải thích hơn rồi.

-Đồ ham chơi. Quốc An nhéo mũi nó.

-Bạn Nô đưa bạn Mon đi chơi với nhen.

- Chẳng phải bạn Mon thích ngủ hơn hả?

- Ngủ có gì đâu mà thích, bạn Mon chỉ thích đi chơi thôi.

- Ừm, ăn cháo đi rồi Nó đưa đi câu cá.

- Yeah. Để Mon vệ sinh cá nhân đã.

Quốc An đỡ nó vào nhà vệ sinh rồi đỡ nó ra, thấy vết mổ vẫn chưa lành cậu sợ nó đau.

- Vết thương vẫn còn đau hay mình để hôm khác hẵng đi hen.

- Ừm. Đi lại nhiều sợ lâu lành nên thôi ở nhà cho chắc vậy.

Nhìn ra mấy chậu xương rồng ngoài ban công nó thắc mắc

- Mà nè sao cậu trồng nhiều xương rồng thế?

- Để khi nào cậu lỳ lợm thì bẻ nó ra làm gối cho cậu quỳ. Quốc An trêu chọc.

- Thần kinh.

- Đứng rồi, thần kinh mới yêu con nhỏ Doremon như cậu, chứ người bình thường thấy cậu là chạy mất dép rồi.haha.

Chọc nhò này thật là thích, cứ mỗi lần nó nổi con thịnh nộ là cái mặt hài không chịu được.

- Xin lỗi nhá, tôi hơi bị nhiều người vây quanh đó nhá. Nó phồng mũi tự tin.

- Đứng rồi, toàn ruồi, muỗi, ong, kiến không chứ gì.

- Thôi, nói chuyện với người không cùng đẳng cấp chán thật.

- Người cùng đẳng cấp để nói chuyện với cậu chắc chỉ có Ngọc Hoàng Đại Đế.

- Cậu không thể nhường tôi một câu à? Thấy tình hình không cải lại, nó chuyển sang chế độ giận dỗi. Quốc An cũng thôi không chọc nữa, nó mà giận thiệt mất công đồ nữa, mệt lắm.

- Mon xinh đẹp ăn cháo rồi uống thuốc nha.

- Không ăn, cãi nhau này giờ nó rồi.

- Xin lỗi mà, ăn đi bạn Nó thương nè.

- Vết mổ còn đau sao mà ăn được.

Nó chọc lại Quốc An như trước kia, ai biểu ăn hiếp người ta giờ có dịp phải trả thù chứ.

- Mổ ở bụng chứ có ở tay đâu mà ăn không được.

- Bụng đau ảnh hưởng đến tay, biết chưa hả?

À há, cái con nhỏ này dám chơi mình, bữa nay còn dám giờ trò này nữa mới ghê, nếu cậu không bị thương thì tôi đã cho cậu biết tay rồi.

- Vâng, để Nó đút Mon ăn nha.

- Nó Ngoan. Sửa cái Mon nghe chơi coi. Nó xoa xoa đầu cậu cười sặc sụa.

- Muốn bị cắn hả? Con nhỏ này dám coi mình là thú cưng nữa chứ, ý bị thương không ai dám đụng rồi làm càn đây mà.

- Thôi sợ đi chích ngừa lắm.

- Cắn cậu tôi mới phải đi chích ngừa thì có. Há miệng ra ăn đi.

Muỗng cháo vừa cho vào miệng đã muốn phun ra ngoài, sao lại có mùi vị kinh khủng vậy không biết.

- Sao thế? Khó ăn lắm à?

-Cháo cậu nấu à?

-Ừm

-Cậu cho thứ gì vào thế?

-Tôi cho tất cả những thứ trong tủ lạnh vào, có cá, trứng, thịt, rau, cà rốt, hành tây. Khó ăn lắm hả?

Quốc An mức muốn cháo định ném thử liền bị nó giựt lại, cầm tô cháo nhắm mắt húp một hơi hết sạch trước sự kinh ngạc của Quốc An. Ăn tô cháo mà còn kinh khủng hơn cả uống một tô thuốc Bắc, nhưng đại thiếu gia vì mình mà xuống bếp cũng là cảm động rồi.

-Ăn gì mà dữ vậy hả?

-Ăn vậy mới ngon,

-Đồ ngọt. Uống thuốc đi rồi ra ngoài đi dạo cho mát.

Nói là đi dạo cho sang, chứ thực ra là Quốc An cố gắng nó đúng hơn. Cậu ngồi trên bãi cỏ còn nó nằm trên đùi cậu, cả hai cùng nhớ lại những kỷ niệm đẹp thời đi học chung với nhau.

-Nô nè, sao Nô lại thích Mon thế?

-Vì Mon độc và lạ.

-Độc lạ sao?

-Xấu không đụng hàng đó.

-Đồ đáng ghét, một lần nghiêm túc cũng chẳng có. Người ta hỏi nghiêm túc, khung cảnh lãng mạn thế kia thì ít nhất cũng có câu trả lời cho người ta mát lòng mát dạ chứ, người gì đâu mà khô như khúc gỗ vậy đó.

Quốc An bật cười trước vẻ mặt giận dữ của nó, chọc nó đúng là rất thú vị mà.

-Đùa thôi, chứ đẹp, dễ thương, hiền lành, lương thiện, ngây thơ, trong sáng.....thì Mon không có.

Mém xiú với tên này, nói thì nói đại đi còn áp úng làm người ta mừng hụt, chút xíu nữa cười ha hả là mang nhục rồi.

Hài lòng khi thấy vẻ mặt hụt hẫng của nó, Quốc An tiếp tục

-Tuy là Mon không có những cái đó, nhưng Mon rất đáng yêu, tốt bụng, hòa đồng, dễ gây thiện cảm với người khác, chỉ cần tiếp xúc một lần thì sẽ rất muốn gặp lại. Ở Mon có nét đặc biệt mà không tìm thấy ở bất kỳ người con gái nào khác.

Nó đỏ mặt, thì ra trong mắt Quốc An nó vĩ đại thế sao.

-Nói vậy là Mon thuộc dạng xấu gái sao?

-Bộ Mon chưa bao giờ soi gương sao? Quốc An châm chọc.

-Không dốt nát được miếng nào hết sao? Dễ thương cũng không có luôn hả?

-Cũng dễ, nhưng dễ ghét thì có.

-Đồ đáng ghét, chưa bao giờ nghe Nô khen một câu đàng hoàng.

-Vậy giờ khen nha, hôn Mon rất là thích đó.

Nói xong Quốc An cúi xuống hôn nó, nó cũng không ngại ngần đáp trả cậu. Đây là lần đầu tiên được xem là nụ hôn chính thức từ hai phía của cậu với nó, những lần trước là đều bị cậu cưỡng hôn thôi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

-Nô, chờ Mon về nhà nha, sắp thi cử tới nơi rồi.

-Thôi, ở một mình không yên tâm.

-Năn nỉ á, ở đây có Nô quây lăm học không được, phải về nhà yên tĩnh mới học được.

-Hay là hẹn hò với anh nào ở nhà hả? Nói mau.

-Hâm. Giờ có chờ về không thì bảo? Không thôi tôi tự về.

-Giờn mà, điện thoại phải luôn để bên người nghe chưa hả?

-Yes sir.

Sau một hồi năn nỉ i ôi cuối cùng Quốc An cũng đồng ý chờ nó về nhà. Nó thì tập trung học hành còn cậu ta cứ 5 phút nhắn tin một lần, không thôi gọi điện thoại liên tục, một ngày chạy qua cả chục lần, lúc thì mang trái cây qua, lúc thì mang thức ăn, nước ép. Cứ như vậy chắc béo phì với cậu ta mất.

-Cắm cậu đến nữa nha chưa, để người ta tập trung học.

Nói như vậy mà cậu ta còn chưa chịu nghe nữa chứ.

-Nhưng mà nhớ quá chịu không nổi.

-Mặc kệ cậu, đợi thi xong tha hồ gặp, lúc đó tôi còn phải làm việc cho cậu nữa mà.

-Ừm, vậy thi xong mình hẹn hò nha.

-Ừ, giờ về được chưa hả?

-Rồi, bye nha bé Mon.

Rảnh rồi được khoảng 30 phút, lại nhận được tin nhắn, tên này cứ làm như cả năm không gặp vậy đó.

-Ăn cơm chưa tình yêu?

-Rồi. Nó nói chuyện cụt ngủn.

-Uống sữa chưa tình yêu?

-Rồi.

-Học bài xong chưa tình yêu?

-Chưa.

-Mai thi tốt nha tình yêu.

-Vâng.

Nhắn tin chỉ có như vậy, không thôi chỉ là nhớ nhưng linh tinh mà ngày nào cũng nhắn cả trăm tin, người gì đâu mà rảnh vậy không biết.

Hôm đó đi thi môn đầu tiên nó quên mang theo điện thoại, chiều về còn đi ăn vặt với mấy đứa trong lớp nên về trễ. Quốc An cả ngày liên lạc không được, gọi không bắt máy, nhắn tin không trả lời, cậu chạy sang nhà đợi.

Vừa thấy nó về, cậu bực bội làm mặt lạnh.

-O, Nô đến khi nào thế?

Thấy mặt cậu căng thẳng, nó giả vờ ngây thơ.

-Đi đâu giờ mới về hả Doremon? Cả ngày liên lạc không được biết người ta lo lắng lăm không hả?

-Xin lỗi mà, tại bạn Mon quên cầm theo điện thoại. Nó kéo tay Quốc An nài nỉ.

-Không chấp nhận. Cậu vẫn lạnh lùng.

-Người nhỏ nhen thấy sợ, mới có xú đã hung dữ vậy rồi, lỡ mà có ở chung một nhà phạm lỗi gì chắc bị treo lên trần nhà quá. Nó lắm bảm.

-Tôi không có ác vậy đâu, sai một lỗi tôi chặt một bộ phận trên cơ thể thôi.

-Đồ ác độc.

-Vậy cậu còn chưa sợ nữa mà. Vào nhà thôi, tôi sắp xú vì đói rồi nè.

-Sao không chịu ăn tối?

-Nhiều chuyện quá, đi thôi.

Quốc An nắm tay nó lên nhà, tay cậu lạnh ngắt như vậy chứng tỏ đã đợi lâu lắm rồi, thương gì đâu luôn đó.

-Xin lỗi Nô nha, lần sau Mon se mang theo điện thoại.

-Ừm, Mon hay gây chuyện lắm nên phải cầm theo điện thoại, lỡ có bị bắt về đồn công an còn gọi Nô ra bảo lãnh.

-Thần kinh.

.....Hac...xi...

Quốc An hắt hơi mấy cái liên tục làm nó lo lắng, chắc tại lúc này đứng ngoài trời đợi lâu quá nên nhiễm lạnh rồi.

-Uống trà nóng cho ấm đi, rồi Mon nấu mì gói cho Nô ăn nha.

Nhìn cái dáng bộ vụng về của nó mà cậu cảm thấy ấm lòng, lần đầu tiên trong đời cậu cảm thấy tô mì ngon như vậy, vượt xa những món đất đỏ trong những nhà hàng sang trọng. Hai người họ cứ như một gia đình nhỏ hạnh phúc gặp nhau sau một ngày lao động vất vả vậy.

-Còn lạnh không? Nó đặt tay lên mặt Quốc An kiểm tra.

-Còn, lạnh lắm. Cậu giả vờ.

-Ôm rồi à? Nằm nghỉ một xú đi tôi lấy thuốc cho. Nó kéo Quốc An ngồi xuống sofa, lợi dụng thời cơ cậu kéo nó nằm luôn bên cạnh.

-Giữ nữa đây? Nó đẩy cậu ra mà không được.

-Muốn ôm cậu quá đi mất, ước gì cậu biến thành cái gối ôm để tôi ôm ngủ hàng đêm.

-Bộ muốn ôm là ôm hả? Tôi đâu có phải là người dễ dãi. Nó chu môi.

-Không tự nguyện thì sẽ dùng cách khác, tôi sẽ chặt hết tay chân của cậu để cậu không cự quậy, không di chuyển được, lúc đó muốn ôm lúc nào chẳng được.

Không ngờ cậu ta lại nghĩ ra trò ác ôn dễ sợ.

-Ghê quá, nói vậy đồ đứa con gái nào lấy cậu.

-Cậu mà không lấy tôi thì có ma mới lấy cậu, tôi tốt bụng mới hi sinh cứu vớt đời cậu đó.

-Ngủ đi mà mơ nha cưng, tôi không thèm lấy chồng, ở vậy cho trai nó tiếc.hehe.

-Nổ banh xác.

-Vậy né tôi xa một xú, làm gì mà cứ lợi dụng ôm hoài vậy, lo mà bắt dê về đi.

-Không thích.

Nó mỉm cười ngoan ngoãn nằm trong tay Quốc An, nó chẳng có điểm gì đặc biệt tại sao cậu lại yêu nó như thế, nó chỉ biết rằng bên cạnh cậu nó cảm thấy bình yên, cậu là người có thể mang đến cho nó niềm vui để có thể quên đi những đau buồn trong quá khứ. Mặc cho sau này có ra sao, chỉ cần hiện tại có cậu là đủ rồi.

Mai đây khi tôi dần dần quên đi mình là ai.

Nhờ ai đó gần bên, ai đó hát lên những bài ca tôi viết.

Cứ sai đi vì cuộc đời cho phép. Cứ yêu đi dù rằng mình ngu si.

Ai lừa ai, ai hờn ai, ai giận ai, ai thù ai.. cho qua đi.

Cứ đam mê dù nhiều người cười chê.

Và cứ vui lên, vì ta không.. cô đơn

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Ăn uống no nê, nó với Quốc An tay trong tay trở về, chợt bất ngờ ở đâu xuất hiện trước mặt một tên con trai làm cả hai đứa hết hồn.

-Tăng tăng tăng tăng, hết hồn chưa hả?

-A, là ông thật sao hả?

Khỏi phải nói, sự xuất hiện bất ngờ của Hoàng làm nó và Quốc An ngạc nhiên cỡ nào, nó sung sướng muốn chảy nước mắt.

-Chưa hết đâu, còn một ngạc nhiên dành cho hai người nữa nè.

Hoàng lại nắm tay Thanh Ngân đi tới, cả hai nhìn nhau đầy âu yếm làm nó nổi hết da gà.

-Hai người từ khi nào vậy hả? Quốc An cũng bất ngờ không kém.

-Gần một năm rồi.

Thấy nó vẫn còn đơ, Ngân bước tới ôm nó.

-Mon, bạn ổn không? Xin lỗi vì đã không ở bên bạn....

Cả nó và Ngân đều khóc, nó chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Ngân và Hoàng lúc này, nó nhớ lắm những ngày tháng tại nó bên nhau.

-Không ổn xịu nào hết. Nó thút thít.

Ngân buồn bã nhìn nó, phải thôi, lúc nó gặp chuyện buồn chẳng có ai an ủi, nhất định sẽ rất đau.

-Không ổn vì chuyện của hai người đó, ông Hoàng nói sau này nếu tôi già cả mà không ai lấy ông sẽ cưới tôi. Bây giờ hai người là một cặp, chẳng phải tôi ế sao?

Cả ba đứa kia đều bật cười, con nhỏ này lúc nào cũng giòn được.

-Bà mà ế gì, chẳng phải lúc nào cũng có thanh niên nghiêm túc kè kè bên sao. Hoàng đá mắt sang Quốc An.

-Không phải đâu, cậu hiểu lầm rồi, cậu ấy nợ tôi không trả nên phải đi theo đòi đó. Quốc An đính chính.

-À há, bữa nay hơi bị liều nha, mai một qua nhà tôi đuổi về cho biết.

-Giờ mà, đừng giận nha tình yêu.

Câu nói của Quốc An làm Hoàng sứt nửa nôn, không ngờ lớp trưởng nhà ta lại có lúc ngọt ngào như thế.

-Nhân dịp hai cậu về nước, chúng ta sẽ qua nhà bạn Nô ăn chơi thâu đêm luôn được không? Nó tuyên bố.

-Bạn Nô? Ngân và Hoàng chẳng hiểu nó đang nói ai.

-À quên, nhà bạn Quốc An, Nô là tên cún com của bạn ấy đó mà.

Hoàng nghe xong cười sặc sụa, còn nó thì bị Quốc An nhéo mũi đỏ hết cả lên.

-Sao không vào nhà cậu luôn? Ngân thắc mắc.

-Vì nhà Quốc An rộng rãi, đã vậy còn có nhiều thức ăn, quan trọng có rượu nữa.hì hì.

Ba người kia lắc đầu ngao ngán với nó, cái miệng lúc nào cũng tía lía vậy đó.

Đến nhà Quốc An, tụi nó bày thức ăn ra, nằm trên bãi cỏ ngắm sao và ôn lại những kỷ niệm thời đi học, hầu hết là bêu xấu nó, nó cũng không ngờ ngày xưa mình làm những chuyện mất mặt như vậy, đến giờ vẫn còn xấu hổ.

-Quốc An nè, bộ hết con gái hay sao mà cậu quen con nhỏ ngốc đó thế?

Hoàng giả bộ thì thầm với Quốc An, nhưng cố tình cho nó nghe thấy.

-Ừm, bởi vậy bây giờ tôi hối hận quá. Cậu cũng lừa theo.

-Con nhỏ đó hung dữ lắm, cậu quen nó phải chuẩn bị thật nhiều bông băng thuốc đỏ, chắc ngày nào cậu cũng cần đến.

-Nhiều khi tôi còn nghi ngờ về giới tính của cậu ta nữa đó.

Hai cái tên này, lâu ngày gặp nhau mà không muốn yên ổn, cứ thích đụng đến nó là sao đây hả.

-Tôi nghĩ hai người không cần chuẩn bị đâu, có muốn vô bệnh viện ở suốt đời không hả?

-Đùa mà đùa mà, chứ ai chẳng biết Thiên Anh nhà ta hiền lành, dịu dàng nhất chứ. Hoàng dè miệng, biết trước hậu quả là gì nhưng vẫn thích chọc ghẹo nó.

-Bộ không si nhục tôi là mấy bạn chịu không nổi hả? Tôi gọi mấy bạn đến đây để ăn uống chứ có phải để si nhục nhau đâu. Nó bắt đầu nổi nóng.

-Xin lỗi mà, Thiên Anh rộng lượng tha lỗi cho tụi tôi nha. Thôi nâng ly chúc mừng ngày hội ngộ đi.

Thấy tình hình không ổn Hoàng chuyển sang nài nỉ liền, đi mấy năm về mà cậu ta chẳng thay đổi gì hết, thế mà lại hót được bạn Thanh Ngân xinh xắn giỏi giang nhà ta mới ghê, quả thật là không đơn giản xiu nào.

Bốn đứa uống lê lét từ ngoài sân vô đến trong nhà, miệng không ngừng kể đủ thứ chuyện trên đời, trong đó nó với Hoàng uống nhiều nhất nên lần đầu ra ngủ. Quốc An và Ngân thì thu dọn bãi chiến trường.

-Quốc An, chúc mừng cậu, cuối cùng cũng có thể có được trái tim của bạn ấy. Thanh Ngân lúc nào cũng điềm tĩnh và dịu dàng.

-Tôi cũng không chắc có được chưa nữa, tôi sợ tim nó vẫn còn không quên được người đó. Quốc An buồn buồn.

-Nhìn biểu hiện của bạn ấy, tôi đoán Mon cũng rất thích cậu. Tôi biết chuyện của thầy Minh, cũng biết chuyện của gia đình bạn ấy nữa, nên cậu hãy quan tâm Mon thật nhiều, bây giờ nếu bạn ấy bị thêm tổn thương nào chắc sẽ khó có thể trở lại là chính mình.

-Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Dọn dẹp xong, Quốc An bế nó về phòng ngủ. Có chút rượu, nó cứ cười hoài không dứt, miệng lảm ba lảm bảm mấy cái gì đâu không.

-Hôm nay tôi vui lắm.hì hì.

-Biết rồi, giờ này ngủ đi nha chưa, quậy quá. Quốc An mắng yêu.

-Tôi nói cho cậu biết, hôm nay tôi vui lắm.

Cái con nhỏ này có một câu mà cứ nói đi nói lại cả chục lần, nhìn nó là biết vui rồi, cần gì phải nhắc hoài thế không biết.

-Ồ, cậu đi đâu thế? Tới đây nằm với tôi.

Nó vừa nói vừa đập tay xuống giường ra hiệu, Quốc An bất ngờ bình thường thấy cậu tới gần là đuôi tới tấp, sao hôm nay lại kéo cậu tới chứ, lần này là cậu quyến rũ tôi đó nhé. Quốc An mỉm cười nằm cạnh nó.

-Nô ơi Nô à, hôm nay Mon vui ơi là vui. Nó lấy hai tay bẹo má cậu.

-Biết rồi mà, Mon ngủ ngoan đi nha chưa. Còn quậy nữa là Nô bắt trói lại đó.

-A, mắt kiếng Nô đâu rồi?

-Mắt kiếng nào? Xưa giờ Nô có đeo mắt kiếng đâu.

-Xạo, Nobita chẳng phải lúc nào cũng đeo mắt kiếng bự ời là bự sao.

Tình hình này là không ổn rồi, uống có một xú mà ăn nói linh tinh cả lên.

-Nô ơi, hôm nay Nô xinh trai quá đi mất.

Nói xong nó nghiêng mặt qua hôn vào môi cậu liên tục làm cậu đơ trong mấy phút.

.....Moa...moa....moa....moa....moa.....

Hai má ửng hồng nó cười trông cứ như thiên thần, khỏi phải nói nụ hôn của nó làm cậu hạnh phúc cỡ nào. Kiểu này lần sau không được uống rượu khi không có mặt tôi biết chưa hả Mon lì.

.....

-Ê, tuần sau là đính hôn của tôi với Ngân, hai người nhớ đến dự nha. Mặt Hoàng đầy hạnh phúc.

Nó bất ngờ, tên này công nhận đánh nhanh rút gọn ghê, mới đây đã đính hôn rồi.

-Làm gì mà ào ào thế? Sợ Ngân đổi ý à? Nó châm chọc.

-Hoàng tôi đây mà sợ con gái đổi ý sao, là Ngân sợ tôi đổi ý đó.haha. Cậu ta vẫn tự tin như xưa.

-Ói, nỗ quá đi.

-Nhớ ăn mặc đẹp, dịu dàng xú nha chưa, toàn là khách mời trong giới kinh doanh của gia đình hai bên không đó.

-Biết rồi, sợ tôi làm xấu mặt cậu à? Nó giận dữ.

-Biết thân biết phận là tốt. Tôi dọt đây, bye.

Phải tranh thủ chuồn lẹ, chứ ở lại chắc bị nó đánh te tua luôn quá.

.....

Quốc An đưa nó đi sắm đồ mới, thử cả trăm bộ mà bộ nào cậu ta cũng lắc đầu. Bộ thì hở hang quá, bộ thì già, bộ thì trẻ, bộ thì chật, rộng, dài, ngắn, màu này không đẹp, màu kia không xinh... ôi giờ ời khó chịu quá đi mất. Còn nó mặc bộ nào cũng thấy đẹp, không phải do mắt nó có vấn đề mà căn bản do nó cân đối nên mặc cái gì cũng ok.

Quốc An đưa nó cái đầm trên gối màu hồng, loại màu nữ tính này không hợp với nó một xú nào. Nó không chịu thử, cậu phải làm mặt lạnh mới chịu, mặt mày nó một đống, không thèm nhìn vào gương một lần.

-Duyệt, mặc cái này đi.

Cuối cùng cũng có bộ cậu ta ưng ý, lúc đó nó mới chịu nhìn vào gương, thật không thể nhìn ra mình nữa, trông cứ như một nàng công chúa ngọt ngào vậy, hèn gì cậu ta thích cái đầm này như thế, cũng không tệ như mình nghĩ lúc đầu.

-Mon có mang được giày cao gót không? Quốc An dẫn nó đi mua giày.

-Không.

- Vậy thôi mang giày búp bê thấp cũng không sao.

- Không được, phải tập chứ, không thôi đi với cậu lùn xấu hổ lắm.

- Cũng biết nữa sao, thế mà tôi cứ tưởng cậu bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi chứ.

- Ê, hôm nay bạn vui đó nha, đừng có chọc bạn giận cần ráng chịu đó.

- Nguy hiểm quá, thôi không dám chọc ấy nữa. Ấy thử đôi giày này xem sao. Quốc An đưa nó đôi giày trắng xinh đẹp.

- Đẹp ời là đẹp, lấy đôi này nha.

Rảnh rồi, hai đứa nó đi dạo khắp trung tâm mua sắm. Nó toàn lấy nội y uớ m lên người cậu rồi cười sặc sụa.

- Ê, cậu thấy tôi mặc màu nào đẹp?

- Bấy sắc cầu vòng.

- Hâm, cậu thích thì mua một bộ về mà mặc.

- Ê Mon đăng kia có con thú nhồi bông giống cậu chưa.

- Đâu đâu, con gì thế?

- Sư tử cái.

- Ê tên đáng ghét, đứng lại cho tôi.....

.....

Cả ngày lang thang trong trung tâm mua sắm, nó mệt bỏ hơi tai. Về nhà phải làm nũng lắm mới được Quốc An xoa bóp chân tay, trở thành osin cho nó sai vặt. Một người vì nó có thể làm mọi thứ, ngay cả hi sinh cả bản thân, cho dù điều gì có thể mang lại niềm vui cho nó thì cậu chưa bao giờ từ chối, người như vậy làm sao có thể có được người thứ hai trên đời này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Đến dự tiệc đính hôn Hoàng và Ngân, nó trang điểm nhẹ nhàng khoác tay Quốc An bước vào. Đúng là con nhà kinh doanh lớn, toàn là những người giàu có và sang trọng. Đôi giày cao gót có phần khó đi, nên lúc nào Quốc An cũng kè kè bên cạnh để đỡ nó.

Ánh mắt nó chột dưng lại trên người đàn ông trước mặt, quá bất ngờ làm rơi ly rượu trên tay xuống làm nhiều người quay lại nhìn. Sao hấn lại có mặt ở đây cơ chứ, chẳng phải đang công tác bên Ý sao? Bàn tay nó lạnh ngắt, đã qua rất lâu rồi cứ ngỡ đã quên được nhưng khi gặp lại sao lại bản thân thế này.

- Cậu không sao chứ? Quốc An cũng bất ngờ không kém khi nhìn thấy hấn, có khi nào nó sẽ lại yêu hấn như xưa mà bỏ rơi cậu không.

- Không sao, mình về đi. Nó lòi Quốc An thật nhanh ra khỏi đó, nó không muốn gặp lại hấn một xiu nào.

Nó bước vội vàng lại vương đôi giày cao gót khó đi nên mất thăng bằng ngã xuống. Quốc An đưa tay ra đỡ, còn hấn cũng nhanh tay đỡ bên còn lại.

- Em vẫn rất hậu đậu như xưa.

Vẫn khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, ánh mắt ấy nhưng sao cảm thấy xa lạ quá. Nó lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Quốc An nhẹ nhàng vòng tay qua eo nó, môi nở nụ cười thân thiện.

- Lâu rồi không gặp.

- Lâu rồi không gặp. Hấn có một chút khó chịu trước hành động thân mật của hai người, chẳng lẽ trong thời gian hấn không bên cạnh nó lại đến với cậu

ta, dù gì đi nữa hắn cũng phải tìm đủ mọi cách để giành lại nó trở về.

-Xin lỗi chúng tôi có việc về trước, anh ở lại vui vẻ.

Nói rồi Quốc An dắt nó ra xe trở về. Cuộc sống đúng là có những việc bất ngờ không lường trước được, sự xuất hiện của hắn làm đảo lộn cuộc sống vốn bình yên của hai người. Nó sẽ chọn ai? Trở về với hắn hay lại tiếp tục cuộc sống vui vẻ bên cạnh Quốc An? Tất cả mọi quyết định bây giờ đều tùy thuộc nơi nó mà thôi.

....

Nó trở về với tâm trạng mệt mỏi, giá như cả đời này không gặp lại hắn thì tốt biết mấy. Bao nhiêu kỷ niệm tràn về, tiếng cười có, nước mắt cũng có. Hắn hoàn toàn không xứng đáng để nó nghĩ đến, bên cạnh nó bây giờ đã có Quốc An, nó còn mong ước gì hơn nữa.

-Quốc An nè, cậu sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi chứ? Nó ôm cậu như sợ đi mất.

-Không bao giờ có chuyện đó, cậu là người duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này. Nếu cậu không buông tay, thì tôi cũng sẽ không bao giờ rời xa cậu.

-Cảm ơn vì đã ở bên cạnh tôi.

-Ngốc à, bất cứ khi nào cậu cần thì tôi sẽ luôn luôn có mặt, vĩnh viễn như vậy.

Thời gian như ngừng lại khi hai người cạnh nhau, tình yêu sẽ luôn bền vững nếu cả hai cùng vun đắp cho nhau. Từ xa hắn nhìn thấy tất cả, có lẽ những biến cố từ đây sẽ xuất hiện, liệu họ có đủ sức để vượt qua những khó khăn này không?

.....

Đội Quốc An về, hắn đến tìm nó. Vừa mở cửa thấy hắn, nó vội đóng cửa lại, hai người chẳng có lý do gì để gặp nhau hết. Nhanh tay hơn hắn đẩy được cửa và vào bên trong.

-Anh muốn gì? Nó chẳng buồn nhìn nó.

-Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em, hãy cho anh cơ hội giải thích được không? Hắn van nài.

-Em với anh chẳng còn chuyện gì để nói hết, tất cả đã là quá khứ.

Giọng nói lạnh nhạt của nó làm hắn nhói đau, hắn tự trách mình quá vô tâm, quá tự tin vào tình yêu của nó dành cho mình nên mới có kết quả ngày hôm nay.

-Anh với Tường Vy hoàn toàn không có gì hết, anh cũng đã đính chính với báo giới. Em cho anh một cơ hội được không?

-Muộn rồi, thời gian qua tại sao anh không giải thích? Tại sao anh không về tìm em? Có phải anh nghĩ vì em quá yêu anh nên bất cứ khi nào anh quay về em đều sẽ chấp nhận đúng không?

-Anh rất muốn, nhưng anh không thể, anh còn công việc của mình.

-Công việc, anh lúc nào cũng công việc. Tất cả những gì anh làm chứng tỏ rằng anh chưa bao giờ trân trọng tình yêu của tui mình, cái gì không biết trân trọng thì cuối cùng nó cũng sẽ mất.

-Anh không tin em không còn yêu anh. Hãy nhìn vào mắt anh, em còn yêu anh đúng không?

Hắn giữ chặt vai nó, giọng nói có chút bi thương.

-Một chút cũng không, những gì em có bây giờ chỉ là những kỷ niệm của hai đứa mà thôi. Quốc An mới là người em yêu hiện tại. Nó dứt khoát.

-Không thể nào. Hắn lao đảo gần như ngã xuống.

-Em yêu Quốc An, tháng sau tui em sẽ tổ chức đính hôn, vì thế anh đừng đến tìm em nữa.

-Quốc An? Tên đó có gì hơn anh? Tại sao là hắn ta mà không phải là anh?

-Tất cả mọi thứ của cậu ấy đều hơn anh, thậm chí cậu ấy còn yêu em hơn anh.

-Anh sẽ không đời nào để chuyện nhảm nhí này xảy ra.

Nói xong hắn bỏ đi. Mới hơn một năm không gặp mà nó thay đổi nhiều quá, nhiều đến mức không còn nhận ra nữa. Chẳng lẽ tình yêu mấy năm của hai đứa nó đành quên sạch trong một năm ngắn ngủi sao. Không thể nào, hắn sẽ tìm mọi cách để chiếm lấy nó, cho dù có dùng thủ đoạn gì miễn sao có được nó là hắn sẽ làm. Ánh mắt hắn rực lửa “Quốc An, nếu cậu và nó không tự giác buông nhau ra thì tôi sẽ có cách để làm hai người không bao giờ lại gần nhau được nữa.”

....

Hắn đi rồi, nó vẫn còn hoảng sợ. Sao hắn lại có thể thay đổi nhiều như vậy chứ, ánh mắt ấm áp, nụ cười dịu dàng ngày xưa đâu rồi? Có phải vì nó mà hắn trở nên như vậy không? Nó liền nghĩ đến Quốc An, chỉ có cậu ấy mới có thể giúp nó thoải mái hơn lúc này.

-Nô yêu, Duy Minh mới đến tìm Mon đó. Nó lấy điện thoại nhắn tin cho Quốc An.

-Hắn đã nói gì với Mon?

-Anh ấy muốn quay lại với Mon, nhưng Nô yên tâm, Mon sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Nô đâu.

-Mon yêu ngoan lắm. Nô cứ sợ....

-Nô đừng sợ nhé. Nô ngủ sớm đi nha, ngủ ngon.

-Mon cũng ngủ ngoan nhé. Anh yêu em

Cả hai chìm vào giấc ngủ với những giấc mộng đẹp, khi dường như tất cả mọi người đều quay lưng với nó thì Quốc An vẫn không bỏ rơi nó, sự xuất hiện của hắn giúp nó chắc chắn hơn về tình yêu của mình dành cho cậu. Nó nhận ra rằng giữa nó và hắn đã không còn là tình yêu, có chăng chỉ là nỗi đau âm ỉ trong tim chưa chữa lành được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Sinh nhật Quốc An, nó thức mấy đêm liền để may hai con Doremon và Nobita bằng bông thật xinh đẹp, còn làm một cái bánh kem cực kỳ công phu, tuy không được bắt mắt lắm nhưng cũng là tâm huyết cả tháng nghiền cứu trên internet rồi.

Nó đem đồ đủ thứ đồ qua nhà cậu, vừa mở cửa nó đã nhanh tay đưa cậu một túi đồ nho nhỏ.

-Happy birthday tình yêu.

Chưa kịp mở miệng ra nói gì đã bị nó đẩy vào.

-Không cần cảm ơn, thay áo nhanh lên người ta đợi.

Sợ con nhỏ này luôn, làm cái gì mà hấp ta hấp tấp như chạy giặc vậy không biết. Lấy cái áo từ túi quà ra Quốc An lắc đầu trước độ teen của nó, cái áo có hình Doremon đang knock out Nobita mà biểu cậu mặc, không mặc thì không yên với nó, còn mặc thì ra đường phải đeo khẩu trang, chứ mấy đứa nhân viên trong công ty mà thấy chắc chết mất.

Vừa bước chân ra cổng đã bị nó cười sặc sụa, thì ra là áo cặp, nó cũng đang mặc cái áo y chang, kiểu này là Mon muốn trên cơ Nô đây mà.

-Haha, Nô mặc cái này đẹp chết mất.

-Đúng là không ai bày trò bằng cô. Quốc An nhéo mũi nó máng yêu.

-Sau này đừng có đụng đến Mon, nếu không hậu quả tương tự cái áo này nhá. Đi thôi.

-Đi đâu?

-Chơi.

Nó kéo Quốc An lên xe, hai đứa chạy đến một con suối nhỏ trong lành, yên tĩnh. Nó lấy bánh kem ra cắm nến vào, nhìn cái bánh kem méo mó mà buồn cười, Quốc An trêu chọc.

-Cái gì thế Mon yêu?

-Bánh kem.

-Vậy à, thế mà này giờ Nô cứ tưởng đồng bột hết hạn sử dụng đem bỏ đi chứ.

-Nô mới nói cái gì vậy hả? Nó nhìn cậu bằng ánh mắt hình viên đạn làm cậu lạnh xương sống, con gái gì mà hung dữ thế.

-Nô đùa thôi, chứ Nô rất cảm động. Quốc An cúi xuống hôn vào má nó.

Nó lấy ra hai con Mon và Nô bằng bông, đưa cho Quốc An con Mon, nó giữ con Nô.

-Cái này Nô phải luôn giữ bên mình, để lúc nào cũng nhớ đến Mon. Mỗi khi có ý định lén phét với ai khác, thì hãy nhìn vào nó và nhớ lại cái áo này biết chưa hả?

-Vâng, đã hiểu. À mà lần sau đừng có thức khuya chuẩn bị mấy cái này nữa, Nô không muốn Mon mệt mỏi đâu, đau lòng lắm biết chưa.

-Chỉ cần Nô thích là Mon không có thấy mệt xui nào hết.

Quốc An ôm nó hạnh phúc, cậu chỉ cần một niềm hạnh phúc thật nhỏ nhoi như thế này là đủ, không cần bon chen, không toan tính, cuộc sống chỉ cần có nó như vậy sẽ rất hạnh phúc rồi.

-Nô nè, sau này mình có con sẽ đặt tên là gì nhỉ? Nó đang tưởng tượng về viễn cảnh tương lai.

-Hai đứa mình là Nô với Mon rồi, để con ra sẽ là Xuka, Xeko, Chaïen.

-Vậy tui mình sẽ là gia đình truyện tranh rồi, thật là điên rồ.

Đang trò chuyện vui vẻ bỗng điện thoại Nô reo lên, không biết bên kia nói gì mà cậu hốt hoảng, mặt không còn chút máu kéo nó lên xe chạy về.

-Nô, sao thế nói Mon nghe đi.

Nó lo lắng khi nhìn thấy cậu khóc, chắc phải có chuyện gì đau lòng lắm cậu mới như vậy.

-Ông...ngoại Nô tự tử rồi.

Quốc An đã từng kể cho nó nghe về ông ngoại, ba mẹ cậu mất vì tai nạn nên từ nhỏ cậu chỉ có mình ông mà thôi. Ông ngoại hiện tại đang quản lý chuỗi nhà hàng khách sạn của gia đình mà tương lai cậu ấy sẽ kế nghiệp. Không ngờ ông lại chọn cách ra đi như thế này, có uẩn khúc gì sao. Nó xoa tay truyền hơi ấm cho cậu, chắc bây giờ cậu đang rất đau.

.....

Mấy ngày tang lễ, Quốc An gầy đi trông thấy, hai mắt thâm quầng, mặt mũi hốc hác. Ngày nào nó cũng ở lại để trông nom cậu, nhìn cậu buồn mà nó cũng thấy xót xa.

-Quốc An, cậu ăn ít cháo đi, cậu cứ như vậy ông ngoại cũng sẽ không yên lòng được đâu.

-Tại sao ngoại lại tự tử cơ chứ? Tôi đã làm gì sai sao? Quốc An đau khổ.

-Chắc chắn không phải cậu, bây giờ cậu phải mau chóng khỏe, lấy lại tinh thần mới có thể tìm ra nguyên nhân được chứ.

Nó dứt từng miếng cháo cho cậu, những ngày này cũng may còn có nó bên cạnh an ủi, cậu mới có thể vơi đi phần nào nỗi đau mất người thân duy nhất của mình.

-Quốc An, bác có việc muốn nói chuyện với con.

Giọng luật sư Trần vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hai đứa.

-Có chuyện gì ạ?

Luật sư có vẻ hơi ái ngại trước sự xuất hiện của nó, nhưng cậu ra hiệu cho nó ngồi xuống.

-Chuyện về cái chết của ông ngoại con. Ông kinh doanh thua lỗ nên vay một khoản nợ rất lớn từ bên ngoài, cả chuỗi nhà hàng khách sạn này cũng đã đem đi cầm cố, áp lực nợ nần không có khả năng chi trả nên dẫn tới việc tự tử.

Cả nó và Quốc An đều không tin vào tai mình, làm gì có chuyện kinh doanh thua lỗ mà cậu không biết chứ.

-Không đời nào lại kinh doanh thua lỗ mà con không biết, có sự nhầm lẫn nào ở đây không?

-Thật ra có nhiều tin đồn là bị người ta lừa. Con là người thừa kế duy nhất nên....

Cầm giấy nợ trên tay, Quốc An bất ngờ khi chủ nợ lại là tập đoàn Minh Việt, sao lại có sự trùng hợp thế này cơ chứ.

- Thời hạn bao lâu?

- 1 tháng. Nếu trong vòng một tháng không thanh toán được họ sẽ kiện chúng ta đi tù, đó là đe dọa của bên đó.

Cuộc đời đúng là trở trêu lại bắt cậu gánh một món nợ mà mình chưa từng biết đến, bây giờ phải làm sao đây? Không giữ được tâm huyết của bố mẹ, bản thân cũng không có khả năng chi trả được nợ nần, mình thật là vô dụng.

Nó chẳng biết làm gì trước tình cảnh này, không lẽ Duy Minh có liên quan đến chuyện này, chẳng phải tập đoàn Minh Việt là của hắn sao, nhất định phải điều tra rõ mọi chuyện mới được.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Hôm nay, nó đến văn phòng tìm Duy Minh, phải hỏi cho ra lẽ vì sao lại có thể nợ bên Minh Việt nhiều như vậy.

- Em tìm anh có việc gì sao? Hắn bắt ngờ vì sự xuất hiện không báo trước của nó.

- Chuyện ông ngoại Quốc An tự tử có liên quan đến anh phải không? Không vòng vo, nó đi thẳng vào vấn đề.

- Anh năm lần bảy lượt muốn gặp em đều từ chối, hôm nay lại chủ động tìm anh vì chuyện của hắn ta sao?

- Anh nói đi.

Nó vẫn lạnh nhạt làm hắn hơi tức giận, chẳng lẽ chuyện nó yêu Quốc An là sự thật sao? Vậy suốt đời này hắn không thể có được nó sao, sao lại dễ dàng thua kém một tên từng bại trận như cậu ta chứ. Không thể nào để chuyện đó xảy ra, bằng bất cứ giá nào cũng không thể để hai người đó hạnh phúc bên nhau được.

- Việc kinh doanh cá lớn nuốt cá bé là chuyện hết sức bình thường, ông ta háo thắng nên mới như vậy thôi.

- Anh không dùng thủ đoạn?

- Tất nhiên.

- Vậy anh muốn gì mới có thể tha cho Quốc An? Món nợ lớn như vậy cậu ấy cũng phải cần thời gian để xoay xở chứ.

- Cảm động quá, em đang cầu xin thay hắn ta sao? Hắn nhếch mép cười khinh bỉ.

- Anh nói đi, phải làm gì mới có thể giúp cậu ấy?

- Nếu em đã cầu xin thì anh sẽ giúp, chỉ có một cách là em chia tay với cậu ta và về với anh, điều kiện cực kỳ đơn giản.

Nó đã từng yêu hắn, vì vậy hắn tự tin rằng chỉ cần thời gian nó sẽ lại yêu hắn như lúc đầu mà thôi.

- Không đời nào. Nó dứt khoát, chuyện này là không thể, không ngờ hắn lại có lúc hạ lưu như vậy.

- Vậy thì tháng sau em vào khám thăm cậu ta đi. Em nên suy nghĩ kỹ, anh không tin em lại muốn hủy hoại tương lai cậu ta như vậy, công ty mất, sự nghiệp tiêu tan, rồi sau này một người có tiền án tiền sự như cậu ta có thể bắt đầu lại từ đầu được hay không?

Hắn nói đúng, vì yêu Quốc An nó sẽ hi sinh hạnh phúc của mình. Nó không thể để cậu mất đi mọi thứ, ngay cả bản thân cũng tù tội như vậy. Xa nó, rồi cậu sẽ dần quên nó, sẽ tìm được cho mình một người con gái để yêu thương, xem như đây là một việc nó làm cho cậu thay cho những tháng năm cậu chịu thiệt thòi vì nó.

- Tôi đồng ý, nhưng anh phải bảo đảm tài sản của gia đình cậu ấy phải được trả lại y nguyên.

- Không ngờ em yêu cậu ta đến như vậy. Được, cho em một ngày để chia tay cậu ta, hi vọng em không nuốt lời, nếu em lật lọng thì bảo đảm với em cậu ta sẽ thù hận hơn lúc này.

- Yên tâm. Tôi về đây.

.....

Trên đường về, nó khóc như mưa. Làm sao để có đủ dũng khí nói lời chia tay với Quốc An cơ chứ, nó đã từng làm tổn thương cậu, bây giờ lại tiếp tục như vậy nữa sao. Hi vọng khi xa nhau, cậu sẽ sớm quên nó để tìm một cuộc sống hạnh phúc cho mình, còn nó sẽ luôn lưu giữ hình ảnh cậu trong tim mình để mỗi ngày khi nhớ về cậu, nó sẽ còn động lực để tiếp tục sống cuộc đời đầy đau khổ này. Cho phép nó được ở bên cạnh cậu một đêm nay nữa thôi, rồi ngày mai nó với cậu sẽ chẳng còn gì của nhau nữa. Tim nó như bị hàng ngàn cánh tay xé nát thành từng mảnh, đau lắm, nhưng phải cố gắng mạnh mẽ lên, vì đây là cách tốt nhất để giúp cậu trong hoàn cảnh này.

-Sao hôm nay trông Mon buồn thế? Có chuyện gì sao?

Thấy vẻ mặt trầm tư của nó, Quốc An không khỏi lo lắng. Cậu đặt đầu nó gối trên tay mình, tay còn lại vuốt ve khuôn mặt nó.

-Nô à, sau này nếu không có Mon bên cạnh, Nô phải tự chăm sóc cho mình biết chưa hả?

-Nói xàm xí cái gì vậy hả?

-Mon chỉ nói nếu thôi mà. Nô nè, cảm ơn Nô nhiều lắm.

-Cảm ơn gì?

-Vì tất cả những gì Nô làm cho Mon. Sau này nếu có bất cứ chuyện gì, hãy nhớ rằng Nô luôn ở trong chỗ này của Mon.

Nó đặt tay lên tim mình ra hiệu, nó có nhiều, rất nhiều điều muốn nói với cậu, nhưng không thể, như vậy nó chẳng thể chia tay cậu được.

-Hôm nay Mon lạ thế? Quốc An cúi xuống nhìn nó lạ lắm, sao nó toàn nói những lời như sắp đi xa vậy đó.

Không trả lời câu hỏi, nó ngược lên hôn Quốc An thật sâu. Ước gì nụ hôn này là vô tận thì tốt biết mấy, vừa hôn nước mắt nó vừa chảy, nụ hôn cuối cùng nó có thể trao cho cậu lúc này, chỉ đêm nay thôi, qua ngày mai cậu hãy hận nó thật nhiều, như vậy sẽ dễ dàng quên được nó hơn.

-Sao lại khóc? Quốc An lau nước mắt cho nó, biểu hiện của nó hôm nay không bình thường xú nào hết.

-Vì hôn Nô một quá. Hi hi.

-Sao không nói Nô để Nô hôn lâu thêm xú nữa.

-Dê xôm.

-Ồ, là cô chủ động trước nhá, lần sau mà còn tự tiện hôn tôi nữa là tôi không buông ra cho biết.

-Vậy càng thích.

-Thử đi.

Càng nói chuyện với Quốc An thì dũng khí trong người nó càng cạn kiệt, ước gì nó giống như những cô gái bình thường khác, được quyền yêu và chọn lựa người mình yêu, có thể có được một tình yêu bình dị, không sóng gió, không mưu hại nhau. Ông trời quả thật trêu ngươi nó, ngay cả hạnh phúc bên cạnh cậu cũng không thể có nữa rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Thức dậy không thấy nó đâu Quốc An chạy qua nhà tìm. Vừa bước ra khỏi cửa thang máy, đập vào mắt cậu là cảnh tượng nó với Duy Minh đang hôn nhau trước cửa nhà. Không phải cậu đang nằm mơ chứ, rõ ràng tối qua nó còn nằm bên cạnh cậu mà. Chuyện này chắc chắn không phải là sự thật đúng không?

Nhìn thấy cậu, nó cố kiềm nước mắt để lấy lại vẻ điềm tĩnh, còn hắn thì mỉm cười thách thức.

-Mon, chúng ta vào nhà nói chuyện.

Quốc An định nắm tay nó đi vào nhà, nhưng chỉ vừa kịp chạm tay vào nó đã bị hắn hất ra.

-Cầm cậu đừng vào người của tôi.

Không thể nào, cậu không tin nó lại có thể nhanh chóng thay đổi như vậy, Quốc An nhìn nó chờ đợi, cậu muốn nghe chính miệng nó giải thích.

-Xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu, khi Duy Minh trở về tôi mới nhận ra tôi vẫn còn yêu anh ấy, tôi không thể bên cậu khi con tim vẫn hướng về anh ấy được. Nó bật khóc, phải nói những điều bản thân không hề muốn thật sự rất khó khăn.

-Tôi không tin, cậu có điều gì giấu tôi đúng không? Là hắn ép cậu đúng không?

-Là bản thân tôi tự nguyện mà thôi, thời gian qua tôi luôn ép bản thân mình yêu cậu nhưng như vậy, tôi càng nhận ra tôi không thể quên được anh ấy. Cậu hãy tìm cho mình một người xứng đáng hơn được không?

-Đánh chết tôi cũng không tin, những gì cậu làm đều chứng minh cậu có tình cảm với tôi mà. Quốc An đau khổ.

-Đó chỉ là cảm kích vì những điều cậu làm cho tôi mà thôi, người tôi yêu thật sự là Duy Minh. Mong là sau này cậu sẽ không đến tìm tôi nữa, hãy tìm hạnh phúc riêng cho mình.

-Cậu nghe rồi đó, cô ấy bây giờ là người yêu tôi. Cậu về đi. Duy Minh chen vào.

Quốc An lao đảo đi về, đến bây giờ cậu vẫn không tin điều đó là sự thật. Một người mình dùng cả con tim để yêu làm sao có thể nói quên là quên được chứ. Cuối cùng thì nó cũng quay lại với tình yêu của mình, tất cả những việc cậu làm vẫn không thể níu chân nó ở lại bên cậu được. Cuộc đời thật trớ trêu, cho dù cậu có nỗ lực như thế nào thì vẫn bại trận trước hắn.

Quốc An đi rồi, nó ngã khụy xuống, nước mắt tuôn ra không có cách nào giữ lại được. “Xin lỗi cậu, ước gì chúng ta không gặp lại nhau như vậy cậu sẽ không tổn thương vì tôi, là tôi không xứng đáng, cậu hãy tìm cho mình một người tốt hơn tôi nhé.”

.....

Mấy ngày sau đó, ngày nào nó cũng thấy Quốc An đứng ở dưới nhà. Nó tránh mặt cậu, vì sợ sẽ không chịu nổi khi đối diện với cậu. Mỗi lần như vậy, nó đều nhờ sự trợ giúp của hắn, khi thì hôn trước mặt cậu, khi thì nắm tay tình tứ ra khỏi nhà. Quốc An gần như ngã gục, một chút hi vọng cũng chẳng còn, cậu lao vào bia rượu để quên đi nó. Ngay cả Bảo thấy cũng không khỏi đau lòng, đối với cậu lúc này thì mọi lời khuyên của Bảo cũng chẳng còn tác dụng nữa.

.....

Duy Minh rước nó về ở với hắn, vậy cũng tốt, như vậy Quốc An sẽ sớm quên được nó hơn. Mặc dù hắn vẫn yêu thương và chiều chuộng nhưng nó vẫn cảm thấy ghê tởm con người đó. Ở cùng Duy Minh, một chút cảm xúc cũng không có, ngày nào nó cũng thu mình vào một góc, không ăn uống chỉ biết khóc cho qua ngày. Mỗi ngày đi làm về nhìn thấy nó như vậy hắn vừa đau lòng vừa tức giận, chẳng lẽ những điều hắn làm chưa đủ để nó quên tên đó hay sao? Lúc chia tay hắn, nó có đau khổ như bây giờ không?

Mọi sự quan tâm của hắn nó đều không nhận, nó tránh xa tất cả những cử chỉ ân ái đó, cả ngày hai người chẳng nói gì với nhau, hắn không tin mình không thể chiếm hữu trái tim nó.

Ở trong hai ngôi nhà rộng lớn, có hai trái tim đang thổn thức, Quốc An và nó chỉ có thể tiếp tục cuộc sống hiện tại nhờ vào những kỷ niệm trong quá khứ mà thôi.

.....

Hôm đó, tâm trạng không tốt, hắn ghé vào quán rượu uống say rồi mới trở về nhà. Nó vẫn thế, gương mặt u buồn không quan tâm đến. Tức giận, hắn dùng tay nâng cằm nó lên, phả từng hơi rượu vào mặt nó.

-Tại sao đến bây giờ em vẫn không quên được hắn ta chứ?

Nó nhìn vào hai con mắt rực lửa của hắn mà không thêm trả lời, hắn càng điên tiết.

-Tôi nói cho em biết, suốt đời này em sẽ không bao giờ đến được với hắn.

-.....

Vẫn im lặng, nó bây giờ chẳng muốn nhìn hay nói bất cứ chuyện gì.

-Em nói gì đi chứ. Hắn siết mạnh tay làm nó đau nhói.

-Đau, buông tôi ra. Anh còn muốn gì ở tôi chứ, tôi chấp nhận chia tay với cậu ấy để đến đây rồi, như vậy còn chưa đủ sao? Nó uất ức.

-Tôi muốn em chứ không phải muốn cái xác không hồn này.

-Tôi không quan tâm, tránh ra.

Nó hất tay ra chưa kịp bước đi đã bị hấn lùi lại, thô bạo quăng nó lên giường.

-Buông tôi ra. Nó phản kháng.

-Tôi không bao giờ muốn em thuộc về người khác.

Rồi hấn xé quần áo nó ra ném hết xuống đất, cho dù nó có giãy giụa, phản kháng hay van xin đều không có tác dụng. Hấn bây giờ dường như đã mất hết kiểm soát, bản năng đàn ông trỗi dậy, ham muốn chiếm hữu dâng trào. Người không còn một mảnh vải, nó cảm thấy lạnh toát, sao hấn lại có thể biến thành người hung hãn như thế này, người nó từng yêu đây sao? Nước mắt tuôn rơi, nó không còn sức để vùng vẫy nữa đành nhắm mắt buông xuôi mọi chuyện.

Ném quần áo của mình đi, cổ họng khô khốc, hấn như một con thú ăn từng thớ thịt trong người nó. Hấn thô bạo đưa vào, lần đầu tiên của nó lại bị cướp đoạt bởi một người như vậy, nó chẳng còn tư cách gì để trở về bên cạnh Quốc An nữa.

Hấn dùng hết sức hành hạ khiến nó đau chết đi sống lại. Người không còn sức lực nữa, nó ước gì có thể chết được lúc này thì hay biết mấy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Thức dậy với cái đầu nặng trĩu, hấn nhìn xung quanh cố nhớ những việc xảy ra tối qua. Quần áo vương vãi khắp nơi, gương mặt trắng bệch còn đọng nước mắt của nó làm hấn đau lòng, không ngờ mình lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy. Hấn tắm thật lâu để nước có thể gột rửa những nhút nhọ của bản thân, hấn chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình cưỡng bức nó như vậy.

Đội hấn ra khỏi nhà, nó mới từ từ mở mắt, cơn đau hành hạ từ tối qua đến giờ làm nó ngủ không tròn giấc, hình ảnh hung hãn của hấn cứ ám ảnh trong tâm trí không phút nào quên được. Cố lết vào nhà vệ sinh, nó ngâm mình trong bồn tắm. Sao ông trời lại áp đặt cho nó số phận đen tối như vậy, người thân không còn, tình yêu cũng mất. Nếu được chọn lựa, nó thà không sinh ra để không phải hứng chịu đau đớn như thế này.

Những ngày sau đó, nó tìm mọi cách tránh mặt hấn, lúc hấn đi làm thì chưa dậy và đi ngủ trước khi hấn trở về. Lâu lâu có rượu vào thú tính nổi dậy, hấn không chấp nhận thái độ lạnh nhạt của nó, hấn đã giải thích, đã xin lỗi nó vẫn không chấp nhận, hấn điên tiết hành hạ nó. Không còn chống cự nữa, nó để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm. Một quá nó lại ngất đi, đến một ngày nào đó khi nó không còn chịu đựng được nó sẽ chọn lựa cái chết để giải thoát cho mình.

.....

Dạo này nó cứ cảm thấy cơ thể mệt mỏi, ăn thứ gì cũng nôn ra, đã vậy còn trễ cả tuần rồi. Nó sợ, sợ điều không mong muốn xảy đến cho mình. Nhìn nó ngày càng xanh xao yếu ớt hấn cũng cảm thấy xót xa.

-Tôi chuẩn bị thức ăn sáng rồi, em dậy ăn đi rồi ngủ tiếp. Nếu mệt quá thì gọi tôi đưa đi bệnh viện.

Hấn dặn dò vài điều rồi đi làm, lâu lâu cũng có gọi điện trông chừng nó, nhưng thời gian gần đây hấn không còn về nhà thường xuyên, có hôm uống rượu đến sáng rồi nghỉ lại khách sạn luôn. Nó một mình đến bệnh viện kiểm tra, kết quả siêu âm như mũi dao đâm vào tim nó, sao lại có thai với loại người như hấn chứ. Bây giờ nó phải làm sao? Bản thân không đủ nhân tâm để phá đi đứa con của mình, nhưng giữ lại thì càng không thể, tình hình trước mắt bây giờ là không thể để hấn biết chuyện này được.

Nó lang thang trên đường về như người vô hồn, mọi thứ xảy ra như đang chặn tất cả các lối đi đến tương lai của nó. Đau – cảm giác duy nhất nó có thể cảm nhận vào lúc này, nó muốn biết Quốc An sống như thế nào, có ổn không nhưng lại không có can đảm đến tìm cậu. Nó đã mất đi sự trong trắng của người con gái, trong bụng lại đang mang đứa con của hấn thì làm gì đủ tư cách để đến gần cậu cơ chứ.

-Thiên Anh.

Tiếng gọi của ai đó làm nó quay phắt lại, thì ra là Bảo bạn thân của Quốc An.

-Chúng ta vào quán nước bên kia nói chuyện.

Bảo ra hiệu cho nó rồi đi trước, không ngờ mới có vài tháng không gặp mà nó tàn tạ như vậy, thân hình gầy gò, ánh mắt đờm buồn, khuôn mặt phờ phạc không sức sống.

-Anh Bảo, Quốc An cậu ấy.....

Nó lấy hết can đảm đề hỏi, có lẽ Bảo là người duy nhất biết được cậu ấy ra sao.

-Cô còn nghĩ đến King sao? Cô có biết vì cô mà cậu ấy đau khổ thế nào không? Suốt ngày chỉ biết giam mình trong phòng với rượu, công ty khôi phục lại không ai điều hành, tôi phải giúp cậu ta trong mấy tháng này nhưng không thể giúp cả đời được.

Khi luật sư thông báo chuyện nợ nần đã được giải quyết ổn thỏa thì Quốc An vẫn còn đang đau khổ, Bảo phải thay cậu điều hành tạm thời để duy trì sự ổn định.

-Xin lỗi...

Nó cảm thấy tội lỗi, nếu không phải nó thì cậu đâu có như thế này, tất cả mọi chuyện nó xin được gánh chịu, nhưng xin hãy cho Quốc An có được một cuộc sống hạnh phúc.

-Xin lỗi là xong chuyện sao? Cô có biết vì quá đau khổ King không kiểm soát được tay lái nên đã gây tai nạn giờ đang nằm trong bệnh viện. Nếu cô không giúp được cậu ấy thì cũng đừng gây thêm đau khổ cho cậu ấy nữa.

Nghe Bảo nói nó hốt hoảng, sao Quốc An lại bị tai nạn chứ

-Cậu ấy có bị gì nghiêm trọng không?

-Cũng may là bị ngoài da, mất máu hơi nhiều nên cần ở lại bệnh viện theo dõi.

-Cậu ấy đang ở bệnh viện nào?

-X, phòng 403.

-Cảm ơn.

Nói xong nó vội vã ra khỏi quán và đi đến thẳng bệnh viện. Nhìn Quốc An băng bó nằm trên giường mà nó xót xa, chính nó là nguyên nhân khiến cậu trở nên như vậy. Nó chỉ dám nhìn từ xa, chỉ cần biết cậu ổn là được rồi.

Hằng ngày nó đến bệnh viện thăm cậu, nhưng cũng chỉ đứng nhìn từ xa, không muốn để ai nhận ra sự có mặt của nó. Vô tình đến thăm Quốc An, Hoàng và Ngân nhìn thấy nó thì bất ngờ.

-Thiên Anh, sao bà ở đây?

-Tôi...

Nó chẳng biết giải thích thế nào nên vội vã bỏ đi thật nhanh. Hoàng và Ngân chạy theo kéo tay nó lại, cậu không tin nó là con người như vậy.

-Có chuyện gì bà nói tôi nghe, có phải bà có khổ tâm gì không?

-Bạn có còn xem mình là bạn thân không? Nói cho mình biết được không? Ngân đau lòng khi thấy nó như vậy.

-Tôi...tôi...

Nó nghẹn giọng không nói thêm được chữ nào, chỉ biết ôm Thanh Ngân khóc nức nở, nó không thể nói cho mọi người biết chuyện này, càng không thể để ai biết mình có thai lúc này. Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn nó khóc thương tâm như vậy, Ngân biết chắc chắn nó đang có chuyện gì đó rất khổ tâm nhưng không thể chia sẻ được.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

-Tôi đưa bà về.

Hoàng không còn nhận ra ở nó nét vô tư hồn nhiên ngày nào nữa, mà thay vào đó là sự u buồn chôn sâu trong lòng không thể chia sẻ cùng ai, thân hình mảnh mai yếu đuối của nó tưởng chừng như một con gió nhẹ cũng có thể thổi bay đi. Trên đường về nó và Hoàng không ai nói với nhau một câu nào, ánh mắt đượm buồn luôn hướng về một nơi xa xăm bên ngoài cửa sổ, nơi có thể nghe được tiếng cười đùa vui vẻ của những ngày trước kia.

-Tôi biết bà có chuyện buồn nhưng hãy mạnh mẽ lên nhé, bất cứ khi nào tôi và Ngân cũng luôn ở bên cạnh bà. Hoàng nắm tay nó an ủi.

- Cảm ơn. Nó bước thật nhanh vào ngôi nhà rộng lớn đó, ước gì có thể quên hết mọi chuyện để ngủ một giấc thật ngon mà thôi.

.....

-Quốc An, lúc này tôi thấy Mon đứng ở trước cửa phòng bệnh... Hoàng đưa nó về còn Ngân vào thăm Quốc An. Nhìn biểu hiện của nó, cô biết rằng nó vẫn còn tình cảm với cậu, chắc chắn phải có chuyện gì xảy ra thì họ mới như vậy.

-Cậu ấy...đâu rồi? Có ổn không?

Mặc dù tự nhủ sẽ không bao giờ quan tâm đến nữa, nhưng khi nhắc đến nó Quốc An vẫn không kiềm lòng được.

-Hoàng đưa về rồi, có vẻ như cuộc sống không được tốt lắm, bạn ấy ốm yếu xanh xao lắm.

-Đó là sự lựa chọn của cậu ấy.

-Cậu có bao giờ nghĩ là bạn ấy có nỗi khổ gì đó mới làm như vậy không? Lúc này bạn ấy khóc rất thương tâm nhưng tôi hỏi gì cũng không nói. Tôi thật sự không muốn nhìn cả hai phải đau khổ như vậy.

-Tôi không muốn quan tâm nữa.

Quốc An quay mặt đi chỗ khác, Ngân hiểu ý nên đứng lên đi về. Có khi nào sự thật giống như Ngân nói không? Tuần sau xuất viện nhất định cậu phải đến tìm nó một lần nữa để hỏi cho ra lẽ mọi chuyện, cho dù còn 1% hi vọng cậu cũng sẽ làm.

.....

Chủ nhật, nó tỉnh dậy đã thấy Duy Minh nằm kế bên, không biết đêm qua mấy giờ mới về nhà nữa. Người hần nóng nực mùi rượu làm nó buồn nôn khủng khiếp, không muốn ở lâu trong phòng căn phòng ngột ngạt đó, nó ra vườn ngồi ngắm cảnh cho tinh thần thoải mái hơn.

Từ trong nhìn ra thấy nó cứ mân mê sợi dây chuyền đeo trên cổ hần hơi bức bối. Cố giữ bình tĩnh, hần bước tới ngồi cạnh nó.

-Sao không ngủ thêm?

Thấy nó không trả lời, hần cau mày khó chịu.

-Em ghét tôi lắm sao?

-Tôi chỉ là hối hận vì ngày xưa đã từng yêu anh.

-Hối hận? Chẳng phải chúng ta đã rất vui vẻ sao?

-Đúng, đã từng như thế nhưng chính anh đã phá đổ nó, bây giờ trong tôi chỉ có hận anh mà thôi.

Nó chưa từng nghĩ sẽ có ngày nó và hần trở nên như vậy, cho dù cố gắng để xem hần như một người xa lạ cũng trở nên khó khăn thì cảm giác yêu thương làm gì còn nữa.

-Tôi phá đổ? Chẳng phải chính em là người chủ động chia tay hay sao? Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà em có thể đến với hần ta nhanh như vậy.

Hần nhớ rõ cái ngày mà nó nói lời chia tay, khi đó nó còn đang trong vòng tay một thằng đàn ông khác.

-Còn anh thì sao? Anh còn có thể lên giường với người khác ngay cả khi còn quen tôi mà. Chuyện nó uất ức bao lâu nay mới có cơ hội để nói ra.

-Đó chỉ là hiểu lầm.

-Vậy sao anh không giải thích, bây giờ anh mới nói còn có tác dụng gì nữa.

-Tôi sẽ có cách làm cho em quên được hắn ta.

Hắn giựt lấy sợi dây chuyền đeo trên cổ nó, bất cứ thứ gì thuộc về hắn ta tôi cũng sẽ phá hủy.

-Anh điên rồi, anh tưởng anh làm như vậy tôi sẽ quên cậu ấy sao? Không bao giờ, trừ khi anh giết tôi.

Nghe nó dứt khoát hẳn càng điên tiết, hắn có chỗ gì không tốt chứ? Bên cạnh hắn, nó sẽ có tương lai sự nghiệp rộng mở, không phải lo lắng cơm ăn áo mặc, sẽ có một cuộc sống quý tộc mà bao cô gái ao ước.

-Em tưởng tôi không dám làm gì em sao?

Ánh mắt hắn đầy lửa, sự tức giận đã làm hắn mất kiểm soát bản thân mình. Chưa bao giờ nó thấy hắn hung hãn như thế này.

-Anh muốn làm gì? Giết tôi ư? Tôi cũng chẳng muốn sống cuộc sống như địa ngục này nữa.

-Thì ra bấy lâu nay em xem đây là địa ngục sao? Tôi có thể làm cho nó tồi tệ hơn em nghĩ nhiều, tôi sẽ cho em chứng kiến người tình mình chết như thế nào.

Nghe những lời nói của hắn mà nó hốt hoảng, nó có thể chết nhưng xin đừng đụng đến cậu ấy, nếu hắn làm thật thì chắc nó cũng sẽ chẳng sống nổi.

-Anh dám làm gì cậu ấy tôi sẽ không tha cho anh đâu.

-Còn tùy thuộc vào thái độ của em đó, nếu em cứ ngoan cố chống đối thì tôi không bảo đảm cậu ta sẽ được yên thân đâu.

Sao cuộc đời lại trở trêu đem cuộc đời của nó với hắn lại với nhau cơ chứ. Những tưởng sau những sóng gió gia đình, ông trời mang tình yêu của Quốc An đến sưởi ấm, thắp lên niềm hi vọng về một tương lai tốt đẹp trong nó. Nhưng nào ngờ những điều đó chỉ là khởi đầu cho những đau khổ mà nó đang gánh chịu mà thôi. Nó chẳng còn động lực để tiếp tục nữa, thôi thì hi vọng cái chết sẽ giúp nó giải thoát và mang lại cuộc sống yên ổn cho người nó yêu thương.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Anh sẽ tốt mà, sẽ tìm người mới quan tâm và hạnh phúc

Anh sẽ tốt mà nên rồi nỗi đau sẽ qua nhanh mà thôi

Những kỉ niệm này em xin gửi lại nơi tìm.

Nhớ khi xưa đôi mình hẹn hò quen nhau

Quán xá quanh ven đường ngập màu yêu thương

Em đã ôm anh ngại ngần

Đan tay vòng qua lưng, tựa đầu ảm ắp.

Phố xá nơi đây thị thành dòng người đông đúc

Thế chắc hạnh phúc tắc đường, chưa kịp ghé qua

Chia tay nhau rồi, em là người cô đơn.

.....

Đội Duy Minh đi, nó lặng lẽ ra ngoài mua một hộp thuốc ngủ, dù gì nó cũng chẳng còn người thân nào nên cái chết của nó cũng sẽ chẳng có ai đau buồn, chỉ thương đứa bé còn chưa kịp thành hình trong bụng. “Mẹ xin lỗi, là mẹ ích kỷ nên con không có cơ hội chào đời, hãy tha thứ cho mẹ con nhé”.

Nó khóa cửa lại, bây giờ chỉ cần có đủ can đảm nữa là có thể kết thúc mọi chuyện. Nó sẽ chẳng bao giờ tìm được hạnh phúc cho riêng mình, nếu được trở về bên cạnh Quốc An cũng chẳng còn tư cách để đến với cậu ấy nữa. Đây có lẽ là lần cuối cùng nó khóc nên còn bao nhiêu nước mắt cứ để cho nó chảy một lần này nữa thôi.

Bụng bụng quặn đau như ai thắt từng đoạn ruột, nó co quắp nằm dưới nền nhà, một dòng máu đỏ tươi chảy ướt chân. Nó đem tất cả thuốc uống ngủ uống hết một lần. Trong cơn mơ màng, bao nhiêu kỷ niệm ngày xưa hiện về, lần cuối cùng nó được nhìn thấy gương mặt Quốc An tươi cười vẫy chào nó.

-Bạn mới, lên lau bảng.

-Sao phải là tôi? Đó là quy định của lớp, ai mới vào cũng phải lau bảng 1 tuần.

-Đừng có mơ, quy định đâu? Móc ra tôi xem. Đừng có mà ma cũ ăn hiếp ma mới, tôi đây không có sợ đâu nhá.

.....

-Trời ạ, Doremon người ta thông minh lắm chứ đâu có não heo như cậu đâu. Bài dễ vậy mà không hiểu.

-Cậu có bị mất trí nhớ không hả? Nói trước quên sau là sao?

-Cậu tình dây cho tôi, mới học có xiu đã ngủ rồi.

.....

-Tôi...sợ...lắm..hức...hức...

-Không sao rồi, có tôi ở đây. Đừng..nhót..tôi...ở...đây...tôi...sợ...

-Đừng sợ, tôi đưa cậu về nhà.

-Quốc An....tại sao mỗi lần tôi gặp chuyện....cậu....đều xuất hiện chứ ..hức..hức...

-Ngốc à, vì tôi yêu cậu đó biết không hả

.....

-Doremon nè, hôm nay hẹn cậu ra đây là có chuyện muốn nói với cậu.

-Nghe có vẻ nghiêm trọng quá, cậu đừng làm tôi sợ nha Quốc An.

-Cực kỳ nghiêm túc, cậu chuẩn bị tinh thần đi nha, nếu không cậu mà xiu thì tôi không khiêng nổi đâu 1 tạ mớ đâu.

-Hâm, nhìn tôi vậy mà 1 tạ à? Chơi với cậu lâu như vậy mới biết mất cậu bị chột đó.

.....

-Cắm cậu đi làm thêm nữa.

-Vô lý, cậu lấy đâu ra cái quyền đó chứ.

-Cắm cái, cậu chỉ việc nghe lời thôi biết không hả?

-Cậu bị điên à? Lên cơn thì để tôi lấy thuốc cho mà uống.

-Tôi nói rồi, cậu mà không nghe lời thì đừng có mà trách tôi

-Không nghe, không nghe, không nghe đó, cậu làm gì tôi.

.....

-Quốc An, tôi không muốn sống nữa. Xung quanh tôi chẳng còn ai nữa rồi....

-Ngốc xít, cậu còn có tôi mà, sẽ ổn thôi.

-Sau này tôi sẽ giúp cậu quên hẳn, chúng ta sẽ trở về cuộc sống vui vẻ như trước kia được không?

-Tôi không thể.

-Có tôi đây thì không việc nào là không làm được.

.....

-Doremon, dậy thay quần áo đi, không thôi bị cảm lạnh giờ.

-Cậu không sao chứ Quốc An, tôi lo lắm biết không hả?hức..hức...

-Cậu mà khóc nữa người ta tưởng nhà tôi có đám tang đó.

-Sao cậu ngu vậy hả? Lỡ trúng đầu chán thương sợ nào tàn tật suốt đời thì sao?

-Thì lúc đó cậu nuôi tôi suốt đời....

.....

-Tôi làm gì sai sao?

-Cậu không sai, nhưng tôi đã chán khi ở gần cậu rồi, lâu lâu gặp nhau có vẻ tốt hơn.

-Cậu nói lại lần nữa tôi ngheTôi muốn yên tĩnh một mình, cậu về đi.

-Tôi không tin, cậu đang nói dối đúng không?

-Tất cả đều là sự thật, tôi chẳng có xiu cảm giác gì với cậu cả, tôi cũng ngán ngẩm trước sự quan tâm của cậu, tiền viện phí tôi sẽ tìm cách hoàn trả cho cậu.

- Không, tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu nửa bước, cậu có đuổi đánh tôi vẫn theo cậu.

.....

-Ê, cậu thấy tôi mặc màu nào đẹp?

-Bảy sắc cầu vồng.

-Hâm, cậu thích thì mua một bộ về mà mặc.

-Ê Mon đằng kia có con thú nhồi bông giống cậu chưa.

-Đâu đâu, con gì thế?

-Sự tử cái.

-Ê tên đáng ghét, đứng lại cho tôi.....

.....

-Nó à, sau này nếu không có Mon bên cạnh, Nó phải tự chăm sóc cho mình biết chưa hả?

-Nói xàm xí cái gì vậy hả?

-Mon chỉ nói nếu thôi mà. Nó nè, cảm ơn Nó nhiều lắm.

.....

-Quốc An nè, cậu sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi chứ?

-Không bao giờ có chuyện đó, cậu là người duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này. Nếu cậu không buông tay, thì tôi cũng sẽ không bao giờ rời xa cậu.

-Cảm ơn vì đã ở bên cạnh tôi.

-Ngốc à, bất cứ khi nào cậu cần thì tôi sẽ luôn luôn có mặt, vĩnh viễn như vậy.

.....

-Tôi yêu cậu, Doremon.....

-Tôi yêu cậu, Doremon.....

-Tôi yêu cậu, Doremon.....

.....

Những hình ảnh cứ mờ dần, mờ dần....và rồi chỉ còn lại cơ thể nó nằm bất động trên sàn nhà, tay vẫn ôm chặt con Nobita bằng bông không rời.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

-Sao hôm nay cậu lại muốn gặp bà ấy thế?

Hoàng thấy lạ sao tự dưng Quốc An lại gọi điện thoại nhờ mình dẫn đến chỗ ở của Thiên Anh, không lẽ có chuyện gì sao.

-Tôi có chuyện muốn hỏi cậu ấy.

-Nhưng sao nhất định lại là hôm nay? Đợi ngày mai xuất viện đi không được à?

-Không biết, nhưng tôi rất khó chịu, có cái gì đó thôi thúc tôi phải đi gặp cậu ấy ngay lập tức.

Quốc An không lý giải được cảm giác đó là gì, nó cũng giống như lần trước khi nó bị viêm ruột thừa vậy. Nếu nó không muốn gặp cậu thì ít nhất cậu cũng phải nhìn thấy để chắc chắn nó bình an vô sự.

-Hôm trước tôi đưa bà ấy về nhà này. Hoàng chỉ tay vào ngôi nhà rộng lớn với tường rào kiên cố.

Cả hai bấm chuông chờ đợi.

1 lần.....2 lần.....3 lần.....10 lần..... vẫn không có ai mở cửa, có lẽ không có ai ở nhà.

-Cậu bạn thì cứ về trước đi, tôi ở đây đợi cậu ấy là được rồi.

-Ừ, vậy có tin tức gì thì báo cho tôi biết nhé.

Hoàng về rồi, còn mình Quốc An đứng đợi, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi sao vẫn không thấy ai xuất hiện, ngôi nhà rộng lớn vậy mà không có người giúp việc nào luôn sao. Cậu bắt đầu lo lắng, đang định gọi người đến phá cửa thì đúng lúc hần trở về, khuôn mặt hơi biến sắc khi thấy Quốc An đứng ở cổng.

-Cậu đến đây làm gì?

-Cậu ấy đâu? Không quan tâm đến câu hỏi của Duy Minh, lòng như lửa đốt cậu chỉ muốn gặp nó ngay lập tức mà thôi.

-Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời những câu hỏi vớ vẩn của cậu.

Điên tiết với cái vẻ mặt khinh khỉnh của Duy Minh, Quốc An bay đến nắm lấy cổ áo hắn

-Nói mau, nếu cậu ấy mà xảy ra chuyện gì tôi sẽ băm anh ra thành từng mảnh.

Hắn cũng tức giận không kém, tên khốn này lại dám đến nhà gây chuyện, gạt tay Quốc An ra, hắn gằn giọng.

-Vẫn còn quan tâm đến nhau vậy sao? Cậu cứ yên tâm, ở với tôi cô ấy sẽ hạnh phúc và an toàn tuyệt đối.

-Tôi không cần biết, mau mở cửa, tôi chỉ cần nhìn thấy cậu ấy bình an là được.

-Cậu lo sợ cô ấy gặp chuyện sao? Cậu có thể về, bảo đảm cô ấy sẽ chẳng có chuyện gì.

-Tôi đã bấm chuông rất nhiều lần nhưng vẫn không thấy ai mở cửa, anh chắc chắn cô ấy còn ở trong nhà chứ?

Cảm thấy có gì đó hơi lạ, cửa sổ vẫn mở chứng tỏ nó còn ở trên phòng, không lẽ ngủ say đến mức mà chuông kêu inh ỏi vẫn không nghe sao. Hắn vội vàng mở cửa vào nhà, Quốc An cũng theo chân hắn thật nhanh lên phòng.

Cảnh tượng kinh hoàng làm cả hai người hốt hoảng, nó nằm bất động trên nền nhà còn vương vãi vài giọt máu, gương mặt trắng bệch không còn sự sống. Quốc An lao tới ôm chặt cơ thể lạnh ngắt của nó.

-Doremon, cậu tỉnh lại cho tôi.

-Doremon, cậu có nghe tôi nói gì không hả?

-....

Còn hần thì vẫn còn chưa hoàn hồn, nhìn những viên thuốc ngủ còn sót lại bên cạnh nó hần muốn ngã khụy.

-Đưa cậu ấy đến bệnh viện.

Tiếng hét của Quốc An làm hần tỉnh táo hơn, vội vàng đứng lên lấy xe đến bệnh viện. Ngồi sau xe, cậu không ngừng gọi tên nó, chỉ mong sao có thể nghe tiếng gọi mà mở mắt ra nhìn cậu. Nhưng nó vẫn nằm đó, vẫn im lặng dù cho ở đó có hai người đàn ông đang vì nó mà rơi nước mắt.

.....

Bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi, gương mặt trắng bệch của nó ám ảnh tâm trí hần. Đã lâu lắm rồi không còn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của nó, có lẽ là do hần quá ích kỷ, bản thân không đành lòng nhìn nó vui vẻ bên cạnh một người con trai khác. Hần sai rồi, nếu thời gian quay lại hần sẽ đứng từ xa mà chúc phúc cho nó và Quốc An, chỉ cần nó hạnh phúc hần cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã đi quá xa, hần có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. Hần yêu nó nhưng lại không thể mang lại cho nó một cuộc sống hạnh phúc, chưa bao giờ quan tâm đến nó như một người yêu đúng nghĩa đã vậy còn làm những hành động không bằng cảm thù. Chính hần là nguyên nhân ép nó đến bước đường cùng, nếu nó có chuyện gì chắc suốt đời này hần phải sống trong dằn vặt và đau khổ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

-Anh là đồ khốn, đây là hạnh phúc mà anh mang lại cho cậu ấy sao?

Không kiềm lòng được, Quốc An tức giận đâm vào mặt hần. Hần vẫn không phản ứng, ánh mắt thất thần đỏ hoe đầy đau khổ.

-Là do tôi, tôi đáng bị nguyên rủa.

-Anh nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà cậu ấy lại tự tử hả?

Cứ tưởng chia tay cậu, nó sẽ có một cuộc sống vui vẻ khi trở về bên hần, nếu biết có ngày hôm nay thì cậu sẽ không bao giờ để nó rời xa cậu nửa bước.

-Chính tôi, tôi đã ép cô ấy chia tay cậu để đến với tôi, tôi đã.....

Hần đau khổ, giả như hần đừng làm tổn thương nó, giả như hần không hèn hạ như vậy thì giờ này có lẽ mọi chuyện đã khác đi.

-Anh lấy gì để uy hiếp cậu ấy hả?

-Trương lai của cậu.

Quốc An không đứng vững nổi, thì ra nó hi sinh chọn lấy một cuộc sống đau khổ để đổi lấy tương lai cho cậu. Sao nó lại có thể ngốc nghếch như vậy, nếu nó có mệnh hệ gì thì cậu cần cái tương lai quý giá đó làm gì cơ chứ.

-Xin lỗi,từ đầu đến cuối là do tôi.

-Đừng nói nữa, đợi cậu ấy bình an tôi sẽ tìm anh để làm rõ mọi chuyện.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Quốc An và Duy Minh đều đau khổ, họ ước gì có thể dùng mạng sống của mình để đổi lấy cuộc sống bình yên cho nó. Ân hận, dằn vặt là thứ cảm giác chiếm hữu trong họ nhiều nhất lúc này. Giả như Quốc An có thể hiểu nỗi khổ tâm của nó, giả như hần không hành xử như vậy thì có lẽ bây giờ nó đã không nằm bất động trong căn phòng kia.

.....

Cửa phòng cấp cứu bật mở, cả hai thật nhanh lao tới với ánh mắt lo lắng.

-Thật xin lỗi, chúng tôi không thể giữ lại được đứa bé trong bụng. Vị bác sĩ nói với giọng thông cảm.

Cả hai đều bất ngờ, nó mang thai ư? Tại sao nó không nói ra chứ?

- Còn cậu ấy như thế nào rồi? Điều Quốc An lo lắng nhất là sự an nguy của nó.

-Đã qua giai đoạn nguy hiểm, tuy nhiên thuốc ngấm vào cơ thể quá lâu nên có tỉnh lại hay không thì còn tùy vào ý chí sinh tồn của cô ấy.

Cả hai đều chờ đợi người, thì ra nó mang thai nên mới chịu nhiều áp lực như vậy, thảo nào mấy ngày nay nhìn nó mệt mỏi và xanh xao. Hắn thật là đáng chết khi đã cưỡng bức để nó phải ra nông nổi này, điều hắn mong ước nhất bây giờ là được nhìn thấy nó tỉnh lại, rồi hắn sẽ âm thầm rời xa để nó có thể có một cuộc sống vui vẻ bên cạnh Quốc An.

-Anh là đồ khốn nạn. Quốc An nói chuyện với giọng đầy đau khổ.

-Cậu cứ mắng chửi tôi đi, tôi chẳng còn xứng đáng là người nữa.

-Tại sao lại khiến cô ấy mang thai? Sao lại để cô ấy đau khổ đến mức này? Lẽ ra tôi phải là người ngăn cản khi cậu ấy quyết định quay về với anh. . . Bây giờ nếu cậu ấy không tỉnh lại thì tôi phải làm thế nào đây?

Quốc An bật khóc, không cần thể diện của một người đàn ông nữa, cậu để mặc nước mắt rơi khi tưởng tượng nó đau đớn thế nào trong căn phòng kia. Nếu như tỉnh dậy biết đứa bé không còn thì nó có vượt qua được không? Cậu tự trách mình vì đã không đến sớm hơn để ngăn cản sự dại dột của nó, sau này cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cậu hứa với lòng sẽ không bao giờ rời xa nó, sẽ bảo vệ nó bằng cả mạng sống của mình.

-Tôi xin lỗi.

-Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa, tôi không muốn cậu ấy phải đau khổ thêm khi nhìn thấy anh.

-Được, chỉ cần đợi cô ấy tỉnh lại tôi sẽ ra đi. Quốc An nè, tôi rất ngưỡng mộ tình yêu của cậu, hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt nhé.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Thế là hàng ngày Quốc An đều ở cùng nó trong phòng bệnh, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe mỗi mình cậu nói chuyện nhưng cậu tin rằng một ngày nào đó nó sẽ nghe thấy và tỉnh dậy. Nó đã từng nói với cậu rằng “điều duy nhất biến phép màu thành hiện thực là phải tin tưởng vào nó”. Đúng, cậu tin chắc rằng rồi sẽ có phép màu xảy ra với nó, vì thế cậu kể nó nghe rất nhiều chuyện, nhắc lại những kỷ niệm đẹp của hai đứa.

-Doremon này, cậu có biết cậu nằm đây mấy ngày rồi không hả? Cậu mà không tỉnh dậy là mai mốt phải làm osin cho tôi để trả nợ đó nhé.

-.....

-Doremon, cậu đúng là con heo lười suốt ngày chỉ biết ngủ, mau lên dậy tôi dẫn đi chơi nè.

-.....

-Dạo này học cái thói khinh người ở đâu ra vậy hả, để tôi nói chuyện một mình mà không chịu lên tiếng, đợi tỉnh dậy tôi sẽ cho cậu biết tay.

-.....

-Hôm qua Hoàng với Ngân có đến thăm cậu đó, họ nói đợi cậu tỉnh dậy mới tổ chức đám cưới, cậu định cho họ rằng long đầu bạc mà không được kết hôn hay sao vậy hả?

-.....

-Hôm nay đã được một tuần rồi đó, Mon có ghét Nô thì tình dậy đánh Nô đi, đừng có nằm im một chỗ vậy có được không?

-.....

-Mon à, đã lâu lắm rồi không được nghe giọng nói của Mon, Nô sắp quên mất rồi.

-.....

-Mon, dậy xem Nô mặc áo Mon tặng nè, làm tên Bảo thấy cười Nô quá chừng, quê chết mất. Lần sau sinh nhật Nô Mon tặng thêm cái quần cặp cho nó nguyên bộ nha.

-.....

-Mon, đợi Mon tỉnh dậy mình sẽ kết hôn nha, như vậy Mon sẽ khỏi chạy đi đâu mất. Mon im lặng có nghĩa là đồng ý rồi đó nha.

-.....

-Nô nhớ Mon sắp phát điên rồi, Mon làm ơn mở mắt nhìn Nô được không?

-.....

Hằng ngày quanh đi quẩn lại Quốc An chỉ có mấy câu nói đó, nhưng nó vẫn không mở mắt ra nhìn cậu một lần. Còn cậu ngay cả ngủ cũng không dám chợp mắt, vì sợ khi thức dậy nó sẽ không thấy cậu, cậu sợ nó lại sẽ bỏ cậu mà đi.

.....

Duy Minh cũng vậy, mỗi ngày hắn vẫn đứng bên cửa phòng bệnh chỉ để được nhìn thấy nó. Mới có mấy ngày mà hắn suy sụp hẳn, đúng là khi có thì không gìn giữ, mất rồi mới biết trân trọng thì đã không còn cơ hội nữa. Giá như ngày xưa hắn quan tâm đến nó hơn một chút, nghĩ cho nó nhiều hơn và biết trân trọng tình yêu của hai đứa thì có lẽ sẽ không có ngày hôm nay. Điều duy nhất hắn hi vọng lúc này là nó tỉnh dậy, khi đó hắn sẽ mãi mãi khuất khỏi tầm mắt nó và chúc phúc cho tình yêu của Quốc An và nó.

.....

Gần hai tuần trôi qua nó vẫn chưa có ý định thức giấc, chắc có lẽ muốn thử thách sự kiên nhẫn của cậu đây mà.

-Doremon đáng ghét, tôi thua cậu rồi đó, cậu dậy đi rồi muốn gì tôi cũng chiều hết.

-....

-Cậu mà không dậy tôi hôn ráng chịu đó nha, con gái gì đâu mà lỳ lợm quá người yêu năn nỉ gây lười mà cũng chẳng thèm dậy.

-....

Đang loay hoay lấy khăn lau tay cho nó, cậu cảm nhận ngón tay nó hình như đang cử động. Hi vọng tràn trề cậu cố dụi mắt nhìn lại một lần nữa, đúng rồi, nó thật sự đang tỉnh lại. Quốc An hét lớn gọi bác sĩ, vị bác sĩ già tức tốc chạy thật nhanh đến kiểm tra tình trạng của nó.

-Xin chúc mừng, bệnh nhân đang có dấu hiệu hồi phục, nếu có biểu hiện gì bất thường thì báo ngay cho chúng tôi biết. Còn nữa nhớ phải giữ cho bệnh nhân không được xúc động mạnh trong bất cứ trường hợp nào.

Nghe bác sĩ chẩn đoán, Quốc An cứ ngỡ như mình đang mơ. Cuối cùng sau bao nỗ lực thì phép màu cũng đã xuất hiện, nó có thể tỉnh lại và trở lại bên cạnh cậu như ngày xưa. Cậu yêu nó ngay từ những ngày đầu gặp gỡ khi nó chân ướt chân ráo bước vào ngôi trường xa lạ, cho đến khi cố gắng rời xa nhưng vẫn không quên được nó, rồi sau bao tháng ngày gặp lại yêu thương vẫn đong đầy như thuở nào, cho dù nó có quay trở lại bên cạnh Duy Minh thì trái tim cậu vẫn luôn hướng về nó. Trải qua bao sóng gió, thời gian đã thay đổi nhiều thứ nhưng không những không thay đổi được tình yêu cậu dành cho nó, mà còn giúp tôi luyện cho nó thêm bền vững. Bây giờ khi nó đã trở về bên cạnh cậu cũng là lúc nó được hưởng hạnh phúc của riêng mình.

Nước mắt cậu chực trào ra khi nhìn thấy nó đang từ từ mở mắt.

-Doremon, cuối cùng cậu cũng chịu mở mắt rồi sao. Quốc An lau đi giọt nước còn đọng trên khóe mắt, âu yếm mỉm cười.

Nó nghẹn giọng không nói được lời nào, có phải nó đã chết rồi không? Hay là nó đang mơ? Sao hình ảnh lại chân thật đến lạ lùng như vậy. Bàn tay run run cố đưa lên chạm vào gương mặt cậu, thật nhanh cậu nắm lấy áp vào khuôn mặt mình.

-Cậu ngốc lắm, tôi chưa từng thấy con nhỏ nào ngốc nghếch như cậu.

Rồi cậu lau đi những giọt nước mắt trên mặt nó, lần đầu tiên cậu tin vào phép màu như người ta vẫn nói, chỉ cần tin thì không có gì là không thể xảy ra.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

-Nó nhìn quanh căn phòng trắng toát, hình như mình đã ngủ rất lâu rồi thì phải. Rõ ràng đã uống rất nhiều thuốc sao lại không chết? Nó đưa tay sờ lên bụng, như hiểu được điều nó nghĩ, Quốc An nhẹ nhàng giữ chặt tay nó lại.

-Không giữ được đứa bé, cậu đừng quá đau buồn nha.

Không nói một lời nào, nó chỉ biết khóc. Là nó quá vô dụng khi để đứa bé ra đi một mình mà không có mẹ, giả như ông trời cho nó đi theo đứa bé thì bây giờ đã không cần rút như vậy rồi.

-Không sao, có tôi đây rồi cậu đừng như thế nữa. Lỗi do tôi hết, là tôi không bảo vệ được cậu, tôi sai rồi.

Quốc An không đành lòng nhìn nó đau khổ, cậu ôm nó dỗ dành.

-Tôi...tôi...đúng là xấu xa.

Cuối cùng nó cũng thốt lên được tiếng nói sau bao ngày yên lặng.

-Không, người xấu xa là tôi, cậu hãy bình tĩnh lại có được không?

-Quốc An...sao cậu lại xuất hiện trước mặt tôi chứ? Cậu đi đi, tôi bây giờ không còn trong sáng trong mắt cậu nữa rồi.

Nó dùng sức đẩy Quốc An ra, nhưng càng đẩy cậu lại càng siết chặt hơn.

-Tôi không quan tâm, tôi chỉ biết tôi yêu cậu và cần có cậu.

-Nhưng tôi quan tâm, tôi không thể đến với cậu bằng con người hiện tại được nữa. Nó gần như ngất đi.

-Cậu ngốc lắm, cậu vì tôi mà làm nhiều chuyện như vậy không lẽ tôi lại quan tâm đến những chuyện này sao? Hạnh phúc của hai đứa mình không bao giờ phụ thuộc vào điều đó biết chưa hả?

-Nhưng....

-Không được nói gì thêm nữa, nếu cậu còn có ý định bỏ tôi một lần nữa thì cậu sẽ chẳng bao giờ còn thấy tôi trên thế giới này nữa đâu.

-Đừng mà...xin cậu đấy...

Cảm thấy cơ thể nó mềm nhũn, Quốc An nhẹ nhàng đỡ nó nằm xuống.

-Ngoan, đừng nghĩ ngợi nhiều nha nhóc.

Nó thiếp đi lúc nào không hay, đến khi tỉnh dậy đã thấy Hoàng và Ngân ở đó rồi.

-Bạn tỉnh rồi à? Trong người cảm thấy thế nào rồi?

Từ lúc nghe tin, Ngân ăn ngủ không ngon, trong lòng lúc nào cũng lo lắng không yên. Nó mỉm cười không trả lời, chỉ muốn ôm chăm lấy nhỏ bạn thân mà khóc thôi.

-Nhỏ này lúc nào cũng làm cho người khác lo lắng, lần sau mà còn như vậy nữa là bo xì bạn luôn đó. Ngân mắng yêu.

-Ê, hai người định không thèm nói chuyện tới tôi luôn hả? Hoàng chen ngang.

-Ai bảo anh không có sức hấp dẫn chi.

Nó bật cười trước câu nói đùa của Ngân, không ngờ hai người này lúc đi học ít khi nói chuyện với nhau mà bây giờ lại thành một đôi trai tài gái sắc như thế.

-Không có sức hấp dẫn thế mà có người cầu hôn anh đó nhé.

-Mơ hả? Là ai năn nỉ van xin tình yêu của em chứ?

Hai người này đúng là trẻ con, chắc đang định biến bệnh viện thành cái chợ đây mà.

-E hèm, tôi đang là bệnh nhân đó nhé.

Hoàng quay lại cười nham nhở.

-Í tôi quên, xin lỗi bạn Thiên Anh xinh đẹp nha.

-Khỏi nịnh. À, mà Quốc An đâu rồi?

-Cậu ấy đi giải quyết công việc gì đó nên nhờ tụi này xem chừng bạn.

-Ừm, quên nữa, hai người định khi nào tổ chức đám cưới vậy hả?

-Bà tỉnh lại rồi thì đầu tháng sau làm luôn. Hoàng nhanh miệng.

-Em đôi ý rồi, không cưới hỏi gì hết.

Thấy mặt Ngân nghiêm túc, Hoàng hốt hoảng.

-O sao kỳ vậy?

-Người ta hết yêu anh rồi, đơn giản vậy thôi.

-Kệ, đến ngày đó em có chịu anh hay không thì anh cũng cho xe qua hốt em đi à.

Đúng là chịu không nổi với hai người này, cứ nói qua nói lại kiểu này chắc y tá đuổi ra sớm quá.

-Ê nè, có gì về nhà đóng cửa nói với nhau nghe, hai người đến thăm tôi hay đến mượn phòng cãi nhau vậy hả?

-Tất nhiên là đến thăm bà rồi. Bà thấy ổn hơn chưa? Lần sau đừng có mà làm chuyện đại đột như vậy nữa biết chưa. Hoàng nhìn nó quan tâm.

-Ừm

-Nếu lần này Quốc An không đến kịp chắc tụi tôi không còn cơ hội gặp bà rồi.

Nó chẳng hiểu Hoàng đang nói gì, mặt ngơ thấy tội nghiệp.

-Là sao?

-Trời ạ, bà không biết hôm đó cậu ấy cứ bắt tôi dẫn đến chỗ ở của bà, nói nào là có gì thôi thúc trong lòng nên nhất định phải gặp bà, không ngờ hôm đó bà có chuyện thật.

- Thật sao?

-Nhìn mặt tôi giống nói dối lắm hả? Tôi nói bà biết chẳng ai yêu và quan tâm bà nhiều như cậu ấy đâu, liệu mà giữ lấy.

Nó biết chứ, nó biết Quốc An yêu nó nhiều lắm nhưng bây giờ làm sao nó đến với cậu được bây giờ. Ngân biết nó đang nghĩ gì, chơi với nhau nhiều năm như vậy ít nhất cũng hiểu được phần nào phiền muộn trong lòng nó.

- Ngốc à, chuyện đã qua cứ để cho nó qua, với lại chuyện đó cũng là ngoài ý muốn cho nên bạn không cần phải ray rứt vì nó.

- Đúng đó, bà nghĩ coi nếu bây giờ bà bỏ đi thì có chắc Quốc An sẽ sống vui hơn hay cậu ấy càng đau khổ hơn nữa. Hãy nghĩ cho tương lai của cả bà và cậu ấy.

- Có thể sao? Còn Duy Minh nữa, tôi đã hứa với anh ta rồi. Nó đau khổ.

- Cậu tỉnh lại giùm tôi, là ai đã khiến bà ra nông nỗi này nên không cần phải giữ lời hứa quái quỷ gì đó. Với lại anh ta đã đồng ý rút lui để bà đến với Quốc An rồi.

Con nhỏ ngốc nghếch này, nói chuyện với nó đúng là tốn nước bọt thật chứ.

- Tôi...

- Không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, hãy nhớ rằng chỉ có mình bạn mới có thể mang lại niềm vui cho cậu ấy, nên đừng có nghĩ gì bậy bạ nữa nha chưa.

Nó có nên làm theo lời khuyên của Ngân và Hoàng không? Cậu ấy có thể chấp nhận nó như lúc ban đầu không? Nó thật sự rất mệt mỏi, không dám đến gần cậu, nhưng rồi xa lại càng không nổi. Nó phải làm gì để chấm dứt tình trạng này đây?

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hả?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Ba người đang hàn huyên tâm sự thì Quốc An đẩy cửa bước vào. Hoàng nhanh miệng:

-Mới nhắc đã xuất hiện rồi, sau này cậu chết chắc linh lăm đây. Bọn tôi về trước, giao bà ấy lại cho cậu đó.

Hoàng nháy mắt với Quốc An rồi nắm tay Thanh Ngân đi về. Thấy nó hơi ngượng ngùng, cậu pha trò

-Ba người vừa nói xấu tôi đúng không?

-Ừm

-Nói gì thế?

-Mặt xấu, dáng người khó coi, tính tình kỳ cục.

-Ồ, xấu thế cơ à? Vậy mà có người yêu say đắm mới ghê đó. Quốc An cúi mặt xuống thật gần làm nó hơi đỏ mặt.

-Có ma mới thêm yêu cậu.

-Vậy cậu không yêu tôi sao?

-Không

-Không yêu sao đồng ý kết hôn với tôi?

-Hồi nào?

-Tôi hỏi cậu không trả lời, im lặng có nghĩa là đồng ý.

Không hiểu Quốc An đang nói chuyện gì, sao trong ký ức nó chẳng nhớ gì hết vậy nè.

-Khi nào?

-Lúc cậu chưa tỉnh lại.

Trời ạ, chắc chết với cậu ta quá, vậy mà cũng nói được. Lúc đó người ta có biết gì đâu mà cũng tính.

-Hâm

-Hâm mới yêu con nhỏ ngốc nghếch như cậu.

Rồi Quốc An cúi xuống hôn nó thật sâu, nụ hôn sau bao ngày xa cách đầy ngọt ngào.

-Sau này cấm cậu rời xa tôi lần nữa.

Buông nó ra, nhìn gương mặt đỏ bừng của nó mà muốn hôn lần nữa, tình hình này chắc phải hạn chế nhìn gần nếu không lại không kiềm chế được bản thân mất..

-Quốc An nè, tôi đã từng có thai với người khác, cậu không để ý sao?

Cuối cùng nó cũng nói ra những lời mà cảm thấy nhói đau khi nhắc đến. Nhìn ánh mắt buồn của nó mà chỉ muốn hét thật lớn vào tai cho nó hiểu rằng cậu một chút cũng không để ý, cậu không quan tâm đến chuyện nó có thai với ai, chỉ cần bây giờ nó yêu cậu và cậu cũng yêu nó là đủ rồi.

-Không, chỉ cần mai mốt cậu sinh cho tôi thật nhiều con là được.

-Cậu làm như tôi là heo vậy đó. Nó bật cười trước cái kiểu nói đùa của cậu.

-Cậu không phải heo, mà là cái máy....đẻ em bé cho tôi.

-Biến thái.

Cái mặt gian tà của Quốc An làm nó lo sợ, ở gần chắc cũng có ngày bị yếu tim quá.

-Quốc An, tôi muốn về nhà. Nó chuyển sang giọng nài nỉ.

-Không được, lỡ cậu chưa hết bệnh lại đập phá đồ đạc thì sao.

-Điên à, làm như tôi bị bệnh giống cậu vậy đó.

-Đùa mà, dạo này dễ giật thế cơ đấy. Để tôi nói bác sĩ, nhưng phải về nhà tôi dưỡng bệnh và quan trọng là phải nghe lời tôi biết chưa hả?

-Ừm, về nhà cậu dù gì cũng đỡ hơn chết buồn trong này.

-Ngoan. Từ giờ cậu chỉ cần yêu tôi là đủ, những chuyện khác để tôi lo biết chưa hả?

Nói rồi Quốc An ra ngoài làm thủ tục xuất viện, còn nó vẫn còn đang ngu ngơ suy nghĩ cậu nói của cậu ấy, cảm giác thật ngọt ngào, con gái chẳng phải ai cũng cần hạnh phúc đơn giản vậy thôi sao.

-Về nhà thôi Doremon. Quốc An cầm túi thuốc bước vào làm nó nhăn mặt, uống nhiều đó thuốc chắc mặt nổi một đê mụn luôn là tệ.

-Trời, đừng nói là phải uống nhiều đó thuốc luôn nha.

-Không, chỉ để dành mỗi khi cậu lên cơn mất kiểm soát thôi.haha.

-Nói chuyện với cậu không điên cũng thành điên mất.

Tên này lúc nào cũng nhảy vậy hết, phải hung dữ cậu ta mới sợ chứ hiền thế nào cũng bị ăn hiếp cho coi. Nó thay đổi sắc mặt liên tục làm cậu buồn cười, cho dù thời gian có bào mòn tất cả nhưng vẫn không thể thay đổi được nét đáng yêu trẻ con của nó. Cậu mỉm cười bước tới bế nó ra xe.

-Tôi tự đi được, bỏ tôi xuống mất công người ta nhìn kìa. Nó xấu hổ không dám ngước mặt lên.

-Cậu gầy tong teo rồi, ôm chẳng còn cảm giác thích thú nữa, về nhà tôi phải vỗ béo cậu mới được.

-Chắc cậu mập quá?

-Hơn cậu là được rồi, không tin cân kg là biết liền.

-Thua cậu rồi đó, lúc nào chỉ biết ăn hiếp tôi.

Nó mỉm cười trong lồng ngực ấm áp của Quốc An, ở bên cậu nó luôn cảm thấy vui vẻ. Sau tất cả mọi chuyện nó không còn lo sợ nữa, bởi nó biết không ai có thể yêu và che chở cho nó như cậu đã làm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Về nhà, nó sượng như tiên, ăn uống làm cái gì cũng có người phục vụ tận tình.

-Mon ơi, ăn cháo thôi.

Quốc An bưng tô cháo còn nóng hổi lên. Nó hơi sợ, lỡ mùi vị giống lần trước nữa chắc tiêu.

-Nô nấu à?

-Yên tâm, là Thanh Ngân mang qua đó. Quốc An ngồi xuống bên cạnh.

-Giờ Mon mệt lắm, không ăn nổi đâu. Nó nhõng nhẽo, lâu lâu mới có dịp hành hạ cậu ấy tội gì không làm chứ.

-Ngoan, ăn đi rồi uống thuốc.

Thích thế đấy, công nhận cậu ấy cũng kiên nhẫn chiều chuộng con nhỏ khó ưa như mình.

-Đút Mon đi.

Quốc An mỉm cười trước dáng vẻ trẻ con của nó, kiểu này chắc sau này có con không khéo lại giành đồ chơi với con mất. Cậu múc từng muỗng cháo, cẩn thận thổi cho hết nóng rồi đút cho nó.

-Công nhận bị ốm thật thích. Nó không giấu được hạnh phúc trong lòng.

-Lần sau mà còn ốm kiểu này tôi đánh cho chứ ở đó mà thích. Uống thuốc thôi.

Nó nhìn mấy viên thuốc mà ón đến tận cổ, ngày nào cũng cháo với thuốc, dị ứng với mấy thứ này kinh khủng.

-Đề đó đi xiu Mon uống.

Quốc An biết tông âm mưu của nó, đề đó lát nữa không có ai thì mấy bạn thuốc tội nghiệp sẽ được nó xử lý vô sọt rác. Ai chứ nó thì chuyện gì chẳng dám làm.

-Thôi đừng có mà bày trò, uống mau lên.

-Mon uống không nổi nữa, Nô tha cho Mon một lần thôi nha. Nó bắt đầu nài nỉ, lần nào mà nó đưa khuôn mặt nai tơ ra Quốc An cũng chiều theo hết.

-Mon không uống được thật sao?

-Thật.

-Vậy đề Nô giúp Mon.

Thấy Quốc An nhếch mép cười, nó hơi rùng mình.

-Giúp sao?

-Mon có thấy mấy cặp tình nhân trong phim họ cho nhau uống thuốc bằng cách nào không?

Chưa kịp hiểu hết ẩn ý trong câu nói đó đã thấy Quốc An bất ngờ tiến tới môi chạm môi với nó rồi, thì ra đó là cách cậu ta giúp nó uống thuốc. Thật hết chịu nổi cái tên lăm trò này.

Nó đỏ cả mặt, giựt lấy mấy viên còn lại trên tay cậu uống một hơi hết sạch.

-Đồ đáng ghét. Nó bực bội.

-Không như vậy cậu chịu uống à?

Quốc An mỉm cười khoái chí, còn nó thì hậm hực tìm cách trả đũa. Thế là cả ngày nó hành hạ cậu chạy lên chạy xuống muốn thở oxi.

-Nô ơi, Mon khát nước quá.

30s sau đã có người phục vụ tận tình, giao hàng tận nơi.

-Nô ơi, tự nhiên Mon khát nước cam quá à.

Trời ạ, con nhỏ này bữa nay nói chuyện màu mè dễ sợ, khát nước cam mới chịu, vậy là phải chạy xuống vắt lên cho nó ly nước cam. Thế mà đem lên tới nơi nó chê chua quá, bảo chạy xuống bỏ thêm đường. Đem lên lần nữa nó lại kêu đợi lâu quá nên hết khát mới ghê, rồi cứ ép cậu uống hết cho bằng được, con trai ai mà thích thú mấy cái món này đâu chứ.

-Nô ơi, chân Mon mỏi quá, mát-xa cho Mon đi.

-Nô ơi, Mon thêm sô-cô-la quá, làm sao bây giờ?

-Nô gọt trái cây cho Mon ăn đi.

-Nô ơi.....

-.....

Cả ngày cứ Nô ơi, Nô à, chạy lên chạy xuống phục vụ nó muốn xiù luôn.

-Nô ơi.

-Hả????? Đến bây giờ nó vẫn còn muốn hành hạ cậu nữa sao.hic.

-Nô mệt lắm hả? Để Mon đi chuẩn bị cơm tối hai đứa mình ăn nha.

Không biết mình có nghe nhầm không nữa, sao tự dưng lại tốt thế không biết. Ồ với nó riết rồi nói gì ra cũng phải đề phòng hết trơn.

-Thôi, Mon vẫn chưa khỏe, để Nô ra ngoài mua đồ ăn cho.

-Mon nằm một chỗ như vậy vài ngày nữa chắc béo phì luôn quá, để Mon nấu cho. Nô nằm nghỉ đợi Mon xịu nha.

Nó hôn má cậu một cái rồi chạy xuống bếp nấu vài món đơn giản. Quốc An cũng đi theo ngồi chống cằm nhìn nó làm.

-Nô nè, ngày mai là đám cưới của ba nên Mon về nhà một ngày nha.

-Để Nô đưa Mon về.

-Không cần đâu, Nô lo việc của Nô đi, Mon tự về được.

-Đã nói là để Nô đưa về, người gì mà lỳ lợm vậy hả?

Quốc An mắng yêu rồi bước tới dịu dàng ôm nó từ sau lưng.

-Mình kết hôn nhé.

Nó bất ngờ suýt nữa hất đổ cả nồi canh.

-Hả???

Không phải nó không muốn kết hôn, nhưng nó còn trẻ chán, với lại bỏ cả học kỳ giờ phải đăng ký học lại, chưa tốt nghiệp đại học được mà cưới hỏi gì chứ.

-Anh nói hai đứa mình kết hôn nha.

-Không được.

-Tại sao?

Quốc An thắc mắc, cậu ưu tú vậy chẳng lẽ nó không muốn gả cho cậu sao.

-Vi...vi...người ta còn xì tin đâu vậy mà cưới hỏi gì chứ.

-Hả???

Đến lượt cậu bất ngờ, nó lòi đầu ra lý do với vẫn thế không biết, cậu chỉ lớn hơn nó có một tuổi vì lúc nhỏ sống ở nước ngoài nên khi về Việt phải học trễ một năm mà đã chứng chạc vậy, còn nó thua có một tuổi mà teen đầu teen dứa gì chứ.

-Ai dứt Nô ăn đầu mà hả? Có đợi được không thì bảo? Nó chống nạnh nhìn cậu chờ đợi.

-Vậy em muốn anh phải đợi đến bao giờ?

Toát mồ hôi với con nhỏ này, tình hình này hơi khó khăn rồi đây.

-Chờ em đủ lớn.

-Hả? Đến khi nào em mới lớn hả?

Quốc An muốn té xỉu, lớn là cái gì lớn mới được, chứ cái tính trẻ con như vậy có khi đến già cũng chẳng lớn nổi, con nhóc này muốn gây khó dễ đây mà.

-Thì ít nhất cũng phải đợi người ta học xong, đi làm, phải có trải nghiệm mới có thể kết hôn được chứ. Với lại lúc đó phải xem thái độ của cậu như thế nào nữa chứ.

-Dám làm khó anh hả? Anh mà đổi ý không cưới nữa là cho em ế tới già luôn đó.

-Dám không? Lúc đó người ta sẽ đi ám xem mấy người có lấy được vợ không biết liên.

-Cái gì mà người ta, mấy người, từ giờ gọi anh, xưng em biết chưa hả? Còn tôi với cậu gì đó là cắt lười không tha đó.

-Người ta muốn cậu trẻ hoài nên mới gọi vậy, ai ngờ trẻ không thích lại thích già đi.

-Kệ, già vậy mới xứng với em. Gọi nghe thử coi nhóc.

-Chuyện gì chứ mấy cái này quá đơn giản, thích thì chiều. Anhnhhhh Kingggggg. Nó cố gắng kéo dài từng chữ ra chọc Quốc An.-Ngoan, anh thương. Dọn cơm anh ăn đi em yêu. Quốc An xoa xoa đầu nó cưng chiều.

-Vâng ạ.

Nó vẫn còn non nớt quá, con nhóc này đợi đến khi nó lớn chắc cậu cũng chống gậy rồi, đối với nó phải ép buộc chứ không năn nỉ kiểu này được rồi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Quốc An đưa nó về thăm mộ ba mẹ. Đã lâu lắm rồi không về, cỏ đã phủ xanh cả lối đi. Nó nhớ ba da diết, nhớ những lần ba nghiêm khắc sửa trị, nhớ những lần roi khi ba phạt, những lúc đó đằng sau cánh cửa nó thấy ba ôm hình mẹ mà khóc. Vậy mà một đứa trẻ ngỗ nghịch như nó làm sao hiểu hết được, nó oán trách ba vì phá tan hạnh phúc gia đình, khiến nó mồ côi mẹ khi còn chưa kịp có ý thức. Nó càng ân hận bao nhiêu thì càng căm ghét hai mẹ con họ bấy nhiêu, chính họ đã âm mưu làm gia đình nó đổ vỡ, chính họ đã khiến nó hai bàn tay trắng rời khỏi ngôi nhà yêu thương này.

Nước mắt cứ thi nhau rơi, Quốc An không nói gì chỉ im lặng kéo nó vào lòng. Cậu biết sẽ khó lòng quên được nỗi đau khi bị người mình yêu thương phản bội. Cũng giống như cậu, cậu hận Duy Minh vì đã gây ra cái chết của ông ngoại, hận anh ta vì đã khiến nó đau khổ. Nhưng cũng may ông trời còn đem nó đến với cậu, để xóa bỏ phần nào hận thù trong lòng.

-Nô đưa Mon về nhà một lát nhé. Nó thì thảo.

-Được.

Quốc An chở nó về nhà, từ trong xe nó nhìn thấy ngôi nhà rộng lớn ngày nào nay chỉ là rêu phong phủ đầy bụi. Nó chậm chậm bước vào bên trong, khu vườn xương rồng bây giờ chẳng còn nữa, ngôi nhà dường như bỏ trống lâu lắm rồi. Đau lòng, nó bước lên lầu, căn phòng vẫn y nguyên, hình như không có bất cứ thứ gì thay đổi từ khi nó đi. Nó thắc mắc bà ta và anh đã đi đâu, tại sao lại để căn nhà trở nên bụi bặm và ảm đạm như vậy.

Vào phòng ba, nó ngồi xuống giường nhìn lại tấm hình chụp gia đình bốn người khi nó còn nhỏ được anh hai bông trên tay. Chợt ánh mắt nó dừng lại trên một cuốn sổ nhỏ đầu giường, bên ngoài sổ có ghi là gửi cho nó. Tò mò, nó lật thật nhanh từng trang giấy để xem nội dung bên trong, cảm xúc vỡ òa theo từng câu chữ.

“*Gửi Mon của mẹ.*”

Mẹ biết mẹ chẳng có tư cách để trở thành một người mẹ, nhưng xin con hãy cho mẹ lần cuối cùng để có thể gọi con như vậy. Mẹ là người đàn bà tồi tệ nhất trên đời khi đã gây ra bao lỗi lầm với gia đình con, từ ngày mẹ đặt chân vào đây, chưa từng có một ngày nào mẹ đối xử tốt với con. Bây giờ khi cận kề cái chết mẹ mới hối hận vì hành vi của mình, chính mẹ là người đã ép ba con ký vào bảng di chúc khi ông dần mất đi ý thức, mẹ đối xử tệ và cố tình cho uống thuốc không đúng liều lượng để ông ấy yếu nhanh hơn. Mẹ xin lỗi vì đã làm những việc không thể tha thứ được, nhưng khi con đọc được những dòng này chắc mẹ cũng đã không còn nữa, mẹ chỉ xin con một tâm nguyện cuối cùng là hãy tha thứ cho Khắc Nhân. Từ đầu đến cuối là do một mình mẹ làm, nó không hề biết gì cả. Con đi rồi, nó như người mất hồn, suốt ngày chỉ có nhậu nhẹt bỏ bê công việc, đến nỗi nó phải bán hết cổ phần cho người khác. Bây giờ nó chẳng còn gì cả, mẹ cầu xin con hãy tha thứ cho nó lần này, hi vọng con hãy xóa bỏ những điều tội lỗi trước kia mà yêu thương nó như lúc đầu.

Yêu con”

...

Bức thư thấm đẫm nước mắt của nó, sao lại ra nông nổi này chứ, chắc bà đã rất dần vật khi ra đi. Còn ân, anh hiện tại như thế nào rồi, nó biết tìm anh ở đâu bây giờ?

Quốc An vẫn âm thầm dõi theo nó, ước gì có thể làm gì đó để giúp nó lúc này.

-Em đừng buồn, nhất định chúng ta sẽ tìm ra anh ấy.

Nó đứng lên định bước ra đã nhìn thấy Khắc Nhân đứng đó tự bao giờ, từ ngày mẹ mất anh chỉ về nhìn vô phòng nó và ba mẹ rồi trở đi. Anh không ngờ ngày hôm nay lại nhìn thấy nó, không kiềm chế được xúc động, anh vội quay lưng bỏ đi.

-Hai đừng đi.

Tiếng gọi thân thuộc ngày nào làm anh không nỡ bước, là nó đang gọi anh sao, nó đã tha thứ cho anh rồi sao.

-Hai, chuyện như thế này sao anh không nói Mon biết?

-Anh... Nhân ghen ngào.

Nó chạy tới ôm anh thật chặt, đối với nó anh vẫn là người anh hai luôn cưng chiều che chở cho nó, đã từng hận anh nhưng khi gặp lại nó vẫn không từ bỏ được.

-Mon tha thứ cho anh sao?

-Dạ, vì hai là hai của Mon mà. Mon thương hai nhất.

Lần đầu tiên từ khi nó đi Khắc Nhân cảm thấy lòng ấm áp, cuối cùng nó cũng tha thứ cho anh, chỉ cần nó xem anh là hai của nó là được rồi.

Hai người cứ ôm nhau khóc cho đến khi tiếng tăng hắng của Quốc An vang lên mới dứt. Nó cười cười giới thiệu

-Hai, đây là Quốc An, người yêu của em. Anh cũng từng gặp qua rồi đó.

-Chào hai ạ. Quốc An lễ phép.

-Ai là hai của mấy người chứ. Nó chống nạnh nhìn cậu.

-Đằng nào em cũng gả cho anh, kêu trước cho nó quen.

Khắc Nhân nhìn cô em gái hạnh phúc mà trong lòng cũng yên tâm.

-Giao con nhỏ ngộ nghĩnh này cho cậu, tuy nó bướng bỉnh nhưng lại rất mót ướm, quậy phá nhưng cũng rất tình cảm, người hay quên trước quên sau, lớn rồi nhưng không biết tự chăm sóc cho mình. Nghiện mấy cái phim đánh nhau, hàng tháng phải chuẩn bị túi nước ấm và thuốc, à quên nữa, nó bị dị ứng với cua, không ăn được khổ qua. Vất vả cho cậu rồi, sau này nhớ chăm sóc tốt cho nó nhé. Anh quay sang dặn dò Quốc An làm cậu hơi bất ngờ, ngay cả những điều nhỏ nhặt như vậy anh vẫn còn nhớ, chứng tỏ ở nhà nó được anh cưng chiều cỡ nào.

-Vâng ạ.

-Hai, em muốn đến thăm mẹ.

-Để anh dẫn Mon đi.

Lần trở về này thật sự có ý nghĩa rất lớn đối với nó, giúp nó xóa bỏ thù hận và lại được có anh hai như ngày xưa. Đối với nó bây giờ có anh hai, có Quốc An như vậy là quá đủ rồi.

-Anh biết tại sao em lại phá phách như vậy rồi, có anh hai cưng quá mà đúng không? Chờ nó trở về, Quốc An vừa lái xe vừa nắm bẹo má nó.

-Ừm, em làm gì anh hai cũng bảo kê hết nên không sợ ai, bây giờ lớn rồi hết phá rồi.

-Tôi thấy cô còn phá hơn lúc trước nữa đó chứ. Quốc An trêu ghẹo.

-Anh muốn vừa khóc vừa lái xe hả? Em xử đẹp anh bây giờ.

-Sur từ cái nổi giận rồi, tha cho anh với.

-Bo xì anh một tuần không cho đụng chạm thân thể.

-Anh xin, làm ơn đừng cấm túc anh vậy chứ.

-Cho anh chừa.

Hai người này không bao giờ nói chuyện nghiêm túc được mấy câu, lấy nhau về chắc có ngày đánh nhau luôn quá.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Nó bắt đầu đi học trở lại, còn Quốc An thì cứ càu nhàu mãi. Tối đến gối đầu lên chân cậu xem phim, Quốc An thủ thủ vào tai nó.

-Em đừng đi học nữa, học nhiều đó đủ rồi, anh nuôi nổi mà.

-Đừng có dụ, lỡ mai mốt hai đứa mình ly dị thì còn cái bằng mà đi xin việc chứ.

-Ly dị cái đầu cô, chưa kết hôn mà đã nghĩ đến chuyện ly dị rồi hả? Đừng có mà mơ.

Quốc An nhéo mũi nó, ở nhà có nó quen rồi, nó mà đi học chắc buồn lắm. Với lại lỡ đi học gặp anh nào theo đuổi nữa thì chết, nguy hiểm vô cùng.

-Hi hi đã nói là lỡ mà.

-Không có lỡ với loét gì ở đây hết, em đi học chẳng may có thằng nào xấu số theo đuổi thì sao.

-À há, không ngờ bạn Nô nhà mình lại ghen khủng khiếp như vậy đó, người ta theo đuổi cũng tốt chứ sao, để dành sơ cua lúc cãi nhau.

Tên này quản kỹ quá, kiểu này đi học mà nói chuyện với trai thôi chắc cũng không yên ổn với cậu ta rồi.

-Em dám hả? Cấm em tiếp xúc cự ly gần với thằng con trai nào khác, không nghe lời anh sẽ bắt trói lại bán qua Trung Quốc cho biết.

Quốc An hù dọa, nó dễ thương thế này thì thiếu gì trai thích, phải cảnh cáo trước nếu không sau này xử lý hậu họa càng mệt nữa.

-Kính thế? Sợ quá, sợ quá.. Đùa thôi, người yêu cứ yên tâm, em sẽ tự tránh xa những người khác, không để anh phải lo đâu.

-Ngoan.

Quốc An cúi xuống hôn vào trán nó, những ngày này cứ như là thiên đường của hai đứa, lúc nào cũng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào. Càng nhìn nó, cậu càng cảm thấy đáng yêu, tình hình này không ổn rồi. Quốc An vội tắt ti vi trước sự ngạc nhiên của nó, người ta đang xem phim mà dám tắt, người gì mà vô duyên dễ sợ vậy không biết.

-Hôm nay anh muốn ăn thịt em

Nói xong Quốc An bế nó lên phòng, còn nó thì vừa sợ vừa bất ngờ, sao hôm nay cậu ta lạ thế không biết, có khi nào Quốc An muốn... Á, không được, như vậy xấu hổ chết mất. Nô ơi là Nô, Nô đừng có làm liều nha Nô.

Thả nó xuống giường, Quốc An không thể nhìn cười trước khuôn mặt của nó, cậu cúi xuống thì thầm vào tai làm nó rùng mình.

-Anh sẽ cho em thấy độ đàn ông của anh.

-Em không muốn, không muốn. Mặt anh gian quá em sợ.

Nó dùng hai tay kéo chăn trùm kín người nhưng không kịp, Quốc An giữ chặt hai tay nó lại.

-Có gì đâu mà xấu hổ, bảo đảm em sẽ thích mê cho coi.

Trời ạ, tên này bữa nay học ở đâu ra kiểu ăn nói trắng trợn vậy chứ, người ta là con gái mà, cũng phải biết ngại chứ.

-Em không thích trò này đâu. Đừng nha anh, em sợ lắm. Nó vẫn còn nhớ như in cái ngày đó, cái ngày nó đau đến chết đi sống lại, bây giờ chuyện ấy vẫn còn ám ảnh trong tâm trí.

-Yên tâm, anh hứa sẽ rất nhẹ nhàng.

-Khoan đã, hôm nay là ngày chị Cả của em.

-Xạo, 11 ngày nữa mới tới.

Hả? Tên này đúng là khó lừa, ngay cả ngày này cũng nhớ kỹ như thế, kiểu này tiêu chắc rồi. Còn một chiêu cuối cùng là bỏ chạy, nhưng cậu ấy giữ chặt thể này phải làm sao đây.

-Á người yêu ơi, con chuột to quá kia. Nó hốt hoảng chỉ tay về phía góc tường như thật.

-Đừng có bày trò nữa, anh không mắc bẫy đâu.

Rồi Quốc An thật dịu dàng hôn nó, lúc đầu nó còn phản kháng nhưng sau cũng hòa nhịp theo cậu. Đúng như cậu nói, từng động tác rất nhẹ nhàng và chậm rãi, cũng không khiến nó quá mệt trong lần đầu tiên.

-Nô làm Mon xấu hổ chết mất. Nó đỏ mặt lấy hai tay che mặt mình lại, mặt mũi đâu mà nhìn cậu ấy bây giờ.hix. Quốc An mỉm cười gỡ hai tay nó xuống.

-Trước sau gì mình cũng là vợ chồng, không có gì phải ngại. Mon có mệt lắm không?

-Vừa mệt vừa đau, tại Nô hết đó.

Nó xấu hổ rúc mình trong chăn.

-Xin lỗi Mon nha, Mon ngủ ngoan lấy sức.

Quốc An kéo nó vào trong ngực cậu, cứ thế cả hai ôm nhau ngủ đến sáng, cảm giác thật sự rất hạnh phúc, đúng là chỉ có cậu mới đem đến cho nó những điều ngọt ngào như vậy thôi.

.....

Ngủ một giấc đến 10h sáng, nó mắt nhắm mắt mở nhìn một lượt quanh phòng, chắc Quốc An đã đi làm rồi. Dậy cũng chỉ ở nhà có một mình, nó quyết định trùm chăn ngủ tiếp. Con nhỏ này lười biếng dễ sợ.

-Á, chuột, có con chuột trên giường kia.

Tiếng hét của ai làm nó giật mình, vừa nghe đến chuột, nó hốt hoảng bật dậy la lối om sòm, nước mắt nước mũi tèm nhem. Xưa giờ ngoài chuột ra nó chẳng biết sợ con gì hết, thậm chí còn dám bắt cả rắn đem về chơi nữa nhưng không hiểu sao nhìn con chuột lông lông bò bò lại sợ kinh khủng như vậy.

Quốc An thấy cảnh tượng này cười chảy cả nước mắt, cái mặt lão cá vậy mà lại sợ chuột, định giỡn một chút cho nó thức dậy, ai ngờ sợ dữ dội vậy đâu. Nhìn qua Quốc An nó mới biết mình bị lừa, kiểu này chỉ muốn đập đầu vào gối tự tử cho rồi. Lúc này hốt hoảng quá bật dậy, không để ý là trên người không có mặc quần áo, hic hic què chết đi mất. Nó nằm xuống giường lấy chăn trùm kín đầu lại.

-Anh xin lỗi, anh chỉ giỡn thôi, đừng giận anh nha.

Thấy nó có vẻ giận dữ, Quốc An ngồi xuống bên cạnh năn nỉ. Vừa giận vừa què, nó nằm xoay lưng lại không thèm trả lời.

-Anh sai rồi, tha thứ cho anh lần này nha.

-....

-Mon xinh đẹp tha thứ cho Nô lần này đi mà, chiều Nô dẫn Mon đi thả điều nha.

Nghe đến thả điều nó sáng rỡ con mắt, nhưng đã diễn thì phải diễn cho sâu, không thể tha thứ dễ dàng như vậy được.

-Mon ơi Mon à, Nô chỉ muốn Mon dậy ăn sáng thôi nhưng tại dùng sai phương pháp, lần sau Nô sẽ không như vậy nữa.

Thật ra nó cũng chẳng giận dữ gì nhiều, chẳng qua lúc này để cậu ấy thấy thân hình của mình nên xấu hổ không dám chui ra mà thôi.

-Tại Nô hết đó, làm người ta ngủ không mặc quần áo.

Quốc An bật cười, nhưng thấy nó sắp khóc nên đành xuống nước tiếp tục.

-Là anh sai, được chưa? Nhưng mà đây đâu phải lần đầu tiên anh thấy đâu mà.

-Đáng ghét, người ta là con gái đó nha chưa, xấu hổ lắm.

-Vài lần sẽ quen thôi mà.

Quốc An kéo nó dậy, giúp nó mặc quần áo vào. Không ngờ mình cũng biến thái dễ sợ, lúc này còn làm hùng làm hổ, bây giờ lại để cậu ấy mặc quần áo giúp. Mon ơi là Mon, mày đúng là bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi. hix.

-Dậy ăn sáng rồi anh dẫn em đi gặp một người.

-Ai? Nó thối mốc.

-Duy Minh.

Nghe nhắc tới cái tên này, nó thay đổi sắc mặt ngay lập tức, sao cậu ấy còn muốn nó gặp lại người đó cơ chứ. Hiểu được suy nghĩ của nó, Quốc An nắm lấy tay tiếp thêm động lực cho nó.

-Anh ấy bây giờ khác rồi, anh muốn hai người có thể xóa bỏ những mâu thuẫn trước kia để cả hai không còn bị quá khứ ám ảnh. Với lại anh cũng muốn biết thực hư chuyện của ông ngoại, em đi cùng anh nhé. Có anh ở đây sẽ không sao đâu.

Nó gật đầu, đây cũng có thể là cách để có thể giúp nó và Duy Minh giữ lại chút ấn tượng tốt đẹp về nhau. Nó quàng tay ôm chặt Quốc An, cậu cũng mỉm cười mà ôm lấy nó.

-Em yêu anh.

-Anh cũng yêu em, mãi mãi như thế.

-Nhớ dắt em đi thả diều.

Trời ạ, không khí lãng mạn thế này lại bị nó phá hỏng, thật hết chịu nổi con nhỏ này.

-Biết rồi, đồ ham chơi.

-Ngoan, xiu chị cho ăn cơm.

-Lặp lại coi, mới vừa nói gì há?

-Lời hay ý đẹp không nói hai lần, đi ăn sáng thôi.

-Cô giỏi lắm. Cần thận tôi cắt lưỡi cô đó.

-Tôi mời.

-Doremon đứng yên lại đó cho.

-No, ngon thì bắt đi.

-Doremon.

-.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Ngồi đối diện với Duy Minh, nó không dám ngẩng mặt lên nhìn, nó sợ những tổn thương trước kia lại làm tim đau một lần nữa. Quốc An nhẹ nhàng nắm tay nó, cậu hiểu cảm giác sợ hãi này, hiểu những ám ảnh ngày xưa vẫn còn tồn đọng trong ký ức nó.

Duy Minh cũng vậy, hần nhìn nó với ánh mắt đong đầy yêu thương. Trải qua bao thăng trầm, tình yêu của hần không còn là tình yêu ích kỷ của bản thân, không là tình yêu bất chấp thủ đoạn nhưng thứ tình yêu cao thượng, sẵn sàng đứng từ xa nhìn nó hạnh phúc là đủ. Bởi nó bây giờ khác xa lúc bên cạnh hần, nó vui vẻ, căng tràn sức sống chứng tỏ Quốc An có thể mang tới cho nó cuộc sống hạnh phúc mà hần không có khả năng để làm.

-Cái này tặng em, chúc em và cậu ấy luôn hạnh phúc.

Hần lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho nó. run run, nó mở ra nhìn thấy sợi dây chuyền của Quốc An tặng mà hần đã ném đi lúc trước, nó xúc động rơi nước mắt. Vui vì tìm lại được món quà yêu quý, nhưng càng vui hơn vì Duy Minh bây giờ đã khác trước, đã chủ động chúc phúc cho tình yêu của nó.-Cảm ơn anh.

-Không có gì, chúng ta vẫn là bạn chứ? Hần mỉm cười chờ đợi.

-Không được.

Câu trả lời của nó làm Quốc An giật mình, không ngờ nó vẫn chưa nguôi ngoai được. Còn Duy Minh vô cùng hụt hẫng, thì ra nó lại ghét hần đến vậy.

-Em không thích làm bạn với anh đâu, già lắm. Làm thầy trò như trước nha.

Quốc An quay sang bẹo má nó.

-Em đúng là đủ trò, làm người khác hết hồn.

-Em mà lì.

Cả hần và Quốc An đều bật cười trước gương mặt đáng yêu của nó. yện quá khứ cứ để nó ngủ yên, hãy hướng đến tương lai đang chờ đón phía trước.-Xin lỗi vì những hành động trước kia...

-Không cần phải xin lỗi đâu, cũng nhờ có anh tại em mới có thể nhận ra tình yêu của mình dành cho nhau, coi như đó là thử thách tình yêu của hai đứa đi.

Nụ cười của nó làm tan chảy tảng đá đang đè nặng tâm trí trong thời gian qua của hần, cảm ơn em, người đã cho anh biết cách để yêu một người và cách để khiến người mình yêu hạnh phúc. Cảm ơn vì có em, anh mới nhận ra yêu một người không phải là tìm mọi cách để chiếm đoạt thể xác họ nhưng đó là niềm vui khi nhìn thấy họ hạnh phúc bên người họ yêu thương. Cảm ơn vì em đã từng đến trong cái thế giới đen tối của anh để mang đến cho anh một tia sáng hi vọng, để biết trân trọng những thứ mà anh đã đánh mất khi mình quá vô tâm.

-Duy Minh, tôi muốn biết rốt cuộc giữa ông ngoại tôi và anh đã xảy ra việc gì?

Không khí yên tĩnh lạ thường khi Quốc An nhắc đến vấn đề này, giọng hần trầm xuống.

-Đêm đó vô tình chứng kiến ông ấy đụng chết hai mẹ con kia trong khi say rượu. Không kiểm soát được tay lái, ông vượt đèn đỏ và đụng trúng họ, đoạn đường khá vắng, lại hơi trễ nên không có ai biết. Tôi biết là một người rất sĩ diện nên việc này đối với ông sẽ rất nghiêm trọng. Vì vậy, tôi đến với ông như một người bạn để giúp đỡ thu dọn hiện trường và che dấu mọi chuyện.

- Rồi sao nữa? Quốc An gần như mất bình tĩnh, nó lo lắng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu.

- Từ đó ông xem tôi như một ân nhân. Biết ông có sở thích đánh bạc, tôi giới thiệu đến một sòng bạc quen biết, càng đánh càng thua, lại bị những người xung quanh khích vào cho đến khi thua một khoản tiền rất lớn mới trở về. Tôi bắt đầu rủ ông chơi cổ phiếu, vừa trả được hết nợ vừa không ảnh hưởng đến việc kinh doanh. Những ngày đầu thắng ông khoái chí đầu tư càng mạnh tay, thế là bắt đầu thua lỗ từ khi đó. Sợ cậu phát hiện nên ông đến nhờ tôi cho vay, tôi lừa ông mua bán bất động sản, không còn cách nào trả nợ, ông vay tiền và cầm cố tài sản với giá rẻ như cậu đã biết... Âm ảnh chuyện tai nạn chết người đó, cộng thêm nợ nần chồng chất nên...

Quốc An nắm chặt tay, cậu không ngờ hần lại là người như vậy. Nhưng cậu đã chọn cách tha thứ, bởi cuối cùng những thứ đó cũng trở về với cậu tuy cái giá phải trả quá đắt. Cái chết cũng là sự giải thoát cho ông khi phải đối diện với những áp lực do mình tạo ra.

-Tôi xin lỗi.

-Nếu Thiên Anh đã đồng ý tha thứ cho những việc anh làm thì tôi chẳng còn lý do gì để ôm lấy hận thù nữa, tha thứ cũng là cách để tâm hồn tôi được thanh thản hơn.

-Cảm ơn hai người, nếu sau này có bất cứ điều gì cần giúp đỡ hãy cứ nói tôi biết.

-Cảm ơn anh.

Duy Minh đi rồi, nó ôm cậu an ủi. Cậu đã chọn cách tốt nhất để có thể quên đi nỗi đau mà sống vui vẻ, nó cũng vậy. Còn Duy Minh, hối hận, ray rứt lương tâm đã giằng vò hần trong một thời gian là quá đủ, hần cũng xứng đáng để có một cuộc sống hạnh phúc như những người khác. Ai cũng phạm sai lầm nhưng quan trọng là cách mà chúng ta sửa chữa những lỗi lầm đó như thế nào mà thôi.

- Anh ổn chứ?

-Ồn, cảm ơn em vì đã ở bên cạnh anh. Quốc An nhìn nó mỉm cười.

-Vậy đi thả điều thôi.

Cái con nhỏ này thật là không chịu nổi nó mà, tình hình này mà không dẫn đi chắc nó chẳng để yên đâu, thôi thì đi thả điều vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Hai đứa vừa ngồi trên bãi cỏ vừa ngắm những con diều với đủ thứ màu sắc trên bầu trời.

-Nô nè, sao chẳng ai bán diều hình Doremon nhỉ.

Nó lúc nào cũng có những câu hỏi mà khoa học cũng phải bó tay.

-Tại Doremon mập quá gió nào mà thổi bay nổi chứ.

-Cũng có lý hen.

-Nô nói gì mà chẳng có lý.

-Nổ.

-Mon nè.

-Hử?

-Cũng may Mon trở về bên cạnh Nô, nếu không Nô cũng chẳng biết sao nữa.

-Hai đứa mình sinh ra là để dành cho nhau mà, Mon sẽ không bao giờ rời xa Nô nữa đâu.

Hai người ngồi hôn nhau trong cảnh hoàng hôn xinh đẹp, cảm ơn ông trời đã mang anh đến với em, khi em tuyệt vọng, đau khổ nhất, cho dù ở đâu anh cũng luôn xuất hiện. Anh mang đến cho em niềm hi vọng khi mọi thứ đối với em dường như vô vọng, nếu có kiếp sau em cũng vẫn muốn là con nhỏ ngốc nghếch bên cạnh anh như lúc này.

Anh vẫn đến dù trời gió mưa giăng khắp lối, dù cho những lúc giá rét ru đêm mùa đông lạnh lùng. Anh đến với ánh mắt bao tình yêu nồng nàn, nụ cười trên môi xoá hết âu lo.

Em mang đến cuộc đời những phút giây ấm áp, tựa đầu vai nhau dưới ánh nắng muôn vì sao dịu dàng. Như thấp ánh sáng cho tình yêu đôi mình, hòa nhịp đôi tim ngàn lời yêu thương.

Là đôi cánh chim nâng anh bay cùng cuộc đời, là nơi ấm êm anh tìm trong cơn bão tố

Anh giang cánh tay đón lấy em vào lòng. Đặt ngàn yêu thương lên chiếc hôn ngọt ngào

Anh lắng nghe tim mình hạnh phúc ngất ngây tràn dâng.

Nguyện đi với em suốt con đường đời. Dù bao khó khăn đang chờ ta phía trước

Vì em vững tin khi có anh dẫn đường, đặt vào tay anh con tim em cùng cuộc đời.

Để anh đưa cho con thuyền mình đến bến bờ yêu thương.

.....

Mấy tháng học hành chăm chỉ trôi qua, cuối cùng nó cũng tốt nghiệp đại học. Mấy ngày này Quốc An bận công tác, nó ở nhà có một mình buồn oi là buồn. Đã vậy người mệt mỏi, không ăn được gì làm nó cả ngày nằm trên giường nhưng không dám nói sợ cậu lo lắng. Tối, Quốc An gọi điện thoại, tâm

trạng nó vui ngay lập tức.

-Nô ơi, chừng nào Nô mới về? Một tuần không gặp rồi đó.

-Ba ngày nữa Nô mới về được, Mon ở nhà một mình lúc nào cũng phải cẩn thận đó biết không?

-Biết rồi, ngày nào cũng dặn đi dặn lại hết à.

-Tại Nô lo cho Mon mà, ở đây không có Mon nhớ quá đi mất.

-Mon cũng nhớ Nô nữa.

-Mấy hôm nay có ăn uống đầy đủ không thế? Đừng có mà bỏ bữa là Nô đánh đòn đó.

Tự nhiên nghe mấy lời này của Quốc An nó tủi thân kinh khủng, mấy tháng này ngày nào cũng có cậu bên cạnh, bây giờ tự nhiên xa không quen xịu nào.

-Nô ơi Mon mệt lắm, không ăn gì được hết.

-Mon ốm à? Sao lại mệt nói Nô nghe.

Quốc An lo lắng, biết ngay con nhỏ này không biết tự chăm sóc mình mà, thả ra một xịu là bệnh liền.

-Chắc bị cảm thôi, có lẽ là do nhớ Nô quá đó, Nô xong việc nhớ về với Mon nha.

-Mon có uống thuốc chưa? Có đau chỗ nào không? Mệt lắm hả?

Nghe giọng nó buồn buồn cậu càng lo lắng, để nó ở nhà một mình đúng là không ổn tí nào.

-Mon chỉ thấy trong người không khỏe thôi, Nô yên tâm đi, sáng mai Mon đi bệnh viện kiểm tra.

Nó nói để Quốc An yên tâm làm việc, chứ mong ước bây giờ là cậu có thể xuất hiện bên cạnh nó ngay lập tức.

-Mon ngủ sớm đi, có chỗ nào khó chịu phải báo Nô liền nha.

Định bụng sẽ gọi Thanh Ngân qua trông chừng nó một đêm nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, người cứ thấp thòm lo lắng cũng chẳng làm được việc gì. Quốc An gạt bỏ hết công việc ra sân bay trở về với nó ngay lập tức.

.....

Nó nằm co quắp trên giường, thấy cái gì cũng chẳng muốn ăn, người mệt mỏi rã rời, nếu có Quốc An ở nhà cậu ấy sẽ giúp nó dễ chịu hơn. Khuya, cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang chạm vào mặt, nó mở mắt ra thì sững sốt, không lẽ nó ngủ một giấc liền 3 ngày, sao cậu ấy lại xuất hiện giờ này cơ chứ.

-Mới có một tuần mà em gầy thế? Không khỏe chỗ nào nói anh nghe.

Nhìn gương mặt xanh xao của nó cậu đau lòng. Còn nó thấy cậu thì vui đến mức chảy cả nước mắt.

-Sao anh lại về giờ này?

-Ngốc, sao lại khóc. Anh lo quá nên phải về liền, em thấy trong người sao rồi, anh đưa đi bệnh viện nhé.

-Em không đi bệnh viện đâu, em chỉ thấy chóng mặt thôi.

-Vậy cố gắng ngủ xịu cho khỏe, anh đi thay đồ xịu đã nha.

Quốc An ôm nó ngủ, một tuần không gặp đúng là rất nhớ, nhớ đến mức làm gì cậu cũng nghĩ đến nó, ngay cả trong giấc mơ cũng vậy.

.....

Sáng, Quốc An dậy sớm chuẩn bị bữa sáng rồi đánh thức nó.

-Em yêu, dậy ăn sáng nè.

Nó mở mắt ra mỉm cười nhìn cậu.

-Chờ em xịu nha.

Làm vệ sinh cá nhân xong, Quốc An bế nó xuống ăn sáng. Mới vừa bỏ thức ăn vào miệng, con buồn nôn ở bụng trào lên, nó vội chạy vào nhà vệ sinh

nôn hết ra. Quốc An lo lắng, lấy điện thoại gọi cho bác sĩ đến.

Nó bước ra với gương mặt phờ phạc, mấy ngày nay ngày nào cũng vậy đúng là rất mệt mỏi.

-Em bị sao thế? Sao không nói anh biết sớm hả?

-Em mệt lắm.

-Anh đưa lên phòng nằm nghỉ chờ bác sĩ tới.

Cũng may là về kịp, chứ để thêm vài ngày nữa không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Nó hơi nghi ngờ, có khi nào là có thai không ta, mấy ngày nay ăn uống thất thường nên cứ nghĩ chắc là dạ dày, nhưng hình như cũng không đúng lắm. Đang suy nghĩ, bác sĩ Trần bước vào. Sau khi khám xong, ông mỉm cười.

-Cô bé có thai rồi, con đưa đến bệnh viện để kiểm tra nhé.

-Hả???? Cả hai đứa đều tròn mắt nhìn bác sĩ làm ông bật cười.

-Nhớ sau này đi đứng cẩn thận, với lại phải có chế độ dinh dưỡng hợp lý.

Bác sĩ về rồi, Quốc An vẫn còn chưa hoàn hồn, nó có thai có nghĩa là cậu sắp thành ba ư?

Nhìn cái mặt ngu ngơ của cậu mà nó không nhịn cười được.

-Anh. Tiếng gọi của nó làm cậu bưng tỉnh.

-Em có thai thật hả?

-Trời đất, anh không nghe bác sĩ nói à?

-Ồ, vậy là chúng mình sắp có con rồi. Quốc An mừng rỡ chạy đến ôm chặt nó, chưa bao giờ cậu nghĩ sẽ có ngày này, như vậy hạnh phúc của hai người sẽ được nhân lên gấp bội.

-Nè, người ta đang là phụ nữ mang thai đó nhé.

Quốc An buông tay ngay lập tức, bây giờ nó trở thành nữ hoàng rồi, muốn gì được đó.

-Em vất vả rồi, anh sẽ chăm sóc cho em và con thật tốt.

Nó mỉm cười hạnh phúc, đây chính là kết tinh tình yêu của Quốc An và nó.

-Em chưa có chồng đã có con rồi, người ta sẽ dị nghị lắm.

-Em ráng khỏe đi, tháng sau mình sẽ tổ chức đám cưới. Như vậy em vẫn sẽ là cô dâu xinh đẹp. Quốc An đặt tay lên bụng nó, nơi có một sinh linh bé nhỏ của hai người.

-Hả? Đám cưới hả? Nó vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn, mà bây giờ có cái thai sẵn sàng hay chưa sẵn sàng gì cũng phải cưới hết rồi.hix

-Sao? Em không muốn sao?

-Nhưng mà.....em chưa đủ lớn mà.

Quốc An mỉm cười trước vẻ đáng yêu của nó.

-Có em bé trong bụng rồi mà còn bảo chưa đủ lớn, vậy đến bao giờ em mới lớn đây hả?

-Kết hôn rồi anh vẫn sẽ yêu em như bây giờ chứ?

-Tất nhiên rồi, mỗi ngày trôi qua anh sẽ càng yêu em nhiều hơn, anh hứa sẽ làm em trở thành cô dâu xinh đẹp và hạnh phúc nhất.

Cuộc sống của hai người thật hạnh phúc, nó chỉ cần có vậy, có người yêu thương và che chở như Quốc An là đủ rồi. Cảm ơn anh đã đến bên đời em để em biết được mùi vị ngọt ngào của hạnh phúc là thế nào. Sau này dù thế nào đi nữa mình cũng sẽ cùng nhau sát cánh để vượt qua những giông bão của cuộc đời anh nhé!

.....

Chương 81: Chương Ngoại Truyện 1

5

Từ hôm biết tin nó có thai, Quốc An chẳng cho nó động tay động chân vào việc gì cả. Cậu vừa lo việc công ty, vừa lo chuẩn bị đám cưới vừa trông nom nó, thấy cậu vất vả quá nó thương lắm.

-Nô nè, Nô không cần phải chăm Mon kỹ vậy đâu, mất công Mon béo thì xấu lắm.

-Mon càng béo càng xinh, Nô thích vậy.

Quốc An hôn lên tóc nó, trải qua bao sóng gió mới có thể có được hạnh phúc viên mãn như bây giờ, vì thế cậu càng yêu và trân trọng nó hơn.

-Người ta sắp béo phì tới nơi rồi đây, ở đó mà xinh.

-Như vậy càng tốt, khỏi ai dòm ngó Nô đỡ phải giữ.

-Nhưng mà Mon buồn gần chết rồi đây.

Nó vẫn như đứa trẻ, vẫn thích mè nheo và nhõng nhẽo với cậu, bởi nó biết cậu lúc nào cũng chiều chuộng nó.

-Sau này Nô sẽ tranh thủ về sớm để chơi với Mon nha.

Nó mỉm cười hạnh phúc, Quốc An lúc nào cũng quan tâm từng chút một, tối đi ngủ chỉ cần nó trở mình khó chịu là cậu sẽ tìm cách giúp nó ngon giấc hơn, hay mỗi khi bị con ốm nghén hành hạ, nó nôn đến mệt là người cậu cũng lo sốt vó, nào là phải ăn cái này cái kia, đi bác sĩ này sĩ nọ. Nó biết nó đã không sai lắm khi yêu và đến với cậu, bởi sẽ chẳng ai yêu và quan tâm nó nhiều hơn cậu.

Đêm khuya đang ngủ em bé trong bụng hành không ngủ được, Quốc An choàng tay ôm nó vào lồng ngực ấm áp.

-Khó chịu à?

-Anh, bụng em đau.

Quốc An nhẹ nhàng xoa bụng nó thì thầm

-Con yêu, ngoan, đừng có hành mẹ nữa nha, ba xót lắm.

Nó đặt một nọ hôn lên môi cậu, từng giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống.

-Anh, em yêu anh.

-Anh cũng vậy, anh yêu em nhiều đến mức lồng ngực muốn nổ tung vì con tim không có đủ chỗ chứa, vì thế em nhất định phải khỏe mạnh, nếu không anh sẽ lo lắm biết không hả?

-Em hứa. Nhưng mà lỡ sau này nhóc con này ra đời, lúc đó anh sẽ không còn yêu em như bây giờ nữa vì tình yêu anh phải chia sẻ cho con rồi.

-Ngốc, có con, tình yêu trong anh sẽ nhân lên đủ để yêu em và con, làm sao có chuyện vui bớt đi được.

Nó yên tâm ngủ ngon lành trong lòng cậu, nếu như người nằm cạnh nó bây giờ không phải là cậu thì nó có thể hạnh phúc được như bây giờ không?

....

-Bà xã, dậy ăn sáng rồi đi thử đồ cưới với anh nào.

Quốc An dậy sớm chuẩn bị mọi thứ đâu vào đó rồi mới lên gọi nó dậy.

-Ai thèm lấy anh đâu mà gọi người ta là bà xã.

-Nếu không tự nguyện anh sẽ ép buộc, đến ngày cưới anh sẽ trói tay trói chân lại rồi đem về động phòng là xong chuyện.

-Đồ đáng ghét nhà anh.

-Bởi vậy nên tự giác là tốt nhất. Ngoan, dậy ăn sáng rồi đi thử áo cưới với anh.

-Bây giờ trong bụng em đang có long nhi nên anh phải bế em đi.

Quốc An nhéo mũi nó, lúc nào cũng nhăn nhoe như vậy làm cậu không muốn rời xa nửa bước. Cậu bế nó xuống dưới ăn sáng, ép nó uống sữa rồi mới chở đi.

-Anh, hay mình từ từ hẵng cưới có được không?

Con nhỏ này lại thay đổi tâm trạng nữa rồi, người ta đã chuẩn bị xong xuôi hết giờ đổi ý không chịu cưới, chắc phải cho nó ăn đòn quá.

-Tại em bây giờ mặc đồ cưới xấu lắm, đi cạnh anh xấu hổ chết được.

Quốc An bật cười với cái kiểu suy nghĩ vớ vẩn đó, cậu đưa tay qua sờ bụng nó.

-Cái bụng còn phẳng lý vậy mà xấu xí gì, bảo đảm sẽ chẳng ai biết em có em bé đâu.

-Thật không? Nhưng mà mặt mũi em có bị biến sắc không? Có xanh xao xấu xí không?

-Không hề, em bây giờ rất là đẹp, chắc chắn sẽ có nhiều thằng tiếc hùi hụi đó chứ.

-Anh đúng là dẻo miệng.

Hai đứa nó đi thử áo cưới, nó mặc cái gì vào Quốc An cũng xuýt xoa khen đẹp, chẳng biết lấy cái nào.

-Gom hết luôn đi, cứ 5 phút cho em đi thay một lần.

-Cần anh giờ, 5 phút thay cho chết à? Lấy hai cái thôi.

Chưa thấy ai lại như Quốc An, lấy một đồng áo cưới này về làm gì chứ, lãng phí.

-Vậy thì lấy hai cái này đi bà xã.

Hai người luôn dành những cử chỉ âu yếm cho nhau khiến nhân viên ở đó cũng trầm trở ngưỡng mộ tình yêu của họ.

....

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Lớn Lớn Đây Há?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương Ngoại Truyện 2

5

Ngày mong chờ cũng đã đến, nó trang điểm xong xuôi ngồi trong phòng đợi, Quốc An ở bên ngoài cứ đi qua đi lại, trông đến giờ để được gặp nó. Cuối cùng không đợi được, cậu xông thẳng vô phòng luôn.

Mở cửa bước vào phòng, Quốc An sững sờ trước vẻ xinh đẹp của nó, không thể tưởng tượng nó trong bộ áo cưới màu trắng lộng lẫy lại xinh đẹp dịu dàng như vậy.

-Anh, em không đẹp sao?

Thấy vẻ mặt đơ ra của Quốc An, nó không nhịn được cười.

-Hôm nay em đúng là rất đẹp, kiểu này phải kêu thêm vệ sĩ nếu không thế nào cũng có người cướp cô dâu của anh.

-Mà sao anh lại vào đây hả?

-Tại anh nôn gấp em quá không chịu nổi.

Trời ạ, ngày nào cũng gấp, bây giờ chờ có 1 tiếng nữa mà chờ cũng không được, sợ Quốc An ghê vậy đó.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì anh hai gõ cửa bước vào, anh đi cùng với một chị gái khá xinh. Nó thấy anh vô cùng mừng rỡ.

-Hai, hai đến rồi à?

-Ừm, bé Mon của hai hôm nay xinh quá, xinh đến nỗi anh còn tưởng mình đi nhầm phòng.

Cả nó với Quốc An đều bật cười với câu nói của anh, anh vẫn như ngày nào nhưng bây giờ đã vui vẻ hơn trước, nó cũng an tâm.

-À quên, đây là Thảo, chị dâu tương lai của hai đứa đó.

Nó nhìn chị ấy mà vui không tả nổi, chị vừa xinh đẹp lại rất dịu dàng, nhất định anh hai sẽ hạnh phúc bên chị ấy.

-Bé xinh hơn anh hai tả nữa đó, chúc hai đứa luôn hạnh phúc nha.

-Em cảm ơn chị dâu. Sau này anh hai mà ăn hiếp chị nhớ nói em nha, em xử ảnh cho.

-Thôi đi bà nhỏ, em mà xử được ai chứ.

Quốc An nheo mắt nó cưng chiều, bốn người họ cứ như một gia đình hạnh phúc tràn đầy tiếng cười.

-Nhất định phải hạnh phúc nhé cô dâu xinh đẹp của hai.

Khắc ân hôn lên trán nó làm nó xúc động rơi nước mắt.

-Ngốc, cô dâu mà khóc trôi sơn phấn là xấu lắm đó.

Quốc An dỗ dành nó.

-Bé Mon đã chịu nhiều uất ức rồi, hi vọng cậu sẽ không để nó bị tổn thương, hãy yêu thương và mang lại cho nó thật nhiều niềm vui nhé.

Khắc ân dặn dò Quốc An làm nó òa khóc không ngưng lại được, hai người đàn ông phải thi nhau dỗ ẵm nó mới nín, đúng là mít ướt thật.

Anh chị hai ra ngoài được một xíu đã thấy vợ chồng Hoàng xuất hiện, cậu ta vẫn bép xép như thường ngày.

-Cuối cùng cũng được ăn đám cưới hai người rồi, chờ hoài mới tới ngày này.

Bất cứ khi nào Hoàng xuất hiện thì không khí cũng rộn ràng cả lên.

-Chúc mừng hai bạn nha. Thanh Ngân dịu dàng trong chiếc đầm bó sát tôn lên đường cong quyến rũ.

-Cảm ơn hai vợ chồng nhé.

-Hai người đúng là đánh nhanh rút gọn, tụi tôi vẫn chưa có động tĩnh gì thì hai người đã baby rồi, lợi hại thật.

Câu nói của Hoàng làm cả ba bật cười, ai biểu hai cậu không tranh thủ cho kịp bạn bè chi.

-Chứ sao, tôi phải trên cơ ông mới chịu. Nó đùa.

-Em yêu, tối nay về mình kiểm lần hai nhóc luôn cho nhỏ đó biết mặt. Hoàng quay sang Thanh Ngân dụ dỗ.

-Tướng ông vậy nhắm kiếm nổi hai đứa không?

-Thôi, hôm nay là đám cưới đó, hai người bớt cãi cho tôi nhờ.

Bao nhiêu năm trôi qua, Thanh Ngân vẫn luôn là người ở giữa ngăn cản cuộc tranh cãi nảy lửa của nó với Hoàng.

-À quên, vợ chồng tôi có quà cưới cho hai người đây.

Nghe Hoàng nói nó sáng rõ con mắt hồi hộp chờ đợi.

-Quà gì thế?

-Đây là hai vé trọn gói cho hai bạn hưởng tuần trăng mật tại Pháp.

Hoàng chìa hai cái vé ra, nó nhanh tay giật lấy, để lâu mắt công hai người đó đổi ý là tiêu.

- Lần đầu tiên trong đời tôi thấy ông dễ thương đó Hoàng.

- Chưa hết đâu còn có hai phần quà đính kèm nữa nhé.

- Còn nữa sao? Là gì thế?

- Đó là hai vợ chồng tôi sẽ đi chung với hai người luôn.

Hoàng ôm eo Thanh Ngân tình tứ, tên này đúng là vô duyên để sợ người ta hưởng tuần trăng mật cũng chạy theo, sao mà làm ăn được chứ.

- Vé thì tôi nhận, còn quà đính kèm thì trả hàng nhé.

Quốc An nói đúng y chang ý nó, đúng là vợ chồng hiểu nhau dễ sợ.

- Tôi đi để ngăn cản tình trạng quá khích của hai người, dù gì bà Thiên Anh cũng đang có thai, cậu mà làm quá sẽ nguy hiểm lắm. Vội lại đi 4 người cũng vui hơn hai người mà.

Tên Hoàng này đúng là nồm mép, nói thì nói vậy thôi chứ đây cũng là dịp để 4 đứa vui vẻ bên nhau, cùng ôn lại những kỷ niệm tuổi học trò, càng vui chứ sao.

- Đến giờ rồi kìa, nhanh nhanh ra kéo trẻ.

Vẫn là Thanh Ngân tinh táo và chu đáo nhất.

.....

Đứng trên lễ đài, cả khán phòng như ngập tràn hạnh phúc của nó và Quốc An, một đám cưới lãng mạn như nó hằng mong ước, một người chồng lý tưởng mà bao cô gái tìm kiếm. Hàng trăm ánh mắt đang hướng về hai người, ngưỡng mộ có, ghen tỵ cũng có bởi nhìn gương mặt của cô dâu chú rể, mọi người biết rằng đôi trẻ đang chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Nó không đặc biệt nhưng có lẽ vì nó may mắn khi có Quốc An trong cuộc đời, mọi thứ sẽ qua đi nhưng chắc chắn tình yêu của họ sẽ mãi trường tồn qua năm tháng. Ngày hạnh phúc, ngày mà em chính thức được nắm tay anh đi vào lễ đài, ngày mà cả thế giới có thể trở thành chứng nhân cho tình yêu của mình, và cũng là ngày em và anh trở thành một. Cho dù sau này có khó khăn bao nhiêu thì hãy nắm tay nhau để cùng vượt qua anh nhé, bởi nếu không có anh thì sẽ không có em của hiện tại. Yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con, Khi Nào Em Mới Lớn Đây Hà?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.